ANN TAYLOR
Mitul logodnei
ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

Capitolul 1

În mica sa maşină, Sophie Bennett se simţea prinsă în cursă. Nu prevăzuse că Oliver va fi în parcarea învecinată cu centrul medical St. David, unde lucrau.

Ca şi când n-o aştepta decât pe ea, Oliver îi făcu semn cu mâna şi zâmbi.

„Ei bine… se gândi Sophie. Trebuie să-i anunţ vestea!”

Chiar fără să se grăbească să-şi parcheze maşina, nu-i rămăseseră decât câteva minute pentru a se decide.

Opri motorul şi văzu că mâna îi tremura. Cu un gest reflex, trase în zadar de inelul pe care-l purta pe inelarul stâng, şi se strâmbă de durere.

În ajun seara, chinuită de nehotărâre, atât se jucase cu acest inel, încât degetul i se umflase. Acum, îi era imposibil să-l scoată, deşi nu mai trebuia să-l poarte.

Cu valijoara în mână şi haina aruncată pe umăr, Oliver se apropie de maşină. Cu mânecile de la cămaşă suflecate şi părul des şi brun nu prea pieptănat, doctorul Spencer părea la fel de relaxat ca de obicei. Tenul bronzat şi zâmbetul larg întăreau imaginea bărbatului sigur de el şi liniştit, pe care necazurile vieţii nu-l atingeau.

În schimb, Sophie se simţea cu nervii încordaţi la maximum. Se enervă. De ce arbora un zâmbet atât de prietenesc? De ce îşi dădea osteneala să-i deschidă portiera? Nu se simţea pregătită să iasă din maşină. Nu încă.

— Bine ai venit, Sophie!

— Ştii, n-am fost plecată decât în weekend.

— Da, dar a fost un weekend special.

— Presupun…

— Presupui? De când Garth şi cu tine n-aţi petrecut

un weekend împreună?

— Greg, îl corectă Sophie, iritată să constate că Oliver nu-şi amintea niciodată numele logodnicului său – sau mai precis a fostului său logodnic.

Apoi oftă, înainte de a adăuga:

— Nu l-am văzut de trei luni – de când am început să lucrez aici.

— Este teribil de mult! Totuşi, nu pari foarte mulţumită… adăugă bărbatul. Greg n-a fost încântat să te vadă?

— Ba da.

Cu poşeta în mână, Sophie ieşi din maşină, conştientă că el o observa cu atenţie. Ochii săi cenuşii, mereu în alertă, erau tot ce avea mai remarcabil pe faţa seducătoare.

— Şi eu am fost de asemenea încântată să-l văd, reluă Sophie închizând portiera.

La urma urmei, era adevărat. Greg şi cu ea se cunoşteau de atât de mult timp! Rămăseseră buni prieteni, dar se vor mulţumi cu atât.

— Sper! spuse Oliver. La ce bun să te căsătoreşti dacă nu eşti fericit să-l vezi pe celălalt?

Acum sau niciodată era momentul să-l anunţe că rupsese logodna. Dar ce să răspundă când Oliver o va întreba de ce purta încă inelul?

Acesta aţinti asupra ei o privire pătrunzătoare.

— Cu riscul să mă repet, consider că Garth are mult noroc… În sfârşit, nu voi mai avea decât să mă consolez cufundându-mă în muncă, adăugă cu tristeţe.

Sophie nu se putu împiedica să-i zâmbească. Mereu flirtase cu ea, dar tânăra femeie nu voise să ţină cont niciodată de asta. Era o formă de umor, atâta tot. Oliver Spencer nu glumea niciodată cu celelalte femei şi, dacă o tachina, era doar pentru că era logodită. Acest mic joc necompromiţător, nu o obliga la nimic.

În schimb, dacă-i va anunţa ruperea logodnei, probabil îşi va lua picioarele la spinare.

Dar, în fond, care era perspectiva cea mai

înspăimântătoare? se întrebă Sophie. Ca el s-o ia la fugă, sau să-i cadă în braţe? Oare din acest motiv făcuse astfel încât să nu-şi poată scoate inelul? Ca să-şi dea timp să cântărească bine consecinţele actului său…

Sophie se îndepărtă pentru a evita bicicleta veche, rezemată de perete, lângă uşa centrului medical.

Nu. Hotărât lucru era prost ales momentul pentru a-i vorbi lui Oliver, se gândi ea. De altfel, amândoi aveau pacienţi care-i aşteptau.

— Bună ziua, Sophie, exclamă Tonie Marsh, asistenta medicală care era şi administratoarea centrului. Bună ziua, Oliver. Cum ţi-ai petrecut weekendul la Auckland, Sophie?

— N-a fost cald, răspunse aceasta evaziv.

— Asta n-a răcit totuşi entuziasmul regăsirii, glumi Oliver.

— Sper, comentă Tonie înainte de a ridica receptorul telefonului care suna.

Sophie îşi plimbă privirea prin sala de aşteptare, cu jucării îngrămădite într-un coş de răchită şi reviste stivuite pe masa joasă. Centrul nu va deschide înainte de un sfert de oră, dar un cuplu de o anumită vârstă aştepta deja, aşezat lângă biroul de la recepţie şi-i observa cu un aer îngrijorat. O femeie cu ochii închişi, stând picior peste picior într-un fotoliu mare, medita cu mâinile pe genunchi şi palmele întoarse spre plafon, indexul şi degetul mare formând un cerc.

Sophie zâmbi amuzată şi Oliver îi făcu cu ochiul.

— Se pare că yoga este ideală pentru a lupta împotriva stresului. Ai încercat deja? o întrebă ştrengăreşte.

— Nu, din lipsă de timp. Dar dacă aveam, fără îndoială n-aş fi fost stresată. Este un adevărat cerc vicios!

— Îmi spuneam că eşti încordată. Nu găseşti că este încordată, Tonie?

Sophie ridică ochii la cer pentru a arăta că observaţia confratelui său nu era deloc fondată. Tonie îi adresă un zâmbet complice înainte de a-şi fixa receptorul la ureche şi a lua un creion.

— La ora zece şi cincisprezece, cu doctorul Spencer. Vă convine, domnule Collins?

Oliver agita frenetic mâinile în semn de negare, dar Tonie se mulţumi să zâmbească şi continuă să-i vorbească domnului Collins.

— Da, aduceţi un eşantion. Într-un borcan de dulceaţă, dacă vreţi. Doctorul Spencer va aprecia, încheie Tonie, înainte de a răspunde la apelul următor. Centrul medical St. David, bună ziua.

— Sophie? exclamă Oliver pe un ton rugător.

Amuzată, aceasta scuturã din cap ca răspuns la întrebarea implicită şi se refugie în cabinetul de consultaţii unde el o urmă.

— Acest Collins este un pacient formidabil pentru un generalist în stagiu, reluă Oliver. Toate bolile care există, le are sau le-a avut. A petrecut şaptezeci de ani de viaţă studiind ghidul de sănătate de la Reader’s Digest. Este totuşi formidabil! Dumnezeu ştie ce ne va aduce astăzi în borcanul de dulceaţă, dar inevitabil va fi foarte interesant.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Sophie, îmbrăcând halatul alb. Nu vei avea decât să-mi vorbeşti despre asta când vom face pauza de cafea.

Oliver se strâmbă, dezgustat.

— În niciun caz… Este de preferat să eviţi să vorbeşti despre eşantioanele domnului Collins când te pregăteşti să înghiţi ceva.

Un zgomot de paşi îl făcu să întoarcă repede capul spre culoar.

— Josh! exclamă Oliver. Tocmai voiam să te văd.

— Nu, Oliver, răspunse imediat Josh Cooper. Nu vreau să-l primesc pe domnul Collins şi borcanul său de dulceaţă. Ce faci, Sophie? reluă, întorcându-se spre tânăra femeie.

— Bine, mulţumesc.

Din sala de aşteptare ajunse până la ei plânsul unui copil.

— Mă voi duce să văd ce a pus Tonie deoparte pentru mine, adăugă ea. Am impresia că ziua va fi foarte plină.

— Ca toate zilele de luni, remarcă Josh. Apropo, ai petrecut un weekend plăcut?

— Nu doreşte să vorbească despre asta, spuse Oliver. Este puţin tensionată.

— Nu este adevărat! protestă Sophie, exasperată. De ce vă interesează atât de mult pe toţi un weekend banal?

— Banal? Nu pentru mine, spuse Oliver întorcându-se spre Josh. Speram atât de mult să se întoarcă fără inel!

Josh Cooper începu să râdă.

— Pentru că sperai ca logodnicul să nu poată lupta împotriva farmecului tău uimitor?

— Exact, răspunse Oliver pe un ton teatral. Dar, din păcate, inelul este încă pe degetul său. Nu înţeleg.

— Eu da, spuse Josh făcându-i cu ochiul Sophiei, care plecă ochii pentru a-şi ascunde jena.

Oare ce-ar fi spus cei doi confraţi dacă ar fi ştiut cât de aproape erau de adevăr? se întrebă fără să poată să-şi explice de ce îi era atât de greu să admită oficial schimbările survenite în viaţa sa personală. Se putea întâmpla oricui. Şi nimeni n-ar trage concluzia că ea era interesată de Oliver. Doar dacă acesta din urmă n-ar trage concluzii stânjenitoare?

— Dar pentru a reveni la tine, bătrâne Oliver, reluă Josh, ar fi timpul să ai o poveste de dragoste.

— Ştiu, răspunse acesta cu o voce tristă. Ieri, am invitat-o pe mama la restaurant şi acesta a fost singurul ei subiect de conversaţie. În calitate de fiu unic, se pare că am datoria să procreez nepoţi înainte să fie prea bătrână pentru a se bucura de ei.

— Ce vârstă are mama ta? întrebă Sophie.

— Cincizeci şi şase de ani. Dar îi slăbesc rapid puterile. Nu mai merge la aerobic decât de cinci ori pe săptămână. De fapt, vrei să ţi-o prezint? I-ar plăcea mult să te cunoască.

— Ai face mai bine să-ţi încerci farmecul devastator asupra unei femei care nu este logodită, interveni Josh cu un aer sever.

— Ai pe cineva în minte? Te previn, nu vreau resturile

tale, chiar dacă alegerea este variată.

— Gusturile mele se îndreaptă spre femei prea sofisticate pentru tine, dragul meu confrate. Ai văzut-o pe fata înaltă din sala de aşteptare, genul gitan, cu toate inelele sale de aur şi părul minunat? Ar fi mai mult genul tău.

Întrebându-se dacă Josh cunoştea cu adevărat gusturile lui Oliver în materie de femei, Sophie vârî mâna în buzunarul halatului şi scoase un elastic cu care îşi strânse pe ceafă părul nu prea lung, blond-închis.

— Poate ai dreptate, răspunse Oliver. O schimb cu domnul

Collins.

Josh începu să râdă.

— Nu se pune problema… Oricum, din spusele lui Tonie, fata asta a venit s-o consulte pe Sophie. A sosit de dimineaţă cu bicicleta şi a spus că va aştepta cât timp va trebui, dar că pe doctoriţa Bennett a venit s-o vadă.

— Atunci, mă duc, spuse Sophie, uşurată să-i părăsească pe cei doi bărbaţi.

Nu-şi dorea câtuşi de puţin să afle mai multe despre femeile care-l puteau interesa pe doctorul Spencer.

Oliver o privi îndepărtându-se. Sophie Bennett îi plăcea mult, cu ochii ei de culoare albastru-închis, care străluceau de inteligenţă şi părul drept şi mătăsos care încadra o faţă cu câţiva pistrui. O faţă încântătoare care reflecta inocenţă, generozitate şi onestitate. Avea de asemenea cea mai frumoasă gură din lume, gata să zâmbească, şi mâini mici, îndemânatice şi competente. Da, o considera foarte atrăgătoare, iar mama sa ar fi adorat-o ca noră. Dar Sophie Bennett îşi găsise deja sufletul pereche şi asta de mult timp.

Oliver chiar sperase că acest weekend va aduce o schimbare. De trei luni, avea impresia că nu-i era indiferent tinerei femei, dar poate se înşelase?

Cum ideea de a distruge un cuplu îl dezgusta, adoptase o atitudine calmă şi dezinvoltă. Dar, la adăpostul glumei, i se dezvăluiau sentimentele şi, dacă ar fi avut

convingerea că admiraţia sa era deplasată, şi-ar fi schimbat imediat comportamentul.

Astăzi, Sophie era vizibil nemulţumită. Oare se certase cu Greg? Oliver oftă, alungând plăcerea pe care i-o făcea această perspectivă. Nu fusese niciodată chinuit de gelozie, dar acest weekend fusese pentru el ocazia să descopere acest sentiment neplăcut.

Gitana o voia pe Sophie. Greg o voia pe Sophie. Oliver Spencer de asemenea.

În timp ce intra în biroul principal, despărţit de sala de aşteptare printr-o masă lungă în formă de semilună, Sophie se lovi de infirmiera lor, care de-abia sosise.

— Iartă-mă, spuse Janet Mur, cu o mină preocupată.

— Ce este Janet?

— Noul vaccin împotriva gripei trebuia să fie livrat în această dimineaţă, la prima oră… oftă ea. Am fost copleşiţi de cereri de vaccinare, după ce s-a anunţat aseară la televizor sosirea gripei din Hong Kong.

Cu telefonul blocat pe umăr, Tonie interveni.

— Am angajat livrarea la telefon… Sunt pe cale să mă consult cu ei. O nouă pacientă pentru tine, Sophie, reluă ea, arătând un dosar pus la capătul mesei.

Un nume şi un număr de cod erau înscrise deja pe mapa de carton. Sophie îl deschise. Găsi acolo foaia de consultaţii, necompletată, cât şi un imprimat pe care Tonie notase câteva informaţii, ca data de naştere a pacientei, dar fără să indice motivul vizitei sale. Sophie se opri sub uşa boltită care separa sala de aşteptare de culoar.

— Domnişoara Ellis?

Cea chemată deschise imediat ochii şi se ridică graţios, într-un foşnet de fuste.

Oare cum naiba sosise cu bicicleta într-o asemenea ţinută? se întrebă Sophie, în timp ce o ruga s-o urmeze.

— Spuneţi-mi Pagan, preciză pacienta cu o voce prietenoasă.

Sophie încuviinţă cu un zâmbet. Pagan Ellis era însăşi imaginea sănătăţii perfecte şi părea mai interesantă decât cea mai mare parte a pacienţilor.

— Pe aici, Pegan.

Într-un clinchet de bijuterii, tânăra femeie se aşează pe scaunul din faţa biroului medicului.

— Pot să vă spun Sophie? o întrebă foarte natural.

— Desigur. Este prima dată când vii la noi, nu-i aşa?

— Da, răspunse Pagan, privind atent în jur.

— Ei bine, ce nu este în ordine?

— Eşti Fecioară, Sophie?

— Ce spui?

— Ştii, semnul zodiacal când eşti născută?

— Pe zece septembrie, răspunse Sophie, uluită.

— Ştiam! Eşti Fecioară. Totul este atât de bine aranjat în biroul dumitale. Cu dumneata, ordinea succede haosului. Pun pariu că, în fiecare zi, întocmeşti lista cu ce ai de făcut.

Sophie nu se putu stăpâni să nu zâmbească, gândindu-se la lista lungă pe care o vârâse în poşetă.

— Îţi plac cărţile şi eşti perfecţionist, reluă Pagan.

— Într-adevăr, sunt destul de meticuloasă.

— Şi foarte organizată. Sunt sigură că ţi-ai planificat viitorul şi că, în viaţă, ştii întotdeauna ce-i cu dumneata.

Mai întâi intrigată de talentele de clarvăzătoare ale pacientei, Sophie o ascultase cu indulgenţă. Dar ultima afirmaţie a lui Pagan o îngheţă. De fapt, nu mai ştia ce era cu ea în viaţa personală şi n-avea nevoie să i se amintească asta.

— Nu chiar, spuse pe un ton rece. Şi acum, spune-mi ce te aduce aici?

— Eu sunt Vărsător. Se vede, nu?

Nerăbdătoare, Sophie plecă ochii pentru a-şi consulta discret ceasul, dar privirea îi căzu pe inelul de logodnă.

— Ştii că suntem tocmai în era Vărsătorului? reluă Pagan. Că Internetul a început în nouăzeci şi cinci şi că „www” este de asemenea logoul Vărsătorului?

— Nu. Şi cred că…

— Aşa l-am găsit, o întrerupse Pagan, radioasă. Pe Internet… Semnele noastre se potriveau perfect. Ştiam că el va fi tatăl copilului meu. A fost minunat. Ne-am întâlnit

în Hawaii şi am făcut dragoste pe plajă. Copilul a fost conceput de Paşti şi se va naşte în Scorpion, două semne de apă.

— Aşadar eşti însărcinată? De asta ai venit să mă vezi?

— Fireşte.

— Când ai avut ciclu ultima dată?

— Pe şase februarie. Procrearea a avut loc pe doisprezece.

— Aşadar eşti însărcinată în unsprezece săptămâni. Ai văzut un alt medic?

— Mai mulţi, dar niciunul n-avea aură bună. Dumneata, da. Vreau ca dumneata să mă ajuţi să-mi aduc copilul pe lume, încheie Pagan, privind-o cu intensitate pe Sophie.

— La noi n-au loc naşteri, Pagan… O urmărire prenatală, de acord, dar

— Am deja o moaşă… Ea mi-a sugerat să găsesc un medic. În caz de necesitate.

Sophie plecă ochii asupra foii cu date personale.

— Ai treizeci şi şapte de ani, nu-i aşa? Este primul dumitale copil?

— Singurul meu copil, confirmă Pagan.

— Te vei duce să faci o ecografie. Te-ai gândit să te supui unei prelevări de lichid amniotic?

— Ce înseamnă asta?

— Un examen care permite detectarea unei anomalii fetale. Riscurile sunt sporite când mama are peste treizeci şi cinci de ani.

În timp ce vorbea, Sophie luă o carte de pe o etajeră şi deschizând-o la pagina căutată, i-o prezentă pacientei.

— Examenul constă într-o puncţie prin care se prelevează lichid amniotic pentru analiză.

Pagan Ellis nu acordă cărţii decât o scurtă privire.

— Nu se pune problema… Nu vreau să aud vorbindu-se de toate aceste tehnici. Sarcina mea şi naşterea vor fi întru totul naturale. Era Vărsătorului este în slujba tehnologiei, este adevărat, dar sunt lucruri care nu trebuie

atinse.

— Există anomalii ereditare în familia dumitale? insistă Sophie.

— Nu.

— Şi în familia tatălui?

— N-am vorbit niciodată despre asta. În plus, el nu are intenţia să se ocupe de copil. Mi-a spus totuşi că a fost „exploziv”, adăugă Pagan zâmbind şi că dacă voi vrea vreodată un alt copil, n-am decât să-i telefonez. Nu, reluă pe un ton hotărât. Fără analize. Vreau o sarcină şi o naştere naturale. O naştere în felul meu.

— Ce vrei să spui? întrebă Sophie, alarmată.

— Pe plajă, răspunse Pagan. Cred că ai înţeles. Toate aceste semne de apă, înţelegi?

— Pe plajă?

— De fapt, vreau să spun, în mare…

— Aparent, curenţii de apă de la mal accelerează contracţiile. Tămăduitoarea ei îi recomandă aşadar să nască în apă. Dumnezeule, ce voi face, Oliver? întrebă Sophie, descurajată.

Tânăra femeie îşi duse ceaşca de cafea la buze. Cu ochii strălucind, Oliver zâmbi. Părea să se amuze foarte mult. Aplecă uşor capul pe spate şi-şi trecu o mână prin păr. Sophie observă imediat gestul familiar. Nu-l cunoştea decât de trei luni, dar era aproape sigură ce-i va spune.

— Nu-ţi face probleme. Ai încă timp s-o faci să-şi schimbe părerea.

— Ar fi mai bine să ţi-o încredinţez ţie. În definitiv, sunt în stagiul de terminarea studiilor, eşti superiorul meu şi în mod normal trebuie să-ţi transmit cazurile deosebite.

— Nu se pune problema…

Relaxat, Oliver se lăsă pe spătarul fotoliului. Se aflau în încăperea din spate, rezervată personalului, la origine bucătăria şi sufrageria casei. Fusese dărâmat peretele despărţitor şi era loc suficient pentru o canapea mare, o masă şi nişte scaune. Se păstrase bucătăria complet echipată şi i se adusese un frigider suplimentar pentru depozitarea medicamentelor şi eşantioanelor. Borcanul

domnului Collins, cu un conţinut incert, se afla probabil acolo.

— Am presupus că-ţi dau sfaturi, că mă asigur că ai toate facilităţile pentru a munci bine şi să rămân disponibil să te înlocuiesc în caz de probleme grave. Te-am lăsat baltă vreodată?

— Nu, răspunse Sophie cu recunoştinţă.

Oliver Spencer era un îndrumător formidabil. O susţinuse fără rezerve şi nu-şi menajase timpul, arătând chiar entuziasm. La început, Sophie fusese puţin descumpănită de această solicitudine, dar se obişnuise cu o surprinzătoare rapiditate, atât de mult încât nici nu-şi amintea când devenise sensibilă la ea.

Îşi alungă imediat această idee din minte.

— De altfel, reluă Oliver cu un zâmbet uşor, cu subînţeles, Pagan Ellis are dreptate.

— Cum asta?

— Ai o aură bună, spuse cu o privire care o făcu pe tânăra femeie să se înfioare. O ştiu de mult timp, dar este bine să am confirmarea unei specialiste.

În acea clipă, Janet Mur intră în încăpere cu o cutie în braţe.

— Au sosit în sfârşit vaccinurile, anunţă ea. Vor putea fi mulţumite cele douăzeci de persoane care vin să se vaccineze după-amiază.

Deschise frigiderul.

— Oh! exclamă ea cu dezgust. Ce este ăsta?

— Este vorba de un borcan de dulceaţă? întrebă calm Oliver.

— Aşa s-ar spune.

— Atunci, nu insista. Numai dacă stai bine cu inima.

— Mulţumesc că m-ai prevenit! răspunse Janet, golind cutia. Mi-ar fi tăiat pofta de mâncare. De fapt, ai mâncat de prânz, Sophie? întrebă aruncându-i o privire tinerei femei.

— Nu. Mă voi mulţumi cu o cafea. Sunt în întârziere, din cauza primei consultaţii.

— Ai petrecut un weekend plăcut?

— Da, mulţumesc. Şi tu?

— Îngrozitor… răspunse Janet, închizând frigiderul. Băieţii au spart geamul ferestrei din salon, a început să plouă şi a trebuit să găsesc un geamgiu duminica. Şi mi-a cerut de două ori preţul obişnuit… Mocheta este încă udă şi se simte umezeala.

— Cum au făcut pentru a sparge geamul?

— Din spusele lor, a fost o intervenţie divină. În ciuda faptului că era un băţ de crichet pe peluză şi o minge în salon. Mi-au jurat că n-au fost ei.

— Vrei să spui că au minţit? întrebă Oliver, încruntându-se.

— Este noua lor linie de apărare. Se susţin reciproc şi deseori sunt foarte convingători.

Sophie zâmbi. Şi-i imagina cu uşurinţă pe gemenii în vârstă de şase ani, cu buclele lor blonde şi aerul angelic, negându-şi ultima prostie. Îi dădeau de furcă mamei lor, dar aceasta părea să-i stăpânească, în ciuda lipsei unui tată în casă.

— Cum ai reacţionat la minciuna lor? insistă Oliver.

— Pe cuvânt, era atât de transparentă încât era nostim. Până la urmă, am râs toţi trei.

— Totuşi, nu era de râs, comentă Oliver. S-ar putea să repete într-o manieră mai subtilă. Acum trebuie reacţionat, Janet. Crede-mă, onestitatea nu tolerează compromisuri…

— Ah, da? Ei bine, vom mai vorbi despre asta când vei avea tu însuţi copii! răspunse ironic infirmiera, înainte de a ieşi din încăpere.

Stânjenită, Sophie întoarse privirea.

Din fericire, Tonie sosi la momentul potrivit, cu un sandviş şi un măr în mâini, pentru a schimba subiectul.

— Mai sunt oameni care aşteaptă… gemu ea. De ce oare suntem copleşiţi lunea?

— Pacienţii ne iubesc prea mult, răspunse Oliver.

— Atunci, fii puţin mai amabil cu unii.

— Voi vedea ce pot face.

— Sunt pacienţi care mă aşteaptă? întrebă Sophie.

— Lily Weymouth, răspunse Tonie. Copilul său are febră. Am dus-o într-o încăpere aparte, pentru a încerca să-l hrănească liniştită. Mai este şi doamna Bell. Cred că are gripă.

— Ei bine, este un noroc că m-am vaccinat săptămâna trecută! încheie Sophie, ridicându-se pentru a merge să-şi vadă pacienţii.

Ce departe îi păreau toate! se gândi ajungând pe culoar. De atunci, multă apă cursese în viteză pe sub poduri. Viaţa sa îşi schimbase direcţia. Nu era de mirare că se simţea pierdută

Dar, gândindu-se bine, schimbarea era perceptibilă deja de un anumit timp. Şi nu era vina sa, nici cea a lui Greg.

Era vina lui Oliver Spencer.

Capitolul 2

În cursul după-amiezii lungi care urmă, plină de otite, angine şi erupţii de bubuliţe, adevărul se confirmă în mintea Sophiei.

Bineînţeles că era vina lui Oliver Spencer! îşi spuse, întrebându-se de ce nu se gândise la asta mai devreme. Era prea atrăgător. Prea tânăr, prea frumos, cu o fire prea plăcută. Dacă ar fi găsit un stagiu pe lângă un generalist cu burtă, chel şi ursuz, nu s-ar fi găsit în această situaţie.

Totuşi, nu fusese atrasă de exemplu de Josh Cooper, care într-un alt fel, era şi el seducător. Avea treizeci şi opt de ani, adică mai mult cu patru ani decât Oliver. Amândoi erau inteligenţi, aveau simţul umorului şi erau practicieni competenţi. În asemenea măsură, încât numărul pacienţilor centrului nu înceta să crească. De altfel, Oliver şi Josh vorbeau de recrutarea unui al treilea asociat.

Oliver era divorţat, dar scurta sa căsnicie era deja o poveste veche. La rândul său, Josh afirma sus şi tare că nu fusese niciodată tentat de această instituţie. Amândoi admiteau deschis că Sophie reprezenta un atu în plus pentru centru şi cei trei medici se înţelegeau bine. Oliver era cel mai calm, dar fără îndoială petrecea mai puţine nopţi albe decât Josh, care era uneori iritabil.

Dar, în definitiv, ce ştia ea exact despre viaţa particulară a lui Oliver? Poate ieşea la fel de mult ca Josh dar suporta mai bine lipsa de somn.

Petrecuse prea mult timp singură cu Oliver, sub pretext că primeşte sfaturi? Nu. Totuşi, Josh remarcase că era ceva între asociatul său şi ea. Chiar îl avertizase pe Oliver.

— Nu rămâne prea mult cu ea, exclamase într-o seară, tachinându-l când se întorcea acasă, lăsându-i singuri pentru o şedinţă de lucru. Nu uita că este logodită şi fericită!

Această remarcă o descumpănise pe Sophie şi se întrebase dacă o logodnică fericită şi încântată ar fi simţit acea mică tresărire de bucurie ştiindu-se dorită de un altul. Avea de asemenea susţinerea fără rezerve pe care i-o arătase Oliver în calitate de supervizor şi încurajările sale o emoţionaseră cu atât mai mult cu cât nu veniseră nici de la tatăl, nici de la logodnicul său. Greg îi reproşase chiar că acceptase un stagiu atât de departe de Auckland.

Dar era oare normal pentru o logodnică să găsească palpitant acest limbaj galant cu un altul şi să-şi dorească să întreţină această atracţie şi această provocare? Nu. Îi era ruşine. Acesta era motivul pentru care nu se putuse hotărî să-şi scoată inelul imediat după ruperea logodnei. Îi părea ca o protecţie, un talisman care s-o protejeze de schimbarea pe care o va aduce, de sentimentele noi, foarte puternice şi prea înspăimântătoare.

Da, toate acestea erau din vina lui Oliver

Ultima pacientă a Sophiei era Ruby Murdoch. În vârstă de şaizeci şi şapte de ani, văduvă, foarte mult ajutată de fiica sa, Ruby suferea de tot felul de boli.

Cu patru ani mai înainte, îşi fracturase glezna, suferinţă în urma căreia devenise sedentară. Aşa că se îngrăşase cu regularitate. Apoi erau doi ani de când îşi rupsese încheietura mâinii şi-şi redusese şi mai mult activitatea fizică. Atunci se declanşase un astm lent. Tensiunea îi crescuse atât de mult, încât necesita un tratament riguros şi începuse să simtă dureri în piept. Cu

siguranţă, nu era o anghină, dar din precauţie, trebuia supravegheată inima. În ciuda greutăţii sale crescânde, Ruby o asigură că va depăşi până la urmă problema.

De fapt, era o femeie veselă. Pentru Sophie, era modelul de mamă, grijulie şi întotdeauna bine dispusă. Ţi-o imaginai uşor cu o mulţime de copii sau de nepoţi. În realitate, nu avea decât o fiică şi trei nepoţi.

Tânăra femeie era mulţumită să-şi termine ziua de luni cu Ruby Murdoch. Se va putea destinde, fără să ţină cont de timp şi să discute cu pacienta care nu era niciodată zgârcită cu detaliile despre familia sa.

— Până la urmă, Nathan şi Tim au optat pentru fotbal. Sunt uşurată că au renunţat la rugby. Un sport brutal! Evident, trebuie să ne organizăm. Felicity trebuie să-i ducă la antrenament miercurea, la sfârşitul după-amiezii, ceea ce ne obligă să facem cumpărăturile în mare viteză. În acea zi, mă însoţeşte la supermarket, înţelegeţi.

— Fiica este pentru dumneavoastră un mare ajutor, nu-i aşa?

— Da, aprobă Ruby Murdoch cu un aer mulţumit. Nu ştiu ce m-aş face fără ea.

— Cum merge astmul de la ultima vizită? Aţi adus carnetul de control?

Ruby se aplecă pentru a-şi lua poşeta, dar păru stânjenită scotocind în interior.

— N-am consemnat totul cu regularitate, să ştiţi. Am tendinţa să uit.

— Sper că n-aţi uitat să folosiţi inhalatorul Flixotide de două ori pe zi.

— Bineînţeles, când am nevoie.

Sophie oftă, iritată.

— Flixotide luaţi în scop preventiv, nu ca tratament. Amintiţi-vă, v-am explicat că inflamarea căilor respiratorii le face mai sensibile şi favorizează crizele de astm. Aşa că trebuie să trataţi permanent inflamarea. În acest fel, nu veţi avea nevoie să folosiţi atât de des Ventoline, bronhodilatatorul dumneavoastră.

Ruby dădu din cap, zâmbind.

— La viitoarea vizită, îi voi cere lui Felicity să mă însoţească. Aşa, va afla ce nu trebuie să uit şi mă va face să mă gândesc la asta.

Cu carnetul în faţa ochilor, Sophie constată că, într-o perioadă de trei săptămâni şi jumătate, doar şase zile făcuseră obiectul unor adnotări.

— Mai sunteţi trezită noaptea de accese de tuse, sau de respiraţie grea?

— Da, dorm foarte prost. Sunt atât de obosită. Şi dumneavoastră de asemenea, doctore, adăugă ea.

— A fost o zi lungă, recunoscu Sophie. Dar mă simt bine.

— Dumneavoastră, tinerii, s-ar spune că nu simţiţi oboseala. Fiica mea, Felicity, nu se opreşte niciodată. Întotdeauna are ceva de făcut. Şi când te gândeşti că are deja treizeci şi patru de ani! Dar dumneavoastră, ce vârstă aveţi?

— Douăzeci şi şase.

— Adevărat? Sunteţi foarte tânără pentru asemenea responsabilităţi şi atât de multe ore de muncă!

— Întotdeauna am vrut să fiu medic, declară Sophie cu fermitate. Această meserie mi se potriveşte perfect. Îmi place să am responsabilităţi, iar programul nu mă deranjează. Să revenim la dumneavoastră, reluă tânăra femeie zâmbind. Aveţi sentimentul că sunteţi din ce în ce mai limitată la activităţile fizice?

Ruby dădu cu tristeţe din cap.

— Acum, nu fac mare lucru singură. Felicity merge chiar şi la bibliotecă pentru mine.

— De câte ori aţi recurs la Ventoline în această săptămână?

— Oh, în fiecare zi. De mai multe ori pe zi.

Sophie luă notiţe. Dacă voia ca Ruby să urmeze cu stricteţe tratamentul preventiv, trebuia să vorbească urgent cu Felicity.

— Dezbrăcaţi-vă, vă rog, ceru tânăra femeie. Aş vrea să vă ascult pieptul.

Asta luă un anumit timp, deoarece Ruby rămăsese cu

încheietura mâinii înţepenită de la precedenta factură. Poate nu urmaşe nici şedinţele de chineziterapie cu regularitate.

Aşteptând, Sophie se juca distrată cu stetoscopul.

— Aveţi un inel frumos… De cât timp sunteţi logodită?

— De un timp oarecare, răspunse tânăra femeie cam tăios.

— Când vă veţi căsători?

— Nu ştiu exact… Vreţi să vă ajut?

— Nu, mulţumesc. Şi ce face logodnicul dumneavoastră? Este şi el medic?

— Mmm…

Era singurul răspuns pe care Sophie, exasperată, era în stare să-l dea.

— Atunci, este perfect! exclamă Ruby Murdoch. Veţi profesa împreună şi atâta timp cât copiii dumneavoastră vor fi mici, veţi lucra cu jumătate de normă.

Sophie îşi puse stetoscopul la urechi.

— Nu mai vorbiţi, doamnă Murdoch. Respiraţi profund.

Era ora să se întoarcă acasă. Un taxi o luase pe Ruby Murdoch, care promisese să urmeze cu scrupulozitate tratamentul, cât şi toate sfaturile pe care le primise din plin.

Sala de aşteptare era goală. Janet plecase să dea liber baby-sitterului şi Tonie părea obosită. Cu ochelarii pe frunte, îşi freca ochii, încercând să descifreze telecopia pe care tocmai se imprimaseră analizele trimise de la laborator.

Josh le citea peste umărul tinerei femei, în timp ce Oliver, aşezat la birou, completa dosarul unui pacient.

— Tonie, ai nevoie de lentile noi, spuse acesta din urmă. Doar dacă nu doreşti să porţi lentile de contact?

— Nu le suport, răspunse ea. Am programare diseară la optician. Dar curând voi fi obligată să port lentile atât de groase, încât nu mi se vor mai vedea ochii!

— Ei bine, nu. Îţi stă foarte bine cu ochelari. Îţi dă un

aer intelectual şi

— Iar tu, Ross? Ne-ai făcut deja livrarea.

— Asta este altceva, răspunse comisionarul fluturând triumfător un buchet de trandafiri roşii, pe care-i ascunsese la spate.

— Pentru mine? glumi Tonie prefăcându-se jenată. N-ar fi trebuit!

— Îmi pare rău, spuse Josh, compătimitor. Trebuie să fie pentru aniversarea mea. În sfârşit există una care chiar mă iubeşte.

— Ştii ce să alegi! ripostă Tonie.

— Aţi pierdut amândoi! anunţă comisionarul. Buchetul acesta este destinat doctoriţei Sophie Bennett. Livrare specială. Dacă vreţi să semnaţi aici, doctore…

Sophie înaintă. Inevitabil, Greg este cel care-i trimisese trandafirii. Fără îndoială, o ruga să revină asupra deciziei. În acea clipă, tânăra femeie era gata să recunoască faptul că greşise. Cu inima palpitând, citi cartea de vizită care însoţea buchetul.

„Decizia era greu de luat, dar ai dreptate. Îmi lipseşti. Cu tandreţe, Greg”.

Sophie îşi afundă faţa în trandafiri, pentru a-şi ascunde dezamăgirea. Şi teama. De data aceasta, nu mai avea niciun refugiu, nimic care s-o ferească de greşeli. Tonie se aplecă pentru a inspira parfumul dulceag al florilor.

— Sunt splendide, oftă ea. Ce romantic!

— Ştiam că a fost un weekend memorabil, comentă Oliver pe un ton caustic.

— Da, bâigui Sophie, încă ascunsă după trandafiri.

— De cât timp sunteţi logodiţi?

— De cinci ani, murmură ea.

— Şi când te gândeşti că vă cunoaşteţi din liceu! interveni Tonie. Îndrăgostiţi adevăraţi. Nu credeam că mai există aşa ceva.

— Asta înseamnă, Sophie, că n-ai ieşit niciodată cu un alt bărbat? întrebă Josh.

— Da, recunoscu ea, din ce în ce mai stânjenită.

— Ce romantic! repetă Tonie.

— Este stupid, ripostă Josh.

— De ce? întrebară Sophie şi Tonie într-un glas.

— Cum poţi să ştii că este alegerea bună? Nu iei o decizie în cunoştinţă de cauză, pentru că n-ai făcut vreodată comparaţie.

Sophie se încruntă. Era genul de reflecţie pe care şi-o repetase mereu, dar venind de la Josh, seducătorul impertinent, argumentul părea inutil, un pretext pentru a-şi justifica propriul mod de viaţă.

— Nu ţi-au venit niciodată în minte, doctore Cooper, decât o mulţime de idei nocturne pentru a rezolva problema? protestă Tonie.

Fostele iubite ale lui Josh, foarte numeroase, făceau parte din folclorul firmei. Tonie era obligată cu regularitate să gestioneze cu diplomaţie apelurile tinerelor femei îndrăgostite, ceea ce-i permitea, considera ea, să spună ce gândea.

— Când întâlneşti sufletul pereche, o ştii, afirmă ea.

— Nu la cincisprezece ani, replică Josh.

— Aveam şaptesprezece, protestă Sophie.

— Cum ştii dacă ai întâlnit sufletul pereche? întrebă Oliver.

Sophie îi întâlni privirea întrebătoare şi roşi. Oare de ce să apere nişte legături care nu mai existau? Ce prostie! îl minţea pe un bărbat care o asigurase că onestitatea era prea preţioasă pentru a suferi un cât de mic compromis. Un bărbat care n-avea decât s-o privească pentru a o face să se emoţioneze.

Descumpănită, se bâlbâi, neştiind ce să răspundă, şi se agăţă mai tare de buchet. Cartea de vizită căzu pe podea. Vru s-o ridice, dar Oliver fu mai rapid. Avu tot timpul s-o citească.

Ghemuiţi la câţiva centimetri unul de celălalt, se priviră cu atenţie. Privirea lui Oliver era întrebătoare şi plină de speranţă.

— „Decizia era dificil de luat…” murmură el cu un aer uluit. „Dar ai dreptate…” Referitor la ce, Sophie?

Inima tinerei femei se strânse. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi spus imediat adevărul. Dar ceilalţi erau acolo şi se simţi prinsă în capcana pânzei pe care ea însăşi o ţesuse cu pricepere, mitul logodnicei fericite.

— Data căsătoriei, răspunse cu o voce fără inflexiuni. Ne-am hotărât… în sfârşit.

— Formidabil! exclamă Tonie cu încântare. Ador nunţile. Aşadar, pe când?

— În iulie. Pe douăzeci şi cinci, adăugă Sophie ca în transă, în timp ce se întreba de ce continua să mintă.

O expresie de perplexitate trecu peste faţa lui Oliver. Îşi reveni foarte repede.

— Felicitări. Dacă asta vrei…

— Bineînţeles, spuse Sophie ridicându-se.

— Este peste trei luni, făcu remarca Josh. Sper că n-ai intenţia să ne părăseşti înainte de examenul tău final?

— Nu, evident.

Uitase că trebuia să rămână la St. David până la sfârşitul lunii octombrie, perioadă în care va deveni medic cu diplomă în regulă. Oare de ce nu alesese o dată ulterioară? Şi mai ales, de ce menţionase o dată?

— Aşadar, vă veţi căsători şi veţi trăi separat? întrebă Oliver, intrigat.

— Nu, în sfârşit… nu pentru mult timp.

Apoi, se hotărî s-o reteze scurt, pentru a opri chinul.

— Bun, vă voi lăsa. Am de făcut o recapitulare înainte de cursul de miercuri, la chirurgie mică. Mă interesează în mod special.

— Atunci, pe mâine exclamă Josh care îşi îndreptă atenţia din nou asupra telecopiei pe care o ţinea în mână. Înnebunitoare această probă de colesterol. Cinci virgulă două grame!

Cu un aer dezaprobator, Oliver o privi pe tânăra femeie fără să spună un cuvânt. Tonie se aplecă peste masă.

— Pe mâine, Sophie, spuse, foarte agitată. Vom mai vorbi despre rochia de mireasă!

Buchetul de trandafiri zăcea abandonat pe masa din

bucătărie, în timp ce Sophie se străduia să-şi scoată inelul.

Din fericire, degetul i se dezumflase sub efectul gheţii. Îşi turnă încă o doză de detergent de vase peste degetul inelar şi, de această dată, solitarul alunecă fără să opună rezistenţă.

Sophie contemplă pentru ultima dată briliantul. Cu câtă bucurie şi mândrie îl purtase la început. Fusese simbolul unei viitoare vieţi plănuite cu grijă. Acel viitor nu mai exista.

Puse cu hotărâre inelul lângă buchet şi se spălă pe mâini. Apoi luă un pahar şi-şi turnă două degete de porto alb, pe care-l păstrase în frigider. Nu bea decât rareori, dar în acea seară chiar avea nevoie de un întăritor. Cu paharul în mână, se pregătea să treacă în salon, când sună telefonul.

— Bună seara, tată.

Pentru a-şi face curaj, mai bău o înghiţitură de vin.

— Cum te simţi? reluă ea.

— Bine, dar te-am sunat pentru altceva, răspunse tatăl său. L-am văzut pe Greg dimineaţă. Mi-a spus că aţi rupt logodna.

— Da.

— Acum că Greg s-a hotărât să se specializeze şi să-şi înceapă internatul, speram că vei redeveni rezonabilă. Trei luni de rinofaringite, reumatisme, obezităţi şi muncă socială cu oameni care transformă o tulburare psihică într-una fizică, ţi-au ajuns, cred, pentru a te face să înţelegi ce înseamnă să practici medicina generală.

— Într-adevăr, spuse Sophie, care tocmai îşi golise paharul. Şi-mi place. Asta vreau să fac, tată.

Doctorul Bennett, chirurg renumit care practica în spitalul din Auckland unde Greg era intern, avu o exclamaţie de neîncredere. Apoi reluă:

— Chiar şi în acest caz, nimic nu te împiedică să te întorci la Auckland. Avem şi aici centre excelente de generalişti. Nu trebuia să rupi logodna doar pentru că Greg a optat pentru o altă carieră.

— Nu este singurul motiv.

— Dimpotrivă, el consideră că asta a cântărit greu în decizia ta.

— Logodna noastră devenise pur formală, tată. De-abia ne-am văzut în timpul stagiului nostru de chirurgie şi am evoluat în mod diferit. N-a fost o întâmplare dacă nu ne-am căsătorit mai curând. Suntem buni prieteni şi cred că vom rămâne. Dar asta nu este suficient.

— Ştii că n-a fost mai mult între mama ta şi mine, când ne-am căsătorit.

Amintirile pe care Sophie le avea despre mama sa prea curând dispărută se şterseseră, dar nu păstrase despre ea imaginea unei femei vesele şi fericite.

— Mie nu-mi este suficient, declară cu curaj. Vreau să-mi urmez propriul drum şi să-mi hotărăsc singură viaţa.

— Întotdeauna ai făcut ce-ai vrut, replică tatăl său, exasperat.

Eşti încăpăţânată şi, după părerea mea, faci o mare greşeală. Când mă gândesc la talentele tale şi la formaţia pe care ai primit-o, ce risipă!

— Şi n-ar fi fost aceeaşi situaţie dacă m-aş fi căsătorit cu Greg?

— Nu, dacă reveneai aici pentru a te specializa.

— Dar mi-am ales specializarea, reluă Sophie. Medicină generală!

Se auzi atunci un „bip-bip” pe fir şi doctorul Bennett oftă.

— Trebuie să închid… Vom relua această discuţie altă dată.

Lăsând receptorul jos, Sophie oftă şi ea, ştiind că oricum nu va obţine aprobarea tatălui său.

Şi la acest gând, înţelese de ce se ataşase de Greg. Idila lor din liceu se dezvoltase pentru că el o ajutase să îşi dobândească independenţa, în materie de haine, de ieşiri şi activităţi sportive sau altele. Se înscriseseră într-un club de drumeţii şi participaseră cu regularitate la excursii, luaseră lecţii de dans rockand roll şi se antrenaseră seara în sera familiei Bennett.

Anii de studii la şcoala de medicină marcaseră şi un

armistiţiu între tată şi fiică, până în ziua în care ea îi dezvăluise dorinţa de a se consacra medicinei generale.

Şi de data aceea Greg o susţinuse. Se vedeau deja făcând parte dintr-o mică asociaţie, partizani pasionaţi ai unei medicini de apropiere, pe care s-o practice privind oamenii fără să se grăbească. Pentru un cuplu de generalişti, era scenariul perfect, care permitea o asociere adaptabilă şi în consecinţă, bazată pe familie şi centrul medical. Nu se ambiţionaseră pe posturile de consultanţă, mai stimate, mai bine plătite. De comun acord, aleseseră un stil de viaţă care sudase cuplul, până când îşi anunţaseră logodna.

Proiectul lor ţinuse până în perioada în care studiile de medicină generală îi obligaseră să abordeze rând pe rând domenii diferite: pediatrie, intervenţii de urgenţă, chirurgie generală şi geriatrie. Atunci, Greg îşi schimbase părerea în timpul unui stagiu de terapie intensivă. Dar nu-şi schimbaseră întru totul şi proiectul, îl modificaseră doar. Sophie va fi generalistă cum hotărâse, iar Greg va profesa în spital.

Tânăra femeie îşi stăpâni dezamăgirea încercând să se adapteze acestei noi perspective. Cu succes, crezuse ea. La urma urmei, nu era obligată să fie căsătorită cu eventualul asociat. Şi dacă ambiţia subită a lui Greg nu corespundea întru totul bărbatului pe care crezuse că-l cunoştea atât de bine, ea se va acomoda. N-avea importanţă că Greg nu era ca…

Ca Oliver Spencer, îşi spuse Sophie, conştientă subit că de săptămâni întregi stabilise comparaţii între cei doi bărbaţi, fără să îndrăznească să mărturisească. Da, deoarece ce admira înainte de orice la Oliver Spencer, era acel înfocat apărător al medicinei de grup, consacrat pacienţilor pe care-i urmărea de mult. Oameni care nu trebuia neapărat să fie grav bolnavi, dar ale căror afecţiuni necesitau o apropiere de ansamblu. Era un bărbat care cunoştea importanţa rolului său şi nu-i păsa de puţina consideraţie a anumitor confraţi pentru medicina generală.

Dar la naiba cu Oliver Spencer! tună şi fulgeră

Sophie, frecându-şi degetul inelar, unde golul lăsat de inel, o jena acum. Da, toată această harababură era din vina lui Oliver Spencer, care era exact ce crezuse că găseşte la Greg. Faptul că era un bărbat seducător era secundar. Nu-i aşa?

Chinuită de contradicţii, lăsă să-i scape un geamăt înainte de a se supune raţiunii.

De acum, nu mai avea importanţă, îşi spuse. Pentru Oliver, ea se va căsători pe douăzeci şi cinci iulie. De la statutul de logodnică pe deplin mulţumită, trecuse la cel de femeie pe punctul de a se căsători.

O femeie care se întreba, acum, cum va explica lipsa inelului de pe deget.

Capitolul 3

După o noapte de insomnie, Sophie decise să spună adevărul

— Sau aproape, pentru că nu putea să mărturisească faptul că stabilise o dată festivă de căsătorie, şi ajunse la centrul medical cu povestea pregătită.

„I-am telefonat lui Greg pentru a aranja organizarea nunţii, va spune, şi am vorbit îndelung. Până la urmă – vă vine să credeţi?

— Am ajuns la concluzia că nu mai doream să ne căsătorim”.

Oftă la ideea că ar fi o minciună în plus. Apoi îşi imagină expresia de surpriză de pe chipurile confraţilor săi…

Aşa că se întrebă dacă anunţând mai întâi vestea lui Tonie, aceasta nu s-ar ocupa s-o transmită celorlalţi. Această soluţie ar avea ca avantaj să-i permită fiecăruia să comenteze noutatea în lipsa celei interesate.

Janet o va compătimi, dar nu foarte mult, propriile poveşti neavând vreodată un sfârşit fericit.

Tonie va fi cea mai dezamăgită, în viaţa sa neexistând nimeni şi adorând nunţile. Deasupra biroului său avea un panou acoperit cu fotografii pe care i le trimiseseră pacienţii. Toate reprezentau miri fericiţi, copilaşi zâmbitori sau animale de companie. Era o femeie prietenoasă, care

se interesa sincer de viaţa celorlalţi. Da, va fi dezamăgită.

Josh, în schimb, o va felicita că-i urmase sfaturile înţelepte şi se va bucura de maturitatea sa.

Cât despre Oliver… Oare care va fi reacţia sa? Glumele pe care le făcuse atât de des despre atracţia pe care o simţea pentru stagiara sa, vor înceta oare când Sophie nu va mai fi protejată de statutul său de logodnică? Sau va fi începutul unei relaţii mai intime? Poate o legătură discretă, sau vâlvătaia unei atracţii fizice care se va consuma rapid

Sophie n-avea nicio experienţă în materie de legături pasionale. Nu voia o aventură scurtă, dar în taină, recunoştea că era o perspectivă palpitantă.

Respirând puţin cam greu, urcă rampa care ducea la centrul medical.

Era de preferat să nu se gândească la reacţia lui Oliver, îşi spuse, de teamă să nu-şi piardă complet curajul.

Sosirea sa de-abia fu remarcată. Biroul din spatele mesei de recepţie era în plină agitaţie. Un bărbat pe care Sophie îl cunoştea vag, scria într-un carnet de comenzi. Chircită, Janet tria medicamentele, punând la o parte produsele sensibile, de aranjat într-un seif care se afla sub podea. Mergând de la un telefon la altul, între registrul de programări, calculator şi fax.

Tonie făcea tot posibilul pentru a evita obstacolele. Îi adresă Sophiei un zâmbet stânjenit, înainte de a vorbi din nou la telefon.

— Nu vaccinăm copiii împotriva gripei… Urmează un tratament preventiv? În acest caz

Se întoarse spre Janet, încă chircită:

— Care sunt condiţiile pentru o vaccinare gratuită?

— Să aibă peste şaizeci şi cinci de ani, sau o boală cronică necesitând un tratament de lungă durată.

— Ca astmul?

Janet dădu din cap şi închise uşa grea a seifului.

— Va fi gratuit pentru cei trei copiii, confirmă Tonie la telefon. Vă convine ora şaptesprezece?

Sophie întinse gâtul pentru a vedea dacă Tonie

aşezase pe masă dosarele ce-i erau destinate.

Strânse şi desfăcu degetele de la mâna stângă, întrebându-se dacă cineva remarcase absenţa inelului. Aproape dezamăgită, se pregătea să ajungă în biroul său, când uşa de la intrare se deschise brusc. Un bărbat mai în vârstă susţinea o femeie scundă cu părul alb şi faţa murdară de un fir de sânge.

— Doamnă Benny! exclamă Tonie, închizând telefonul. Ce vi s-a întâmplat?

— A căzut, răspunse soţul său, foarte palid şi el. Doctorul Cooper este aici?

— Nu încă, răspunse Sophie, care se repezise s-o susţină pe bătrâna doamnă. Mă voi ocupa eu de dumneavoastră. Să mergem în camera de tratamente.

— S-a întâmplat prosteşte, explică doamna Benny cu o voce tremurătoare. Eram pe cale să pregătesc mâncarea pentru pisică. Mi-a căzut o bucată de carne şi... am pus piciorul deasupra. Am alunecat.

— S-a lovit cu capul de colţul mesei, adăugă domnul Benny. Janet acoperi pacienta cu o pătură, în timp ce Sophie îşi punea mănuşile sterile.

— Nu pare foarte grav, spuse ea, după ce examinase rana. Pielea capului sângerează deseori în mod spectaculos. Vă voi pune câteva copci. Nu v-aţi pierdut cunoştinţa, nu-i aşa?

— Nu, răspunse doamna Benny. Dar mă doare încheietura mâinii şi genunchiul.

Sophie luă compresa umezită cu dezinfectant pregătită de Janet, o aplică pe rană, apoi îi ceru infirmierei s-o menţină pe loc, în timp ce examina pacienta.

Unghiul ciudat pe care-l forma încheietura mâinii îi arăta aproape sigur că o fracturase. Genunchiul era de asemenea rănit. Dar înainte de orice, trebuia să-i ia tensiunea şi să-şi facă griji pentru o eventuală complicaţie cardiacă.

Mintea Sophiei lucra cu febrilitate, în timp ce, preocupată, Janet nu-şi lua ochii de la faţa albă ca varul a doamnei Bennet.

— Trebuie să chem o ambulanţă? întrebă Tonie din uşă.

— Nu încă, răspunse vocea gravă şi calmă a lui Oliver în spatele ei.

Sophie oftă uşurată. Bărbatul îşi scoase haina şi-şi descheie nasturii de la manşetele cămăşii, pentru a-şi sufleca mânecile.

— Ce ţi s-a întâmplat, Muriel? întrebă, examinând imediat încheietura vătămată. Sperii pe toată lumea. Vom pune oxigen, reluă el, întorcându-se spre Sophie, şi ia-i tensiunea.

Tânăra femeie se grăbi. Avea din nou ideile limpezi şi în încăpere atmosfera păru mai puţin apăsătoare, ca şi când era suficientă prezenţa lui Oliver pentru a-i linişti pe toţi.

— Aveţi dureri în cutia toracică? întrebă acesta. Nu a recidivat anghina pectorală, nu-i aşa?

Pacienta făcu semn că nu, apoi Sophie îi puse pe faţă masca de oxigen.

— Branşează monitorul când îi vei lua tensiunea, îi ordonă Oliver, Sophiei. Janet, adu-mi copci şi mănuşi, te rog.

Douăzeci de minute mai târziu, Sophie organiza transferul doamnei Benny la spital. Oliver suturase plaga de pe pielea capului şi Sophie îi pusese o atelă pentru a menţine încheietura fracturată şi-i pansase genunchiul lovit.

La începutul acestei dimineţi agitate, Oliver dăduse dovadă de un calm perfect. Părea totuşi foarte iritat când i se alătură Sophiei în biroul de la recepţie. Oftă constatând că sala de aşteptare era plină şi-i adresă un zâmbet scurt lui Tonie, înainte de a-şi aţinti asupra Sophiei o privire puţin amabilă. Se întoarse cu bruscheţe, luă dosarul primului său pacient şi-l chemă. O doamnă mai în vârstă se ridică în grabă şi făcu să cadă o revistă. Se opri pentru a o ridica. Iritat, Oliver se întoarse spre Sophie, încă aşezată în faţa telefonului.

— Unde îţi este inelul? o întrebă pe un ton curios de

agresiv. L-ai trimis la bijutier pentru a-ţi face verigheta asortată?

— Nu.

Tânăra femeie era descumpănită de modul agresiv în care interpretă el lipsa inelului. Nu se gândise la asta.

Oare de ce era mânios pe ea? se întrebă. Considera că nu fusese la înălţime asistându-l lângă doamna Benny?

— Să nu-mi spui că ţi-ai schimbat părerea de ieri, reluă Oliver.

— Bineînţeles că nu.

Mina întunecată a lui Oliver şi tonul său acuzator o făcură să renunţe brusc la explicaţia pregătită cu grijă.

— Piatra… nu era bine montată, bâigui ea. Trebuie s-o dau la aranjat.

Faţa lui Oliver se întunecă şi mai mult, şi Sophie se îmbujoră la gândul că poate el ghicise că minţea. Dar Oliver ridică din umeri, ca pentru a arăta că toate acestea nu aveau nicio importanţă.

— Pe aici, domnişoară Thompson, îi spuse pacientei sale. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

Un sfert de oră mai târziu, Sophie supraveghea plecarea familiei Benny care, din fericire, acceptase internarea în spital fără să se panicheze. Cu zâmbetul pe buze, Sophie agită mâna în semn de la revedere, în timp ce-i lua ambulanţa.

Încă zâmbea intrând în hol, dar zâmbetul îi dispăru foarte repede auzind o voce feminină care vocifera în faţa recepţiei. În sala de aşteptare, toţi pacienţii priveau scena, fascinaţi. Chiar Tonie părea şocată, în timp ce pacienta lui Oliver, Collen Thompson, continua cu acelaşi elan.

— Nu voi plăti. Şi nu vreau să mai am niciodată de-a face cu doctorul Spencer. Voi cere consultaţie la oricine altcineva. Mă acuză că mint, vă daţi seama! Ce ruşine!

— Pentru când vreţi o altă programare, domnişoară Thompson? întrebă Tonie, glacial.

— N-am intenţia să mai vin aici. Şi nu voi plăti! repetă ea, cu o voce stridentă.

Fără să se oprească, Sophie traversă biroul, trecu pe

sub uşa boltită şi merse de-a lungul culoarului până la sala personalului. Acolo îl găsi pe Oliver, care tocmai bea un pahar cu apă.

— S-ar spune că n-a fost mulţumită clienta ta, spuse tânăra femeie pe un ton degajat.

Oliver ridică din umeri.

— Nu câştigi de fiecare dată, mormăi bărbatul. Şi de data aceasta, puţin îmi pasă.

Tânăra femeie îl privi uluită. Descoperea o latură a lui Oliver Spencer pe care n-o cunoştea.

— O pacientă dificilă, presupun?

— Are astm, zece kilograme în plus, crize de anghină pectorală din ce în ce mai frecvente şi nu urmează tratamentele. Şi pentru a încununa totul, continuă să fumeze.

Evident, se gândi Sophie, avea de ce să se înfurie.

— Mai rău, reluă Oliver cu putere, este că nu spune adevărul. Cum să stabilesc nişte raporturi de încredere cu cineva care minte cu neruşinare?

Obrajii Sophiei se îmbujorară. Dar Oliver n-o privea. Lăsă cu zgomot paharul în chiuvetă.

— Mirosea a tutun, dar mi-a jurat că n-a mai fumat de o lună! Când am lăsat să se înţeleagă că nu era pe deplin sinceră, s-a înfuriat. Şi-a răsturnat poşeta. Dar nici măcar nu s-a tulburat văzând pachetul de ţigări şi bricheta căzând pe jos. Mi-a spus că nu era vina sa că nu se simţea mai bine, că starea ei de sănătate este responsabilitatea mea şi că, evident, îmi fac prost meseria. Şi, înainte s-o pot opri, a ieşit din cabinet pentru a striga în gura mare la recepţie că sunt un medic prost!

— Să sperăm că nu va mai veni, spuse Sophie, compătimitoare.

— Va găsi un alt medic. A recurs la zece generalişti în zece ani. Totuşi, am crezut că marcasem nişte puncte. Luni de zile am susţinut-o pentru a urma regimul alimentar şi cura de dezintoxicare. Se poate spune că mi-am pierdut timpul! exclamă furios. Mă întreb de ce-mi dau osteneala pentru oameni care nu merită.

Şi cu aceste cuvinte, ieşi din încăpere.

Încurcată la gândul propriilor minciuni, Sophie îl urmări din ochi şi oftă profund. Ambianţa plăcută care domnea de obicei la St. David dispăruse de când propria ei viaţă se dăduse peste cap, ca prin ricoşeu.

Pe la ora treisprezece, Sophie se alătură celorlalţi în sala personalului, pentru a face o pauză. Dispoziţia lui Oliver nu se îmbunătăţise, în ciuda prânzului exotic oferit de Christine Prescott, care era principalul lor furnizor de produse farmaceutice. Cu un aer posomorât, îşi privea farfuria cu sushi.

— O simplă vizită, îi spuse Christine cu căldură Sophiei, după ce o salută. Este atât de mult de când n-am mai venit să vă văd!

Îi adresă un zâmbet larg lui Oliver, apoi dădu din cap cu satisfacţie văzându-l pe Josh servindu-se din nou.

— Delicios, comentă acesta. Nu lipseşte decât o înghiţitură de Riesling.

Sophie aruncă o privire suspicioasă farfuriei sale.

— Lucrul acela verde de acolo, este algă, nu-i aşa?

— Gustă, îi spuse Josh. Ce bandă de mofturoşi care-ţi strică orice plăcere! reluă aruncând o privire dezaprobatoare spre Oliver. Christine ne aduce o mâncare originală şi voi nu vă atingeţi de farfurii!

— Ah, Sophie, era să uit să-ţi dau o valijoară cu jucării! interveni delegata oficială, punând numitul obiect pe masă.

Reprezentanţii laboratoarelor soseau mereu cu cadouri, flecuşteţe şi noutăţi captivante despre ultimele medicamente pe care de-abia le puseseră la punct, în speranţa de a deveni unicul furnizor permanent al centrului.

Valijoara conţinea o serie de sfere şi un purcel gras ca o bilă.

— N-ai decât să pui un vas mic cu nisip pe birou, Sophie, sugeră Oliver fără să zâmbească. Te vei putea juca atunci când vei primi un pacient plictisitor.

Christine râse uşor.

— Au nişte idei incredibile, nu-i aşa? Am o ladă în maşină. Trebuie să vizitez toate cabinetele medicale din Christchurch şi din împrejurimi în trei zile.

Zâmbi scurt, scutură părul blond bogat şi prinse delicat un sushi între degetele cu manichiura făcută.

— Este o muncă grea, dar trebuie făcută bine.

Sophie şi Tonie schimbară o privire cu subînţeles.

Reprezentantele laboratoarelor erau în general tinere femei energice şi hotărâte. Christine Prescott era un strălucit exemplu.

Puţin prea strălucit, chiar, îşi spuse Sophie, care se simţea neînsemnată comparată cu această tânără femeie sofisticată şi plină de siguranţă.

Oliver îşi împinse scaunul şi-şi luă rămas-bun.

— Bun, este timpul să mă întorc la muncă. Mulţumesc pentru eşantioane, Christine, dar n-am intenţia să prescriu un alt betablocant decât cel pe care-l recomand în prezent. Al tău este mai puţin scump, dar, din nefericire, nu este mai bun.

Ieşi din încăpere, lăsând-o pe Christine Prescott puţin descumpănită.

— Nu-ţi face probleme, îi spuse Josh. De dimineaţă este prost dispus. N-are nimic de-a face cu tine.

— Poate de vină este sushiul. Data viitoare va trebui să aduc o mâncare mai clasică.

— Asta este, aprobă Tonie. Lui Oliver îi place bucătăria tradiţională.

Muie sushiul în sosul Wasabi şi gustă.

— Este bun! exclamă ea.

— Atunci, poftă bună, exclamă Christine ridicându-se. Voi mai trece să vă văd în câteva săptămâni.

— Te conduc, spuse Josh ajutând-o să-şi îmbrace mantoul.

Christine îi mulţumi lui Josh, cu un zâmbet larg.

— Este un gentleman perfect, nu-i aşa? comentă Sophie, când ieşiră.

— Întotdeauna când persoana merită osteneala, răspunse

Tonie, scoţându-şi ochelarii pentru a-şi freca ochii.

— Ai fost la oftalmolog? o întrebă Sophie.

— Da. Am vorbit iar despre intervenţia cu laser. Există acum o tehnică nouă pentru a trata miopia, imaginea obiectului privit se formează înaintea retinei, dat fiind întinderea ochiului şi curbura prea accentuată a corneei.

— Aşadar, se foloseşte laserul pentru a aplatiza corneea, nu-i aşa?

— Aşa este. Dar când corecţia de făcut este prea importantă, există riscul unei proaste cicatrizări. Se poate rămâne cu un văl pe ochi.

— Nu este foarte încurajator.

— Cu noua metodă, chirurgul începe prin a decupa o lamelă

— Care are mai puţin de un milimetru grosime – şi a o rula într-o parte. Redă forma normală a corneei. Dată fiind precizia pretinsă, evident totul se face pe calculator. Apoi pune la loc lamela decupată. Aşa, sunt mai puţine complicaţii şi un procent mai mare de reuşită.

— Aşadar, te-ai hotărât, spuse Sophie, impresionată de cunoştinţele asistentei.

— Mă voi opera vineri la un ochi, confirmă aceasta. Va fi anestezie locală, doar cu nişte picături, şi-mi voi putea relua munca după patruzeci şi opt de ore.

— Este scump?

— Da, dar n-am prea multe ocazii să-mi cheltuiesc banii. Dacă totul se desfăşoară bine, în două luni mă voi opera la celălalt ochi. Cine ştie? Poate mă voi putea lipsi de ochelari.

— Dacă te pot ajuta, de exemplu să te conduc undeva, nu ezita să mi-o ceri.

— M-am organizat, o asigură Tonie. Dar nu le spune nimic confraţilor tăi. Josh nu este partizanul acestei intervenţii.

— Nu ştiam.

— Încearcă mereu să mă convingă că ochelarii îmi dau un aer inteligent, când îmi dau mai degrabă aerul unei

bibliotecare, competentă şi plictisitoare.

— În niciun caz! protestă sincer Sophie. Oricum, tu hotărăşti. De fapt, ţi-a plăcut acel sushi?

— A fost foarte picant. Poate i-ar fi plăcut lui Janet. Mă voi duce să-i dau timp să poată prânzi.

— Să sperăm că după-amiaza nu ne va aduce alţi pacienţi nemulţumiţi.

— O doresc pentru Oliver. Mă tem să nu fi pus lucrurile la inimă.

Miercurea dimineaţa era întotdeauna prost dispus. După ce-l evitase toată dimineaţa, Sophie îl auzi discutând cu Josh, în timp ce mergea de-a lungul culoarului pentru a lua pauza de prânz.

— Are nişte picioare superbe! spunea cel din urmă. Ar fi perfectă pentru tine.

Oare de cine vorbeau?

— Presupun că ar trebui să-i prezint scuze, spuse Oliver. N-am fost foarte amabil ieri.

— Într-adevăr. Cu asta ai putea începe.

Îndată ce Sophie intră în încăpere, Oliver îşi luă rămas-bun.

— Am de dat un telefon, explică el. Pe mai târziu.

— Ce ar putea începe? întrebă Sophie. Nu părea entuziasmat.

— I-am propus s-o seducă pe Christine Prescott, răspunse Josh. Asta îl va împiedica să-i fie dor de tine.

Din fericire, apariţia bruscă a lui Tonie o scoase pe Sophie din încurcătură.

— Tocmai a sunat Deborah McQueen.

— Oh, nu! exclamă Josh, alarmat. Era mânioasă?

— I-am explicat că ai o urgenţă şi că o vei suna îndată ce poţi. Am adăugat chiar că acest gen de nemulţumiri este inevitabil cu un medic şi chiar întâlnirile importante trec după pacienţi. I-am sugerat să bea un capucino aşteptându-te.

— Mi-ai salvat viaţa. Mă întorc într-o oră, exclamă Josh ieşind pe uşă. Pe bază de reciprocitate, Tonie!

— Ai zice că este prima dată, auzindu-l, remarcă

acesta pe un ton aspru. Dar l-am scutit de zeci de ori de necazuri!

— Cine este această Deborah McQueen? întrebă Sophie când ajunseră la recepţie.

— Femeia lunii, răspunse Tonie cu dezinvoltură. Nu va dura. De altfel, dacă este la fel de odioasă cu el cum a fost cu mine la telefon, curând nu vom mai auzi de ea.

— Oare unde le găseşte?

— Ele îl găsesc. Şi unele se cramponează. Ca fluturii atraşi de lumină.

— N-arată rău, recunoscu Sophie.

— Doar nu vrei să spui că?…

— Nu, linişteşte-te! Nu este deloc genul meu. De altfel…

Sophie nu încheie, incapabilă să vorbească de logodna sa.

— Oliver pare mai cuminte, remarcă ea.

— Au fost câteva fete în trecere în aceşti ultimi ani, dar nimic serios. Cred că divorţul l-a potolit.

— Ai cunoscut-o pe soţia sa?

— Nu, era deja divorţat când a venit la St. David. După câte ştiu, n-a fost căsătorit mult timp. Oliver n-a vorbit niciodată despre asta, dar pentru Josh ilustrează perfect drama unei căsătorii nepotrivite. Un risc pe care, fireşte, Josh nu şi-l va asuma niciodată.

Tonie zâmbi, obosită.

— Am nişte sandvişuri. Ai timp să mănânci unul înaintea cursului de la spital?

Sophie se întrebase mereu de ce căsnicia lui Oliver fusese un eşec şi cum putuse o femeie să fie nefericită cu el.

Îşi reveni şi aruncă o privire la pendula din perete.

— Am o jumătate de oră. Mă duc să-mi iau lucrurile şi mă întorc. Mulţumesc, Tonie. Tu ai mâncat?

— Nu încă. De-abia vom avea ocazia să stăm de vorbă. Încă nu ştiu cum va fi rochia ta de mireasă!

Ajungând la biroul său, Sophie îşi muşcă buza la gândul că acest prânz cu Tonie va fi o grea încercare.

Când reveni la recepţie, o găsi pe asistentă stând de vorbă cu o femeie.

— Doctorul Spencer a fost chemat la o consultaţie în afară. Şi doctorul Cooper nu va fi aici înainte de ora cincisprezece. Vă pot propune o programare pentru mâine, reluă Tonie, răsfoind registrul. Doar dacă Janet, infirmiera noastră, nu poate face ceva pentru dumneavoastră?

— Nu, răspunse femeia, care părea foarte obosită.

Se îndreptă spre un copilaş care era pe cale să golească cutia cu jucării, înainte de a încheia cu o voce atonă:

— Nu este grav.

Sophie simţi imediat că situaţia nu era inofensivă şi propuse:

— Am puţin timp în faţa mea, Tonie. Pot s-o primesc pe doamna.

— N-ai mâncat!

— Cu atât mai rău. Voi mânca în maşină.

Tonie clătină din cap şi se întoarse spre femeie.

— Vreţi să vă vadă medicul nostru stagiar, doctoriţa Bennett, doamnă King?

— Da, bineînţeles. Mama o consideră formidabilă.

Tonie zâmbi mulţumită şi Sophie plecă modestă capul.

— Lăsaţi-o pe micuţă aici, sugeră asistenta. O supraveghez eu. Bătu pe claviatura calculatorului, notă numărul pacientei şi-i găsi rapid dosarul.

— Pe aici, doamnă King, spuse Sophie luând mapa de carton. Plecă ochii. Felicity King.

— Sunteţi fiica doamnei Murdoch? întrebă.

— Da. Mama vă ridică mereu în slăvi.

— Nu atât de mult ca pe dumneavoastră, replică Sophie râzând. Vă rog, adăugă, invitând-o să intre în birou.

Felicity se aşeză cu greu pe scaunul care i se oferise.

— Ce nu este în ordine? întrebă Sophie.

— Cred că sunt însărcinată, spuse pacienta cu o voce posomorâtă.

Evident, această eventualitate nu era binevenită.

— N-am avut ciclu. Nu mi s-a mai întâmplat decât când eram însărcinată.

— Alte semne?

— Nu.

— Aţi făcut un test?

— N-am avut curaj.

— Bun, este primul lucru de făcut. Îl putem executa chiar acum, doar cu o probă de urină.

Felicity aprobă din cap. Sophie o privea perplexă. Imaginea pe care şi-o făcuse despre fiica doamnei Murdoch, mereu activă şi devotată, nu corespundea cu femeia pe care o avea în faţa ei.

— Aveţi trei copii, nu-i aşa? o întrebă cu blândeţe. Şi faceţi foarte mult pentru mama dumneavoastră. Este o muncă. Uneori, trebuie să fie greu, nu?

Felicity King o privi pe Sophie şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu mai pot, bâigui ea, înainte de a izbucni în suspine.

Sophie îi întinse nişte batiste de hârtie şi aşteptă să se liniştească.

— Vreţi să-mi vorbiţi despre asta? Poate pot să vă ajut.

Fu o poveste lungă. Ruby fusese o mamă şi o bunică formidabilă, care îşi ajutase foarte mult fiica, ocupându-se de nepoţi.

— A continuat chiar şi după moartea tatii. Venea să aibă grijă de copii, dar şi să calce, să gătească… Apoi, şi-a fracturat glezna împiedicându-se de bicicleta lui Nathan. Am avut sentimentul că a fost vina mea.

— Începând din acel moment, aţi început să vă ajutaţi mama.

— Era cel mai mic lucru pe care-l puteam face. Nu trebuia să dureze. Dar nu şi-a mai regăsit niciodată vioiciunea. Treptat, şi-a pierdut orice interes pentru copii, a luat în greutate… Am început să merg la ea o dată pe săptămână pentru a-i face treburile casnice, apoi, când şi-a fracturat încheietura mâinii, am început să merg să-i

prepar cu regularitate cina.

— Atunci a început să aibă crizele de astm.

— Da, confirmă Felicity, trăgându-şi nasul. Şi acum, trebuie s-o însoţesc pentru a-şi face cumpărăturile. Am încercat să fac mai puţin, să-i pregătesc cina doar de trei ori pe săptămână, dar mi-a luat-o în nume de rău şi astmul i s-a înrăutăţit. Mă simt ca într-o capcană.

— Încă îi pregătiţi toate mesele?

— La un moment dat, i-am adus doar o parte din ceea ce mâncam noi acasă, dar nu i-a plăcut întotdeauna şi deseori găseam a doua zi farfuria plină, cu carnea făcută bucăţi şi legumele strivite, ca şi când se jucase cu ele.

Stima pe care o avusese Sophie pentru Ruby Murdoch scăzu considerabil.

— Nu mănâncă orez, din cauza protezei dentare, reluă Felicity. Nu mănâncă salată, nici paste. Nimic din ce este uşor de preparat. Îi trebuie carne şi trei legume variate în fiecare zi. Deja îmi bat capul să pregătesc de mâncare pentru Brent şi copii, iar acum şi pentru mama

— Ce crede soţul dumneavoastră despre acest surplus de muncă?

— Nu se mai înţelege cu mama. De fapt, lucrurile nu merg prea bine între noi. I-ar fi plăcut să nu aibă decât un copil, aşa că după al treilea, şi-a făcut vasectomie. Dar uneori nu dă rezultate, nu-i aşa?

— Vom vedea.

Sophie se ridică şi luă un flacon din dulapul metalic.

— Apoi, vom vedea ce putem face pentru a vă diminua tensiunea nervoasă. Mama dumneavoastră ar putea beneficia de ajutorul la domiciliu şi chiar să i se aducă mese calde. Să ştiţi că nu sunteţi obligată să luaţi totul asupra dumneavoastră.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Şi n-am vorbit vreodată unui medic. În definitiv, nu sunt bolnavă.

— Este bine că aţi venit, declară Sophie cu fermitate. Nu este întotdeauna uşor să ceri ajutor. Generaliştii sunt aici şi pentru acest gen de solicitări. Şi dacă nu putem ajuta noi înşine, putem cel puţin să vă orientăm spre

persoana potrivită.

Pentru prima dată, Felicity, zâmbi radioasă:

— Mulţumesc. Acum, aproape am impresia că mă voi descurca. Indiferent de rezultatul testului.

— Negativ. Nu este însărcinată.

După o lungă după-amiază la spitalul din Christchurch.

Sophie revenise la centrul medical pentru a rezuma în scris consultaţia cu Felicity King. După ce termină de lucru, pe la ora optsprezece, avu surpriză să-l găsească pe Oliver în sala personalului. Toţi ceilalţi plecaseră.

Curioasă să vadă dacă dispoziţia lui Oliver se ameliorase, Sophie pregătise un ceai, în timp ce-i povestea vizita neaşteptată pe care o avusese.

— Este ciudat, nu? reluă tânăra femeie aşezându-se la masă în faţa ceştii. Credeam că Ruby Murdoch era o mamă bună şi descopăr că-şi manipulează fiica până ce aceasta este gata să cadă într-o depresie.

Oliver părea gânditor.

— Mă ocup de copii de la naşterea ultimei micuţe. Felicity n-a făcut niciodată nici cea mai mică aluzie la problemă. Poate trebuia tactul unei femei, adăugă el zâmbind. Dar atunci, teama de o sarcină nedorită este cea care a declanşat criza.

Sophie zâmbi la rândul său. îl regăsise pe Oliver pe care-l cunoştea. Se relaxă şi deschise pumnul pe care-l ţinuse strâns cu discreţie.

— Ce ai? întrebă Oliver văzând-o strâmbându-se.

— Nimic, răspunse Sophie, încurcată.

Plecă ochii asupra mâinii stângi înfăşurată într-o bucată de pansament şi el îi urmări privirea.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Din doi paşi fu lângă ea şi-i prinse încheietura mâinii. Compresa pătată cu sânge căzu pe podea.

— Nu este decât o mică tăietură, explică Sophie. Este vina mea. La spital, ne-am antrenat pe nişte bucăţi de porc, care erau cam tari. Mi-a alunecat mâna. N-ar trebui să mi se permită să mânuiesc bisturiul fără supraveghetor.

Oliver examină tăietura care brăzda interiorul cărnos al degetului inelar.

— Vino. O voi îngriji.

Sophie se ridică. N-avea de ales. O ţinea încă de încheietura mâinii ca şi când îi pusese cătuşe şi se îndreptă spre uşă.

— Voi folosi suturi adezive, hotărî Oliver.

— Pot s-o fac eu, protestă tânăra femeie în timp ce se îndreptau spre camera de tratamente.

— Cum? o ironiză bărbatul. Ţinând un capăt cu dinţii?

Sophie capitulă şi-l privi în timp ce-i curăţa plaga şi poziţiona suturile cu precizie. Apoi îi înfăşură degetul într-un pansament subţire.

— Să stea uscat timp de mai multe zile, îi recomandă.

— Mulţumesc, Oliver.

Sophie vru să coboare de pe masa de tratamente pe care se urcase, dar el era prea aproape. Îi atingea cu coapsa genunchii.

— Păcat că te-ai tăiat tocmai la acest deget. Chiar când inelul tău va fi reparat, nu-l vei putea purta înainte de cincisprezece zile.

— Nu-i nimic.

— Ah, da? Întotdeauna am crezut că logodna este un angajament important. Dar dacă aş fi fost logodit atât de mult timp ca tine, poate m-aş fi blazat şi eu.

— Nu sunt blazată, sunt…

— Încrezătoare?

— Presupun.

Tânăra femeie se mişcă pentru a-l face să înţeleagă că voia să se ridice. Oliver nu păru să observe şi Sophie se află cu genunchii sprijiniţi bine de coapsa sa. Tulburată, ridică ochii spre el şi-i întâlni privirea de o intensitate tulburătoare.

— Poate Josh a avut dreptate.

— Referitor la ce?

— Nu poţi să fii absolut sigur, atâta timp cât n-ai un punct de comparaţie.

Fascinată, Sophie se simţea incapabilă să-şi întoarcă privirea de la ochii cenuşii ai lui Oliver. Devenea periculos. Îşi drese glasul.

— La cine te gândeşti?

Oliver avea aerul liniştit al unei feline care-şi ţinea prada. Se aplecă pentru a atinge buzele tinerei femei. Sophiei îi fu teamă, dar nu-l respinse. Apoi, când îşi apăsă cu adevărat gura peste a sa, senzaţia pe care tânăra femeie o simţi fu deplina uitare. Sophie savură acel sărut cu toate fibrele trupului său. Curând, închise ochii şi întredeschise buzele. În acea clipă, cu o apăsare pe ceafă, Oliver îi înclină capul spre spate, pentru a o săruta şi mai pasionat. Sophie se abandonă total, în timp ce Oliver punea stăpânire pe gura sa, pe sufletul său…

Tocmai îi îmbrăţişa gâtul când Oliver se îndepărtă.

— Oare Greg te sărută aşa?

Sophie îl privi consternată. Oare cum se putea gândi la Greg în timp ce sărutul lor îi dăduse impresia că erau singuri pe lume?

Avusese doar intenţia de a o destabiliza? Să se fi înşelat asupra lui, asupra integrităţii sale?

— Ce cauţi? îl întrebă, vizibil şocată.

Oliver păru surprins de această reacţie.

— Ascultă, nu este decât un sărut. În definitiv, încă nu eşti căsătorită şi nu-ţi propun să fugi cu mine. N-am făcut decât să-ţi ofer un element de comparaţie, reluă cu un zâmbet uşor. Un mod de a te face să înţelegi că aş fi un candidat mai mult decât entuziasmant. Ce crezi?

Aşadar, asta era tot ce avea să-i propună? O scurtă aventură pentru a vedea dacă Greg era la înălţime? O ocazie de a-şi oferi un amant înainte de căsătorie. Consecinţele pe care le putea avea acest lucru asupra relaţiilor lor, nu păreau să-l preocupe. Oare n-avea nicio consideraţie pentru ea?

Descumpănirea şi stupefacţia făcură curând loc mâniei.

— Este motivul pentru care n-a durat căsnicia ta? îl întrebă cu răceală. Soţia n-a suportat dorinţa ta de a face

comparaţii, aşa este?

Oliver strânse buzele şi Sophie ştiu că nimerise la ţintă.

— Soţia mea n-a fost niciodată cinstită cu mine, declară Oliver. Minţea pentru nimica toată, cu un talent desăvârşit. N-am înţeles asta decât în ziua în care a plecat cu bărbatul al cărui copil îl purta.

Sophie fu şocată să afle asta. Dar era prea furioasă pentru a se scuza.

— Asta ar fi trebuit să te facă să înţelegi importanţa fidelităţii în cuplu. Totuşi, îmi propui

— Asta m-a făcut mai ales să înţeleg, o întrerupse Oliver, că onestitatea este mai importantă decât orice. Ori, cred că tu nu eşti pe deplin cinstită. Faţă de mine, faţă de logodnicul tău şi mai ales faţă de tine însăţi. Gândeşte-te la asta, exclamă el cu o voce ameninţătoare, îndreptându-se spre uşă.

Capitolul 4

Reflecţia lui Oliver puse nervii Sophiei la grea încercare.

Ce aroganţă! tună şi fulgeră ea. Poate credea că unul din săruturile sale depăşeau tot ce cunoscuse vreodată? Ei bine, nu-i va da satisfacţia de a şti că avea dreptate! Şi dacă încerca să flirteze cu ea, va şti să-l pună la locul lui!

A doua zi, nu avu ocazia s-o facă. Ziua fu extrem de încărcată şi doctorul Spencer, foarte profesionist, făcu o datorie de onoare din a păstra distanţa. Evită să întâlnească privirea tinerei femei şi zâmbetul său de formă, era categoric lipsit de căldură. Sophie avea impresia că este tratată ca o copilă neascultătoare, pedepsită de un părinte dezaprobator. Totuşi, nu avea câtuşi de puţin nevoie de o altă imagine paternă.

În fond, de ce se arăta atât de dizgraţios faţă de ea? se întrebă tânăra femeie. Pentru că refuzase să se culce cu el? Poate fusese jignit că refuzase invitaţia sa de a cerceta mai înainte deliciile promise de sărutul său. Până la urmă, Oliver Spencer era ca şi ceilalţi. Bărbaţii erau toţi la fel. Nu-i interesa decât sexul.

Vineri, mânia Sophiei cedă locul unui sentiment confuz de ruşine de fiecare dată când se gândea la sărutul lor.

Oare cum îl putuse lăsa s-o sărute? se întreba, furioasă că fusese atât de slabă.

O noapte de insomnie îi aduse un început de răspuns. Total absorbită de studii, legată de un bărbat pe care-l vedea puţin, pur şi simplu nu-şi dăduse seama de instinctele sale. O schimbare de decor şi complicitatea neaşteptată pe care o găsise lângă un bărbat tânăr şi seducător îi treziseră dorinţe a căror existenţă nici n-o bănuia. Dorinţe care o făceau stupidă până la a crede că s-ar fi putut îndrăgosti de un necioplit ca Oliver Spencer!

Se simţea foarte singură, lipsită de reperele obişnuite. În timp ce viitorul îi fusese conturat limpede, brusc, trimisese totul la plimbare. Oare cântărise suficient consecinţele? Şi dacă era tot vina lui Oliver Spencer că-şi dăduse peste cap viaţa pentru o simplă atracţie fizică? încheie Sophie.

Până la urmă, îşi spuse, era mai bine că el păstra acum distanţa, deoarece nu era în dispoziţia de a-i suporta glumele.

Posomorâtă, se duse la lucru ca de obicei luni dimineaţa.

Tonie o întâmpină cu căldură, dar vraful de reviste pe care i le pregătise, o demoralizează până la urmă.

— Există articole despre cel mai bun mod de a serba o căsătorie şi despre rochii somptuoase! anunţă recepţionera cu însufleţire. Îţi vor da idei.

— Mulţumesc, Tonie. N-ar fi trebuit.

— Nu face nimic. Am fost blocată acasă tot weekendul şi am profitat de asta pentru a face aranjamente… Imaginându-mi nunta ta, nu mă mai gândeam la ochi.

Sophie profită de ocazie pentru a schimba subiectul.

— Totul s-a desfăşurat bine?

— Mi-a fost puţin teamă, dar intervenţia a fost rapidă şi chirurgul părea mulţumit. Nu mă mai doare. Într-o zi sau

două, voi putea scoate pansamentul.

Josh reacţionă mai violent.

— Tonie! exclamă el din uşă. Ce ţi s-a întâmplat?

— Până la urmă, am apelat la o intervenţie cu laser care corectează miopia. La început, la un ochi. Am decis că trebuia să acţionez acum, când sunt încă destul de tânără pentru a mă dispensa de ochelari.

— De ce nu mi-ai vorbit mai întâi mie? Ai fost informată corect asupra riscurilor? Cine te-a operat? Vederea este ceva prea preţios pentru a acţiona cu uşurinţă, să ştii.

— Iau decizii singură, răspunse tăios Tonie. Este viaţa mea şi am intenţia să profit de ea. Ca tine.

Josh se resemnă, râzând. Salută milităreşte.

— Am înţeles, căpitane!

— Haideţi, la muncă, spuse Tonie fără să zâmbească.

Sophie se refugie în cabinetul său. Lăsă cu silă să cadă teancul de reviste într-un colţ. Să privească rochii albe sau să afle cum să se machieze pentru ziua cea mare, era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Şi peste toate, prima sa pacientă era Ruby Murdoch. Sophie puse dosarul pe birou şi privi pe fereastră, cu ochii în gol. Încă ploua. În tot weekendul, nu fusese nicio rază de soare, iar asta contribuise cu siguranţă la moralul său foarte scăzut.

De fapt, rămăsese în casă, deprimată. Situată la mai puţin de doi kilometri de St. David, aceasta era veche şi de un confort limitat. Vederea spre râul Heathcote o sedusese pe Sophie vara trecută, când semnase contractul de închiriere. Acum, trebuia să suporte un interior rece şi umed, cu atât mai mult cu cât uitase să comande lemne. Dar ploaia nu era cu adevărat problema, nici casa. Se simţea îngrozitor de singură.

„Ar fi bine, îşi spuse, dacă aş putea să vorbesc despre toate astea cu cineva, despre acest sentiment de gol pe care-l simt de când am rupt logodna”.

Numai Greg ar putea s-o înţeleagă. Dar încercase să-l găsească tot weekendul, fără rezultat. Îl sunase sâmbătă la

ora douăzeci, apoi la ora douăzeci şi două şi în cele din urmă, pe la ora douăzeci şi trei şi treizeci. Gândindu-se că era fără îndoială de gardă, reluase apelurile duminică, fără succes.

Voia doar s-o liniştească, să-i spună că prietenia lor era intactă. Dar părea că Greg îşi luase măsuri pentru a-şi alunga propria singurătate şi tristeţe…

Cu atât mai bine pentru el, îşi spuse Sophie pentru a-şi domoli amărăciunea că telefoanele sale rămăseseră fără răspuns.

După ce îşi îmbrăcă halatul, îşi scoase carnetul de reţete şi ridică ochii spre pendulă. Va fi curând ora nouă. I-ar face bine o cafea înainte de a-şi începe ziua.

Îl găsi pe Josh plantat în faţa frigiderului.

— Salut, Sophie. Ştii, din întâmplare, ce conţine acest borcan?

— Cadoul domnului Collins. Pentru mai multe precizări, trebuie să-l întrebi pe Oliver.

Sophie îndrăzni o privire.

— Ptiu!

— Până la urmă, poate acest domn are cu adevărat o problemă.

— Nu-mi doresc să aflu, murmură Sophie. Un weekend plăcut?

— Excelent, răspunse Josh închizând uşa frigiderului. Şi tu?

— Liniştit.

— Probabil îţi lipseşte Greg.

Mâna Sophiei tremură uşor şi câteva picături de cafea căzură pe chiuvetă. În faţa compasiunii neaşteptate a lui Josh, tânăra femeie simţi dorinţa să se destăinuiască. Îşi schimbă aproape imediat părerea. Josh era prieten cu asociatul său. În plus, stilul său de viaţă tindea să arate că în afară de satisfacţia pe care i-o oferea exercitarea meseriei, nu căuta nimic altceva decât plăcerea pe care o găsea în compania femeilor. Fusese indignat de lipsa de experienţă a Sophiei şi ar fi aprobat cu siguranţă sărutul furat de Oliver. În fond, cei doi se înţelegeau bine, pentru

că se asemănau.

În timp ce se străduia să zâmbească pentru a-i mulţumi lui Josh pentru solicitudine, li se alătură Oliver.

— Sophie a noastră n-are moralul bun în această dimineaţă, îl informă Josh.

— Ah, da?

Oliver părea sincer preocupat. Nu voise s-o destabilizeze pe tânăra femeie sărutând-o şi-şi regreta gestul, chiar dacă îl contraria încă să şi-o imagineze în compania „minunatului" logodnic.

Sophie simţi privirea intensă a lui Oliver concentrându-se asupra ei şi-şi privi linguriţa cu cea mai mare atenţie.

— Îi lipseşte Greg, explică Josh.

— Adevărat, Sophie?

Ce să răspundă, dacă nu adevărul? Că efectiv îi lipsea. Ca prieten.

— Da, murmură tânăra femeie, ridicând ochii.

Îşi luă ceaşca şi se ridică.

— Vă las. Este timpul să mă duc la muncă.

Da, Greg şi siguranţa raporturilor lor familiale îi lipseau teribil, recunoscu ajungând la birou.

Prima pacientă, Ruby Murdoch, părea foarte mulţumită de ea.

— Am umplut carnetul şi mi-am luat medicamentul în fiecare dimineaţă, o anunţă ea. Felicity verifică de fiecare dată când vine să mă vadă.

— Aţi recurs deseori la Ventoline?

— Numai de trei sau de patru ori. Mă simt mai bine.

— Totuşi, n-aţi notat asta în carnetul de supraveghere.

— Ah, da? Îmi pare rău, probabil am uitat.

— Cu toate acestea, aţi făcut progrese în urmărirea bolii, spuse Sophie, încurajator. Vom face împreună un tratament nou, la care veţi recurge în anumite cazuri. Vă voi explica.

Ruby nu răspunse. Avea privirea aţintită asupra ceştii de cafea pe care Sophie o pusese pe birou şi-şi trecu limba

peste buze.

— Nu înţeleg. Am băut patru ceşti de ceai în dimineaţa asta şi mi-e încă sete.

— Adevărat? Beţi întotdeauna atât de mult?

— De un timp, chiar şi seara. Devine stânjenitor, deoarece trebuie să mă trezesc noaptea.

Sophie se gândi imediat la diabet.

— Aş vrea să vă măsor cantitatea de zahăr în sânge, îi spuse, luând ce-i trebuia din dulap. Vă voi înţepa doar în deget cu un ac.

Câteva minute mai târziu, după ce depusese o picătură de sânge pe o bandeletă colorimetrică, Sophie putu citi rezultatul testului. Din nefericire, ipoteza sa se confirmă.

— Este foarte mult, doamnă Murdoch. Vă voi examina şi vom vorbi despre regim. Pentru început, urcaţi pe cântar.

— Dumnezeule! oftă pacienta. Sper că nu-mi veţi spune că nu trebuie să mănânc decât salată.

O jumătate de oră mai târziu, Sophie aborda capitolul activităţii fizice indispensabil la acest gen de boli.

— Mersul pe jos, recomandă tânăra femeie, cel puţin douăzeci de minute pe zi. Şi să faceţi singură puţină curăţenie în casă. Să daţi cu aspiratorul, de exemplu… Fiica dumneavoastră se ocupă de asta, nu-i aşa?

— Da. Tocmai asta făcea. O voi suna să vină să mă ia. Ştiţi, reluă ea, am încheietura mâinii încă fragilă. Nu pot să dau cu aspiratorul.

Sophie notă că trebuia s-o trimită la chineziterapeut. Îi va vorbi despre asta mai târziu. Era mai important să stăpânească mai întâi diabetul. Se duse să-l vadă pe Oliver între două consultaţii. Cazul lui Ruby Murdoch era prea interesant pentru a se ocupa singură de el. El o ascultă cu atenţie, dar Sophie nu se putu împiedica să constate că n-o privea deloc cu adevărat.

— Am cerut o dozare a glicemiei pe nemâncate, a lipidelor, hemoglobinei şi analiza urinei, recită Sophie. Îi va cere fiicei sale s-o ducă mâine la laborator.

— Tensiunea cum este?

— La limită: 14/9.

— Astmul?

— Face progrese. Îşi controlează mai bine boala.

— Şi greutatea?

— Aproape o sută de kilograme. Ar fi trebuit…

— Nu încă. Să aşteptăm mai întâi rezultatele laboratorului. Le vom studia împreună şi voi asista la viitoarea consultaţie. Devine un caz complex de tratat.

— Este un antrenament bun, răspunse Sophie zâmbind.

Era uşurată să constate că putea să lucreze cu Oliver în ciuda sentimentelor ambigue pe care le avea pentru el.

— Dar am petrecut foarte mult timp cu această singură pacientă.

— Din acest motiv nu ţi-am dat prea mulţi, o linişti Oliver. Pentru a-ţi putea acorda tot timpul necesar, în caz de nevoie. Era important să depistezi acest diabet şi, din fericire, te-ai gândit la asta.

Înseninată, tânăra femeie îşi ducea ceaşca de cafea goală în sala personalului. Aici le găsi pe Janet şi pe Tonie, aşezate pe canapea.

— Bună, Janet. Ai petrecut un weekend plăcut?

— Să nu-mi vorbeşti despre asta. Dezastruos! Tocmai îi spuneam lui Tonie.

— Ce s-a întâmplat?

— Dennis, răspunse asistenta pe un ton morocănos.

Dennis era un agent imobiliar pe care Janet îl cunoscuse câteva săptămâni mai înainte. Până atunci, totul fusese bine. Bărbat destul de frumos, avea o oarecare uşurinţă financiară şi părea foarte atras de Janet.

— Trebuie să înţeleg că cina cu copiii s-a desfăşurat prost?

— Rory a intervenit cu brutalitate, pufni Tonie şi l-a tratat pe Dennis pur şi simplu ca pe un cretin!

Sophie roti ochii, speriată.

— Dar în legătură cu ce?

— Imaginează-ţi că băieţii construiseră o capcană

pentru opusumi în grădină. Au săpat o groapă mare lângă magazie şi au acoperit-o cu frunze şi crengi.

— Ei şi? întrebă Sophie care presimţea ce era mai rău.

— Ei bine, când Dennis a propus cu amabilitate să meargă să aducă lemne pentru a face foc în şemineu, în timp ce eu terminam de preparat cina, a căzut în capcană, cu faţa în noroi. Adam şi Rory au asistat la scenă de la fereastra primului etaj. Dennis era furios că şi-au bătut joc de el şi când le-am pretins să-şi ceară scuze, Rory a spus că nu era vina sa că ieşeam cu un cretin. Dennis a spus că se va întoarce acasă pentru a se schimba, dar nu s-a mai întors.

Sophie nu se putu împiedica să nu râdă.

— N-are stofă de tată, remarcă ea.

— Probabil că nu, spuse Janet oftând. Mă întreb de ce mă încăpăţânez.

— Pentru că aceşti copii au nevoie de un tată, declară Tonie.

O spui de ani de zile.

— Da, dar eu n-am nevoie de un bărbat. Cei mai buni dintre ei sunt toţi monopolizaţi.

— Desigur, aprobă Tonie. Măcar una dintre noi are noroc, adăugă zâmbindu-i Sophiei.

— Dacă ţi-ai înscrie copiii într-un club? sugeră aceasta, pentru a schimba subiectul. La cercetaşi, de exemplu, unde ar putea găsi un înlocuitor de tată.

— Le-ar plăcea asta, recunoscu Janet. M-am informat, dar uniformele de tineri cercetaşi sunt foarte scumpe. L-am văzut chiar pe instructor…

— Este celibatar? întrebă Tonie.

— Presupun, răspunse Janet ridicând ochii la cer. Pare că-i place să tricoteze.

Tonie izbucni în râs şi se ridică.

— Bun, urmarea în episodul viitor! Acum, la muncă.

Rezultatele de la laborator ajunseră joi. În ultimele zile, un armistiţiu tacit se stabilise între Sophie şi Oliver. Acesta nu mai flirta nici măcar odată cu ea, iar tânăra

femeie se simţea mai relaxată în compania sa.

— Aţi făcut diabet, doamnă Murdoch, concluzionă tânăra femeie după ce-i explicase rezultatele. Aveţi de asemenea şi cantitatea de colesterol prea crescută.

De data aceasta, Felicity îşi însoţea mama.

— Presupun, spuse aceasta din urmă cu teamă, că îmi veţi da şi alte pilule.

— Nu imediat.

Sophie aruncă o privire în direcţia lui Oliver. Cu un semn din cap, acesta o încurajă să continue.

— Este posibil să se îmbunătăţească starea dumneavoastră, modificându-se obiceiurile de viaţă, reluă tânăra femeie. Dacă vrem să scădem colesterolul şi să vă ajutăm să pierdeţi din greutate, trebuie schimbat regimul alimentar şi sporită activitatea fizică.

— Am mers pe jos cum mi-aţi recomandat, protestă Ruby. În fiecare zi începând de luni.

— Este un început bun, aprobă Oliver. Trebuie să continuaţi.

— Mă gândesc de asemenea la toate acele mâncăruri bune pe care vi le prepară Felicity, reluă Sophie, privind-o pe tânăra femeie. Aţi citit broşura despre alimentele bogate în grăsimi?

— Eu am citit-o, răspunse Felicity. Şi i-am spus mamei că nu-i voi mai face carne în sos, nici prăjituri.

Cum Ruby aruncă o privire de victimă fiicei sale, Sophie interveni:

— Sunt tăviţe cu mâncăruri bune, cu puţine calorii, care se pot procura de la supermarket. Mi se întâmplă şi mie să cumpăr. Este suficient să fie încălzite în cuptorul cu microunde. Este un lucru bun şi practic.

— Dar Felicity adoră să-mi gătească, o asigură Ruby. Nu-i aşa, draga mea?

— Ei bine, hm…

Felicity îi aruncă o privire rugătoare Sophiei. Oliver alese acest moment pentru a-şi lua rămas-bun.

— Te las, doctore Bennett. Pe mai târziu.

Îndată ce consultaţia se termină, Sophie se repezi în

cabinetul lui Oliver.

— De ce m-ai lăsat baltă în momentul crucial? A trebuit să fac pe mediatorul între mamă şi fiică.

— Bun antrenament, răspunse Oliver, cu un zâmbet larg. Cum a mers?

— Suntem pe calea cea bună, cred. Ruby pare să fi înţeles că-i cere prea mult fiicei sale. A hotărât să meargă pe jos la supermarket la fiecare două zile şi din când în când să-şi facă ea însăşi de mâncare. Nu părea încântată, dar cu atât mai rău.

— Fiica părea mulţumită?

— Nu. Mama este foarte pricepută în a învinovăţi. Va trebui să-şi echilibreze amândouă raporturile.

— Când trebuie s-o revezi pe mamă?

— Săptămâna viitoare. Deocamdată, Janet o va ajuta să-şi supravegheze greutatea şi-i va oferi încurajări.

— Bine. Uneori trebuie făcute eforturi colosale pentru a schimba, adăugă Oliver pe un ton enigmatic, în timp ce privirea i se aţinti asupra mâinii stângi a Sophiei.

Imediat, aceasta strânse buzele, exasperată la ideea că, la fel ca Ruby Murdoch, el se încăpăţâna să trezească în oameni sentimentul de vinovăţie.

— Ce-ţi face degetul?

— Bine, răspunse Sophie, mişcându-l. Mă gândeam să scot suturile astăzi.

— O voi face eu.

— N-are rost! exclamă tânăra femeie, alarmată la perspectiva că o va atinge.

— Aş vrea să verific cicatrizarea. Vino, să mergem în camera de tratamente, exclamă Oliver, deschizând uşa.

— Am de citit despre diabetul de tip II. Tocmai mă pregăteam s-o fac.

— Poate să aştepte. Toată săptămâna ai fost ocupată cu cursurile, cufundată în cărţi. S-ar fi crezut că ne eviţi.

La asta, Sophie nu găsi nimic de spus, pentru că în ce-l privea, era adevărat.

— Să vedem…

Îi luă mâna pentru a-i scoate bandajul şi a examina

tăietura.

— Foarte frumos, declară el.

ISpori presiunea mâinii, ridicând ochii spre tânăra femeie.

— Ca tine, adăugă ca un murmur.

Sophie rămase mută. Aşadar, armistiţiul se terminase. Oliver pornea iar războiul. Era ocazia visată să-l pună la locul său şi să-i spună ce credea despre comportamentul lui. Întredeschise buzele, dar din gură nu-i ieşi niciun cuvânt.

Distanţa dintre Oliver şi ea se reducea primejdios. Era pe punctul de a o săruta, iar ea şi-o dorea nespus.

— Oh, îmi pare rău. Vă deranjez?

Sophie zări vag părul ondulat al Janetei în spatele umărului lui Oliver. Acesta se îndepărtă şi întoarse capul în direcţia infirmierei.

— Deloc. Tocmai scoteam suturile adezive de pe degetul Sophiei. Ai putea să-mi aduci un pansament?

— Am exact ce trebuie, răspunse Janet, dându-i un pansament adeziv ornat cu Mickey. Nu ştiam că eşti tu însăţi cobai la acest curs de chirurgie mică.

— În principiu, nu, răspunse Sophie. Dar unii se lasă duşi de entuziasm.

Aluzia la sărutul pe care se pregăteau să-l schimbe nu-i scăpă lui Oliver, care o salută cu o mimică.

— Entuziasmul este o virtute, spuse cu seriozitate.

— Sunt de acord, aprobă Sophie. Cu condiţia să nu rănească pe nimeni.

Oliver nu replică şi-i puse pansamentul.

— Gata. Dar va trebui să mai aştepţi pentru a-ţi pune inelul.

— Ai avut noroc că nu l-ai purtat când te-ai tăiat, remarcă Janet. Ar fi trebuit să-l scoţi şi te-ar fi durut.

— Poate că oricum o durea, mormăi Oliver. Vreau să spun, se corectă, văzând privirea ucigătoare a Sophiei, că după cinci ani, inelul s-ar fi putut încarna.

— Eşti la fel de îngrozitor ca Josh, îl certă Janet. Amândoi sunteţi alergici la relaţiile pe termen lung. Nu-i

aşa de rău să te angajezi.

— Desigur, aprobă Oliver. Cu condiţia ca asta să ducă undeva. Joci şah, Janet?

— Nu.

— Ar trebui să încerci, într-o zi. Vei vedea că poate să-ţi facă la fel de multă plăcere să pierzi cât să şi câştigi. Cel mai rău, este să ai pat, adică un rege care nu este învins, dar pe care nu-l poţi mişca.

— M-aş căsători cu plăcere cu un rege, glumi Janet. Indiferent care.

— Nu, obiectă Sophie, pe un ton ferm. Nu te vei căsători cu oricine. Din acest motiv eşti încă celibatară, pentru că aştepţi să întâlneşti sufletul pereche. La fel ca mine.

Janet o privi, stupefiată.

— Dar tu nu l-ai aşteptat niciodată, pentru că l-ai cunoscut pe Greg în liceu.

Sophie îşi muşcă buza.

— Poate nu sunt în măsură să dau sfaturi. Dar nu-l mai asculta pe Oliver. Nu se pune problema să pierzi sau să câştigi. Să trăieşti în doi nu este un joc.

Ori, pentru Oliver aşa era, se stăpâni să adauge. Nu-i păsa dacă pierdea sau câştiga. Dorea să joace, atâta tot, şi în împrejurarea de faţă, cu ea, să pună beţe în roate logodnicului existent. Dar ea nu dorea să-i dea deloc această satisfacţie!

Capitolul 5

În fond, tânăra femeie se simţea stânjenită la ideea că nu găsise încă ocazia să anunţe ruptura logodnei sale. Deoarece să mintă, era împotriva celor mai sfinte principii ale sale. Nu era de acceptat să înşeli oamenii, nici chiar pentru a te proteja. Trebuia să-i pună capăt.

În timpul pauzei de prânz, hotărî aşadar să treacă la mărturisiri.

— Priviţi! exclamă Janet răsfoind o revistă. Milford Sound… Nu este cel mai frumos loc de pe pământ?

— Trebuie să mergi zile întregi pentru a ajunge acolo, o informă Tonie. Vei fi prea obosită pentru a-l putea

aprecia cu adevărat.

— Îţi trebuie puţin antrenament şi un echipament bun, făcu remarca Sophie. Eu ador plimbările lungi.

— Pun pariu că şi lui Graham îi place asta, spuse tăios Oliver.

Probabil este în stare să ridice un cort cu mâna şi să facă un foc frecând două lemne.

— Se numeşte Greg, îl corectă Sophie cu lehamite. Da, îi plac plimbările lungi. Dar în ultimii ani n-am avut ocazia să plecăm în excursii. De fapt, suntem tot mai puţin împreună.

— Este trist, o compătimi Tonie.

— Deloc, interveni Josh râzând. Este cel mai bun mijloc pentru ca un cuplu să dureze. Să nu se vadă.

— Veţi petrece mai mult timp împreună când veţi fi căsătoriţi, spuse Tonie pe un ton împăciuitor, fără să ţină cont de glumă. Veţi putea pleca în plimbări în timpul călătoriei de nuntă.

— Nu va fi nicio călătorie de nuntă, declară Sophie, care profită imediat de mâna de ajutor întinsă.

— De ce? întrebă Oliver. Greg este prea ocupat? în ce ne priveşte, îţi poţi lua câteva zile fără probleme.

Sophie îşi aţinti privirea asupra mesei.

— Nu este doar asta.

Se lăsă tăcerea.

— Te-ai certat cu Greg? întrebă Janet.

— Nu chiar.

Tonie înţelese prima.

— Să nu-mi spui că aţi rupt logodna! exclamă, îngrozită. Sunteţi împreună de ani de zile! Vă iubiţi!

— Există mai multe feluri de iubiri. Sentimentele pe care Greg şi cu mine le simţim unul pentru celălalt, nu sunt suficiente pentru a ne căsători.

— Toate astea sunt prostii, spuse Oliver încruntându-se. Ţi-e teamă pentru că tocmai ai stabilit în sfârşit data nunţii.

— N-am stabilit data. Am spus-o la întâmplare.

În jurul mesei era o linişte profundă şi fiecare digera

vestea. Sophie aruncă o privire în jur. Janet şi Josh păreau uluiţi. Tonie era stupefiată şi, împotriva oricărei aşteptări, Oliver părea dezamăgit.

— Probabil ai un motiv întemeiat, spuse el în cele din urmă. Pentru că-ţi doreai mult să te căsătoreşti, nu?

— Dacă voiam într-adevăr, aş fi fost căsătorită de mult. Poate că Josh are dreptate. N-am experienţă.

— N-am niciodată dreptate în acest domeniu, exclamă Josh cu uşurinţă. Nu trebuie să ascultaţi tot ce vă povestesc.

— În niciun caz, întări Tonie. Îi cunoaşteţi reputaţia.

— Nu se poate, reluă Janet. După ce aţi fost atâta timp împreună!…

Oliver clătină din cap.

— Când te angajezi faţă de cineva, nu-ţi schimbi părerea de azi pe mâine.

Sophie îl privi pe Oliver. Ce încerca? S-o trimită înapoi la Greg? Avusese dreptate că creadă că-l aţâţa doar pentru că era femeia altuia?

— Încearcă să te împaci cu el, pledă Tonie. Poate nu este prea târziu.

— Tonie are dreptate, aprobă Oliver ridicându-se. Niciodată nu este prea târziu.

Îşi privi ceasul.

— Ross Selkirk are programare pentru a-şi scoate un neg. Mai doreşti să faci tu intervenţia, Sophie?

— Bineînţeles, răspunse tânăra femeie sărind în picioare. Cu condiţia să-mi supervizezi munca. Pentru mine, va fi o premieră.

— De acord, răspunse Oliver. În definitiv, pentru asta sunt aici, adăugă după o tăcere.

Oare ce sperase ea? se întrebă Sophie cu o resemnare ironică, urmându-l până la camera de tratamente. Acum că era liberă, se retrăgea cu prudenţă în rolul său oficial. Încerca chiar s-o convingă să se întoarcă la Greg. Ea denaturase regulile jocului şi el nu mai voia să joace. Foarte bine. Dacă putuse trece atât de uşor peste atracţia fizică pe care o avea pentru ea, va fi şi ea în stare.

Complet absorbită de intervenţia sa de chirurgie mică, Sophie consideră chiar că era uşor. De-abia simţea presiunea gambei lui Oliver care, în picioare lângă ea, îi observa cele mai mici gesturi.

— Perfect. Iată o incizie bună. Acum ia pensa pentru a prinde negul şi trece bisturiul pe alături, lăsând o margine.

Cu vârful limbii între buze, Sophie înălţă capul. Ross Selkirk, pacientul, era comisionarul lor obişnuit. Când Oliver îl anunţase că Sophie va practica intervenţia pentru prima dată, nu făcuse nicio obiecţie.

— Iată, spuse în sfârşit tânăra femeie punând negul la o parte, pentru analiză.

Oliver puse imediat o compresă peste incizie. Braţele li se atinseră, dar niciunul nu păru să remarce.

— Aproape nu mai sângerează, observă Sophie, mulţumită.

Luă acul curb cu fir steril, pregătit de Oliver. Cu pensa în mâna stângă, înţepă cu acul într-o parte a plăgii, apoi în cealaltă.

— Perfect, aprobă Oliver. Care trebuie să fie lărgimea fiecărui punct?

— De la una la de două ori grosimea epidermei, răspunse reflex Sophie.

Cu precauţie, trecu peste fir cu penseta înainte de a face nod. Cele două margini ale plăgii se alăturară corect. Oliver tăie deasupra nodului.

— Câte puncte de sutură vei face? o întrebă.

— Trei, nu mai mult, răspunse Sophie. Cum te simţi? îşi întrebă pacientul. Îmi pare rău, sunt puţin mai înceată decât doctorul Spencer.

— Este normal, răspunse Ross. Nu te grăbi.

Sophie făcu al doilea punct la celălalt capăt al inciziei.

— Se lucrează întotdeauna plecând din exterior, mormăi tânăra femeie. Mijlocul se lasă la sfârşit.

Al treilea punct fu executat cu îndemânare şi siguranţă.

— Taie. Mulţumesc, îi spuse lui Oliver.

Termină curăţind plaga închisă cu betadină, înainte de a o pansa.

— Vei veni să ţi se scoată firele în zece zile. Îţi vom telefona imediat ce vom avea rezultatele analizei. Fără îndoială este benign, dar este mai bine să fii prudent, mai ales dacă ai avut mâncărimi.

— Mulţumesc, doctore, spuse Ross ridicându-se. Pe tine te voi cere data viitoare.

Oliver luă un aer resemnat.

— Simt că voi avea concurenţă.

— Sunt sigur că nu ţi-ar displăcea s-o ai pe doctoriţa Bennett în cabinet, spuse Ross, care nu ascundea că o găsea foarte frumoasă pe tânăra femeie. Mie nu mi-ar displăcea.

— Suntem încântaţi s-o avem printre noi, răspunse Oliver cu bunăvoinţă. Din nefericire, nu este decât temporar. Are pe cineva care o aşteaptă la Auckland.

— Fericit bărbat! exclamă Ross înainte de a-şi lua rămas-bun.

Agasată, Sophie se aştepta la o replică a lui Oliver, dar el se mulţumi să ridice sprâncenele.

— Ce ai prevăzut pentru această după-amiază? o întrebă după plecarea pacientului.

— Am nişte cursuri de citit şi puţin mai târziu, o întâlnire cu Pagan Ellis.

Tânăra femeie, care tocmai făcea puţină ordine în cabinet, se întoarse spre el.

— Mi-ar plăcea să asişti la consultaţie, deoarece va fi greu s-o conving să nască în condiţii rezonabile.

— Enumeră-i cu atenţie toate riscurile pe care şi le asumă, o sfătui Oliver. Fii exactă şi nu ezita să fii dură. Întreab-o dacă doreşte într-adevăr să aibă probleme majore şi un copil mort la naştere, la distanţă de kilometri. Pariez că, ieşind de aici, va face o programare la spital, vei vedea.

— Nu sunt atât de sigură. Dar te pot chema dacă dau greş, nu-i aşa?

— Fireşte. Sunt întotdeauna aici când ai nevoie de mine. O ştii bine.

Sophie, care adunase instrumentele în cutia destinată sterilizării, îi aruncă o privire lui Oliver, de teamă să nu fi dat un subînţeles comentariului.

— Mulţumesc, îi răspunse, constatând că nu-i oferea decât susţinere profesională.

În programul său la St. David, Sophie dispunea de câteva ore pe săptămână pentru a studia. Dar în acea după-amiază, îi fu greu să se concentreze asupra cursurilor.

Contrar aşteptărilor, destăinuirea sa nu aranjase lucrurile. Avea impresia că, dintr-odată, Oliver nu se mai interesa deloc de ea în calitate de femeie. Chiar dacă fusese pe punctul s-o sărute a doua oară în acea dimineaţă.

La acest gând, inima Sophiei bătu mai repede. I-ar fi răspuns cu plăcere la sărut. Şi din plin. Totuşi, nu era atât de naivă încât să nu cunoască puterea dorinţei. Deoarece ce simţea pentru Oliver, nu era decât asta, fără îndoială.

În ce-l privea pe Oliver, după toate aparenţele, acesta putea să devină indiferent când dorea. Pentru el, era doar un joc lipsit de însemnătate. Şi tânăra femeie nu dorea să participe la un asemenea lucru. De altfel, în ciuda atracţiei pe care o simţea pentru el, Sophie continua să se stăpânească. Deoarece ştia: dacă s-ar fi jucat cu focul, s-ar fi putut arde serios.

Oricum, obiectă ea, n-o interesa Oliver. Oare nu-i sugerase el să revină asupra hotărârii sale şi să-l ia de soţ pe Greg? De altfel, poate nu greşise. Ar fi însăşi înţelepciunea.

La acest gând, se hotărî să-i telefoneze lui Greg. Dacă el era de acord, îşi va da demisia de aici şi va merge la Auckland pentru a lua un post la spital sau într-un centru de medicină generală. Va tăia în carne vie şi-l va uita repede pe Oliver Spencer.

Telefonul din biroul Sophiei neavând legătură la reţeaua naţională, se duse la recepţie. Din fericire, acolo nu era nimeni. Tonie era plecată la bancă şi la poştă, cum

făcea în fiecare zi; Janet era ocupată cu o pacientă. Tânăra femeie profită pentru a forma numărul de la spital.

— L-aţi putea chema pe doctorul Greg Hayes, vă rog? Numărul său de bip este 374.

— Sophie! exclamă Greg stupefiat, câteva clipe mai târziu. Ceva nu este în ordine?

— Nu, doream să-ţi vorbesc, atâta tot, răspunse ea zâmbind. Mă… gândeam la tine.

— Ai noroc că m-ai putut găsi. Mă duceam să asist la o conferinţă. Suntem depăşiţi aici, pe moment.

— Îmi pare rău. Ştiu că eşti foarte ocupat. Am încercat să te sun acasă, dar nu eşti niciodată acolo.

— Nu, răspunse Greg, încurcat. Ies foarte mult. Ai primit trandafirii? reluă după o tăcere.

— Da, mulţumesc. Pentru asta te-am sunat. Mă întrebam dacă…

Sophie ar fi vrut să-i spună că-şi schimbase părerea, dar fu incapabilă să continue.

— Nu te îngrijora pentru mine, reluă Greg, înşelându-se asupra ezitării sale. De fapt, aveai dreptate, să ştii. M-am gândit bine. Între noi lipsea ceva şi…

— Şi? repetă Sophie, care regreta brusc că-l sunase.

— Hm… Nu ştiu cum să-ţi spun, dar…

— Ai întâlnit pe altcineva? sugeră Sophie. Ei bine, n-ai pierdut timpul! adăugă pe un ton fals indiferent.

— Este cineva cu care lucrez de mult. Nu i-am acordat o atenţie specială, dar despărţirea noastră mi-a deschis orizonturi noi. De fapt, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ai fi hotărât

Vreau să spun… nu te-am înşelat cu ea înainte…

Sophie o auzi atunci pe Janet revenind în birou şi agitându-se în spatele ei. Îşi lipi receptorul de ureche şi coborî vocea.

— Desigur, înţeleg.

— Vom rămâne prieteni mereu, spuse Greg cu amabilitate. Te iubesc, Sophie. O ştii, nu-i aşa?

— Da, răspunse tânăra femeie, luptând împotriva lacrimilor. Şi eu te iubesc, Greg.

Închise încet. Situaţia era lămurită. Îşi tăiase craca de sub picioare. În mod curios, se simţea uşurată. Ar fi fost o mare greşeală să dea înapoi. Greg îi va rămâne prieten, desigur, dar ca bărbat, până la urmă nu era diferit de ceilalţi. Fusese suficient ca ea să se îndepărteze un timp, pentru ca să-i găsească imediat înlocuitoare.

Cu ochii aţintiţi asupra telefonului, strânse buzele pentru a suporta mai bine amorul-propriu rănit. Oliver voia să se împace cu Greg, dar Greg n-o mai voia.

Încă sub şoc, se întoarse şi se află… în faţa lui Oliver.

Avea un dosar în mână. Aşadar, el intrase exact înainte ca Greg să-i spună că o iubea… şi ca ea să-i răspundă ca un ecou.

Nu era de mirare că avea acea privire întunecată şi intensă, îşi spuse întorcându-se în birou. Dar n-avea importanţă ce credea el. Se săturase să se preocupe de bărbaţi.

— Bună ziua, Pagan!

Sarcina tinerei femei era ascunsă sub o rochie lungă imprimată cu flori roşii. Îşi ridicase părul des şi negru deasupra capului, descoperind inelele mari care-i împodobeau urechile.

— În sfârşit, am ales locul exact în care-mi voi aduce copilul pe lume, o anunţă ea, fără preambul.

— Ah, da? întrebă Sophie, distrată. Scoate-ţi te rog şalul, pentru a putea să-ţi iau tensiunea.

Într-un clinchet de brăţări, Pagan se supuse, fără să dea nici cea mai mică atenţie la ce făcea medicul său.

— Delphin Point, spuse ea visătoare. Perfect, nu?

— Nu ştiu unde este, mărturisi Sophie lăsând să se dezumfle brasarda tensiometrului.

— Aproape de insula Banks, în faţa portului Akaroa.

Fără să spună o vorbă, Sophie se duse să se aşeze la birou, notă cifrele şi observaţiile în dosar şi lăsă stiloul înainte de a-i arunca o privire circumspectă pacientei.

— Este la cel puţin două ore de drum de Christchurch, constată pe un ton neutru.

— Fără să punem la socoteală drumul cu vaporul,

reluă Pagan zâmbind. În mod normal, se poate ajunge pe plajă cu un 4 x4, dar n-am decât o bicicletă. Eu nu conduc.

— Nici eu, spuse Sophie cu fermitate. Şi n-am intenţia să mă deplasez atât de departe.

Pagan nu păru impresionată.

— Naşa mea, Wendy, are un 4 x4. Te va conduce ea. A entuziasmat-o planul şi intenţionează să treacă pe la televiziunea locală pentru a reda povestea unei naşteri puţin obişnuite.

— Povestea va ajunge poate la televiziune, spuse Sophie, dar nu neapărat din motivele pe care le crezi. S-ar putea termina foarte prost, prin moartea mamei sau a copilului, din cauza unor complicaţii ce nu pot fi prevăzute. Îmi imaginez apoi ancheta pentru a defini responsabilităţile fiecăruia, scandalul cu siguranţă, presa va avea un subiect gras.

— Nu te îngrijora, spuse Pagan. Totul se va desfăşura bine. Mi-am dat în cărţi şi ghicitoarea mea m-a asigurat că nu va fi nicio problemă. Să ştii că vin de departe s-o consulte. Ştie ce spune.

— Şi eu ştiu ce spun şi nu sunt deloc de acord cu această aventură. Există complicaţii care nu se pot trata corect în afara mediului spitalicesc.

Îi enumeră câteva. Dar chiar ipoteza unei hemoragii puternice, ducând la şoc hemoragic şi la moarte nu păru s-o impresioneze pe pacientă. Pagan aşteptă să termine şi zâmbi:

— Am luat cu mine reţeta pe care mi-ai dat-o, când m-am dus să-mi văd ghicitoarea. Se numeşte Iris.

— Un nume potrivit.

— I-a fost suficient s-o ţină în mână pentru a şti că erai persoana care-mi trebuia. Am încredere totală în tine. Vreau să împarţi cu mine această experienţă, Sophie. Îţi va schimba viaţa.

— Tocmai asta mă supără, spuse tânăra femeie, descurajată de încăpăţânarea lui Pagan. Te-ai gândit la analizele de sânge şi la ecografia despre care ţi-am vorbit?

— Nu mi-am schimbat părerea.

— Totuşi, îţi vor permite să afli dacă naşterea are toate şansele să se desfăşoare în condiţii bune. Aş fi liniştită dacă aş avea certitudinea că sarcina ta îşi urmează cursul normal.

— Adevărat?

— Pentru ecografie se folosesc ultrasunete, explică Sophie. Tot prin ultrasunete comunică şi delfinii, reluă ea, brusc inspirată. Îşi trimit vibraţii sonore, cum se face pentru a avea imaginea bebeluşului în pântecul mamei. Corespunde întru totul cu o femeie născută sub semnul Vărsătorului.

Ochii lui Pagan străluciră.

— Ai dreptate. Fă-mi o programare.

Sophie o însoţi până la recepţie.

— Pagan vrea să facă o ecografie. Îi poţi face o programare, Tonie, pentru viitoarele cincisprezece zile? Va fi în a cincisprezecea săptămână de sarcină.

Pagan îi adresă un zâmbet lui Tonie.

— Ştiam că Sophie va fi perfectă pentru mine. Nu mă înşel niciodată asupra aurei oamenilor.

— Aşadar, ai reuşit s-o convingi pe Pagan Ellis să facă o ecografie? Bravo!

Oliver tocmai se alăturase tinerei femei în biroul său.

— Îmi rămâne s-o mai conving să-şi facă analizele de sânge şi poate o prelevare de lichid amniotic. Dar este un început şi o uşurare.

— Se poate spune că ai avut o după-amiază productivă. Ai marcat un punct pe lângă o pacientă dificilă şi te-ai împăcat cu logodnicul.

— Ce spui?

— N-am încercat să ascult, spuse Oliver cu un zâmbet forţat. Dar am avut impresia că te-ai împăcat cu Greg.

Sophie ridică din umeri.

— Nu mai avem cum să ne împăcăm.

— Oare nu i-ai spus că-l iubeşti?

— Da, ca pe un prieten. Atâta tot.

— Serios? Şi el înţelege la fel?

— Este prima dată când te preocupă Greg!

— Greşit! Consider că orice bărbat trebuie să se asigure că femeia este cinstită cu el. I-ai vorbit despre data nunţii pe care o stabilisei?

Sophie nu răspunse.

— I-ai spus că nu mai porţi inelul de logodnă? Că nunta s-a anulat?

Tânăra femeie păstră tăcerea.

— Pe cine minţi? o întrebă Oliver. Pe Greg, sau pe mine? Doar dacă nu cauţi să-ţi păstrezi toate opţiunile?

— De ce aş face un asemenea lucru? întrebă stupefiată Sophie.

— Pentru a-ţi da timp să te asiguri dacă nu există ceva mai bun. Cum fac toate femeile.

— Aşa vezi tu lucrurile? exclamă indignată Sophie. Nu-ţi lipseşte îndrăzneala! Nu te-am încurajat să flirtezi cu mine. Nu ţi-am cerut să mă săruţi.

— Dar nici nu te-ai opus, obiectă Oliver cu un aer arogant.

Era prea mult! Aşadar, pentru el, ea era vinovată dacă-i făcea avansuri! Pentru că nu-l respinsese! Şi dacă Greg întâlnise o altă femeie, era tot vina ei! Oare bărbaţii nu-şi asumă niciodată responsabilităţi?

— Îţi voi spune exact ce gândesc, spuse Sophie, glacial. Nu mă interesezi, Oliver Spencer. Nu mă interesezi decât în calitate de medic şi îndrumător. De altfel, adăugă ea cu o mină sardonică, ţinând cont despre proasta părere pe care o ai despre femei, mă întreb de ce te preocupi de noi.

— În general, mă abţin, replică Oliver calm. Căsnicia mea m-a domolit pe deplin. Credeam că tu erai diferită.

Remarca o răni pe Sophie.

Aşadar, îl dezamăgise, îşi spuse tânăra femeie. Ei bine, cu atât mai rău!

Renunţă să se apere.

— Nu, femeile sunt toate la fel. Problema este că vrem ceva ce bărbaţii sunt incapabili să ne dea.

— Ce anume?

— Vrem ca bărbaţii să-şi ia un angajament. Ceea ce este mult mai important decât sexul.

— Chiar crezi că nu mă interesează decât asta?

— Evident, replică Sophie cu o privire ucigătoare. Eşti bărbat, nu?

— Atunci, care era problema cu Greg? O logodnă de cinci ani, nu-ţi este de-ajuns?

— Asta nu te priveşte! El cel puţin nu mi-a spus niciodată că-l fac să piardă vremea pentru a vedea dacă nu găsesc ceva mai bun. N-a fost niciodată atât de jignitor.

— Atunci, ai face mai bine să-l iei de soţ, ripostă Oliver sarcastic. Înainte să-l prindă alta în plasă.

— Poate face ce vrea, pentru că i-am redat libertatea. Şi sper pentru el, că va şti să profite.

Hotărât lucru, farmecul lui Oliver Spencer era foarte superficial. Era arogant şi cinic. Dacă ar fi ştiut ce gândea cu adevărat despre femei, l-ar fi înfruntat mai înainte.

— În ce te priveşte, reluă Sophie pe un ton acid, ar fi de preferat să-ţi găseşti o femeie la fel de goală sufleteşte şi de superficială ca tine şi să mă laşi în pace!

La acest atac violent, Oliver rămase mut. Apoi îşi reveni şi strânse buzele ca pentru a-şi stăpâni un zâmbet.

— Te gândeşti la cineva anume?

— Întreabă-l pe Josh. Cu siguranţă, te va ajuta. Încep să cred că sunteţi amândoi la fel.

— Bărbaţi, ce vrei, o ironiză el. Interesaţi doar de sex.

— Exact.

Sophie îi aruncă o privire ucigătoare.

— De altfel, am crezut că înţeleg că a găsit deja pe cineva pentru tine…

— Ah da? Pe cine?

— Christine. Christine Prescott, adăugă Sophie văzându-l încruntându-se.

— Ah! Sushi, gustări deliciose şi… minijupe, adăugă Oliver cu un aer pofticios.

Apoi redeveni serios şi o privi cu atenţie, cu o expresie de nepătruns.

— Trebuie să înţeleg că mă sfătuieşti s-o seduc pe Christine?

— Faci cum vrei. Poate va fi mai receptivă la farmecul tău decât cineva ca mine.

— Crezi? întrebă bărbatul ca şi când se gândea serios. Poate ai dreptate. Da, până la urmă nu este o idee rea.

Apoi se întoarse şi plecă, lăsând-o cu gura căscată.

De fapt, era o idee îngrozitoare, se gândi Oliver, îndepărtându-se. Dacă exista ceva care nu-l tenta câtuşi de puţin, era să iasă cu Christine Prescott. Totuşi, era mai rău pentru el s-o piardă pe Sophie Bennett. Chiar îl înfuriase incluzându-l în generalizările pripite despre bărbaţi stupizi şi iresponsabili.

Totuşi, după sentimentul de dezamăgire pe care-l simţise auzind-o spunând „te iubesc” lui Greg, ar fi trebuit să se înveţe minte. Dar mintea şi-o pierduse când o întâlnise pe tânăra femeie şi aflase că era logodită.

La început, atracţia fusese pur fizică. Dar de-a lungul timpului, dorinţa evoluase rapid într-un sentiment mai profund. Când Sophie se dusese să-l întâlnească pe Greg în timpul unui weekend, simţise o teribilă gelozie. Nu pentru că Greg avea nişte drepturi asupra farmecelor Sophiei, ci pentru că acesta avea în viitor nişte drepturi asupra vieţii sale. Perspectiva de a o şti a altuia pentru totdeauna, îl făcuse să înţeleagă că o iubea cu adevărat. Până la a-şi revizui prejudecăţile despre căsătorie.

În definitiv, făcând o alegere bună, poate ar putea să meargă. Şi să-l facă fericit.

Totuşi, când se gândea la ea, ceea ce se întâmpla frecvent, simţea o anumită amărăciune. Sophie îl încurajase să flirteze cu ea şi-l minţise în legătură cu căsătoria sa. Dacă ar fi ştiut efectul devastator pe care-l avusese minciuna în propria sa căsătorie, tânăra femeie ar fi apreciat faptul că fusese gata s-o ierte.

La drept vorbind, Sophie minţea atât de prost! Obrajii i se îmbujorau şi ochii mari albaştri plini de vină o trădau imediat şi, în mod paradoxal, îi subliniau mai

degrabă integritatea fundamentală. Nu putuse rezista mult timp. Şi el rămăsese impasibil când trecuse la mărturisiri. O sfătuise chiar să încerce o împăcare cu logodnicul său, pentru ca Sophie să înţeleagă că el nu dorise vreodată să le distrugă cuplul. Dar nu se aşteptase să se repeadă la telefon ca să-i spună vorbe dulci lui Greg.

Socul fusese dur. Ca şi când tânăra femeie îi aruncase în faţă că nu-l interesa.

Dar oare nu se lăuda, pur şi simplu? se întrebă Oliver. Pe moment, cu siguranţă o gândea. Dar atunci, de ce avea acea privire glacială când el îi aprobase sugestia de a ieşi cu Christine Prescott? Ţinea la el mai mult decât voia să admită?

La acest gând, Oliver se destinse.

Fusese prost dispus, atâta tot, îşi spuse. Îi lipsea răbdarea.

Femeilor le plăcea să li se lase timp de gândire. Poate trebuia să-i dea Sophiei Bennet ocazia să se frământe puţin şi să deschidă ochii. Da! tocmai îi venise o idee excelentă.

Şi ajungând la această concluzie, zâmbi mulţumit, dar şi maliţios şi încrezător.

Capitolul 6

Toată săptămâna, Oliver Spencer a fost de o surprinzătoare bună dispoziţie.

Avusese deseori zâmbetul pe buze. Nu că ar fi fost neplăcut în mod normal, dar se simţea la el un fel de bucurie pe care o remarcă toată lumea.

— Nu poate să fie vremea, spuse Janet.

Iarna sosise foarte devreme şi vânturile din sud care promiteau un excelent sezon de schi în munţii Hutt, foarte apropiaţi.

În sala de aşteptare bine încălzită, mai multe persoane care în mod vizibil uitaseră să se vaccineze împotriva gripei, aşteptau cu răbdare, prăvăliţi în fotolii. O fetiţă de aproximativ doi ani scosese telefonul multicolor din cutia cu jucării şi scotea strigăte stridente care indispuneau pe toată lumea.

— Intens sfârşit de săptămână! oftă Tonie, aruncând

fetiţei o privire obosită. Ai curs în dup-amiaza asta, Sophie?

— Da. Otitele urechii medii. Examen de conduită auditivă şi terapia potrivită.

Josh, care tocmai luase dosarul primului pacient, se întoarse spre ea.

— Am citit un articol excelent asupra acestui subiect. Vrei să ţi-l dau?

— Bucuroasă.

Apoi se întoarse spre Tonie pentru a întreba:

— Pe cine trebuie să primesc acum?

— Pe micuţa care strigă la telefon.

Sophie aruncă o privire în sala de aşteptare.

— Trrr, trrr! striga în gura mare micuţa, cu o voce pătrunzătoare. Nu-i nimeni, mamă!

— Nu pare foarte bolnavă, remarcă zâmbind Sophie.

Oliver conducea o pacientă.

— Sunteţi sigur că n-am nevoie de antibiotice, doctore?

— Absolut sigur. Va fi de-ajuns ce v-am prescris.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, spuse ţâfnoasă pacienta.

— Domnule Smythe? strigă Janet. Acum puteţi pleca. Au trecut douăzeci de minute de la vaccinare. Cum vă simţiţi?

— Mă doare braţul, mormăi pacientul, posomorât. Voi întârzia la dentist acum.

Janet vru să-i spună câteva cuvinte pentru a-l linişti, dar vocea lui Tonie care-l interpela pe Josh îi acoperi cuvintele.

— Deborah a sunat deja de două ori în dimineaţa asta. Cred că voia să-ţi amintească de întâlnirea de la prânz.

— La naiba! exclamă Josh, alarmat. Spune-i că nu pot.

— Pentru prânz?

— Pentru totdeauna!

Oliver zâmbi.

— Seara de vineri a fost dezamăgitoare?

— A fost foarte bine, răspunse Josh pe un ton extenuat. Formidabil. Până în clipa în care Deborah a vorbit.

— Despre ce a vorbit? întrebă Sophie, amuzată.

— Despre ceva care începe cu M, răspunse îngrozit Josh.

— Milioane? exclamă Janet.

— Măritiş, răspunse solemn medicul.

Tonie zâmbi, satisfăcută.

— Atunci, n-am decât să-i şterg numele de pe listă.

Josh se întoarse spre sala de aşteptare pentru a striga pacienta următoare.

— June, este rândul dumitale. Dacă mai sună, reluă el adresându-se lui Tonie, spune-i că am părăsit ţara, sau că sunt grav bolnav.

— Şi dacă i-ai spune adevărul? sugeră Oliver. Ar fi mai uşor pentru toată lumea. Întreab-o pe Sophie ce gândeşte despre bărbaţii incapabili să se implice cu adevărat, vei vedea.

Jenată, Sophie se întoarse.

— Doamnă Chaplin? Puteţi veni acum cu micuţa.

Dar copila se crampona de telefon.

— Nu! urla ea. Trrr, este tata, este tata!

Un bărbat din sala de aşteptare protestă, astupându-şi urechile cu mâinile. Oliver îl urmări din ochi pe Josh care se îndrepta spre biroul său, urmat de pacientă.

— Într-una din zile va avea necazuri, murmură dezaprobator.

— Nu voi fi mereu aici să pun stavilă, oftă Tonie.

— Lasă-l să se descurce. Poate va vedea altfel lucrurile. Ca mine. Viaţa devine simplă când ştii cu adevărat ce vrei.

— S-ar spune că s-a produs o schimbare în viaţa ta, spuse Tonie, privindu-l intrigată.

— Plec în weekend la Hanmer Springs. Plimbări prin pădure, bazine naturale cu apă caldă şi hrană sănătoasă. Mă văd deja acolo!

Sophie aştepta în uşa boltită ca mica Samantha, roşie de mânie, să se resemneze să lase telefonul.

— Bine, încheie ea să vorbească pentru a nu-l mai auzi pe Oliver. Poţi să iei telefonul cu tine. Tata te va suna poate în biroul meu.

Dar, din păcate, mai avu timp să audă vocea entuziasmată a lui Oliver.

— Ar fi o prostie să merg singur într-un loc atât de romantic.

În timp ce-i adresă lui Tonie un zâmbet plin de subînţelesuri, aruncă o privire în direcţia Sophiei. O surprinse pe tânăra femeie care încă aştepta, cu privirea aţintită asupra lui. Acum, Samantha trăgea cu zgomot telefonul după ea.

— Şi tu, Sophie? întrebă Oliver. Ţi-ai propus să mergi la Auckland?

— Nu, răspunse tăios tânăra femeie.

Se duse rapid în cabinet. Planurile de weekend ale lui Oliver n-o interesau. Şi puţin îi păsa cine îl însoţea. Era uşor de ghicit, iar ceea ce simţea n-avea nimic de-a face cu gelozia. Era doar dezamăgită să vadă cu câtă uşurinţă o uitase şi-şi îndreptase atenţia spre o alta.

Deocamdată, trebuia să se concentreze asupra urechii care o durea pe Samantha, care, din spusele mamei, explica modul penibil în care se comporta.

Restul dimineţii trecu tratând probleme tipic feminine. O doamnă la menopauză, o tânără de nouăsprezece ani cu dureri la ciclu şi două femei care veniseră pentru un frotiu vaginal de rutină. În calitate de unic medic femeie din centrul medical, numeroase paciente aleseseră să meargă la ea. Ceea ce Sophie înţelegea perfect.

Ultima reţetă a dimineţii fu destinată lui Tonie, căreia îi prescrise un supliment de colir cu antibiotic. I-o duse în sala personalului, unde asistenta lua prânzul.

— Ce-ţi face ochiul?

— Foarte bine. Văd mult mai bine, este fantastic! Mă voi programa pentru a doua intervenţie îndată ce voi

putea. Mulţumesc pentru reţetă. Ai timp să bei o cafea? reluă ea. Este mult timp de când doream să te întreb cum merg lucrurile între Greg şi tine.

— Suntem buni prieteni, atâta tot, răspunse Sophie luându-şi o ceaşcă. A întâlnit pe altcineva.

— Ce? exclamă Tonie, uluită. Asta-i bună, ce imbecil!

— Nu chiar, spuse Sophie, amuzată de această indignare.

— Hotărât lucru, bărbaţii sunt toţi la fel. Şi când ceva nu merge, vina este întotdeauna a noastră.

Sophie se pregătea să aprobe, când Josh intră în încăpere.

— Cum mi-ai putut face asta, Tonie?

— Ce anume? întrebă aceasta pe un ton fals inocent.

— Să-l înscrii pe domnul Collins la mine la consultaţie. Este rândul lui Oliver, nu? Eu l-am văzut săptămâna trecută. îl durea capul şi era convins că are un hematom dural.

— Era după, sau înainte de descoperirea unui ganglion suspect, care, până la urmă nu era decât un furuncul? întrebă Oliver, care-şi urmase confratele.

— Este pedeapsa ta, Josh, explică Tonie. A sunat chiar după Deborah, care şi-a descărcat proasta dispoziţie asupra mea, pentru că se gândea că n-aveam de ce să-i stau în drum.

— Oh, îmi pare rău, spuse Josh foarte pocăit. Bun, sper că măcar de data aceasta va veni fără eşantion.

— Ultimul este încă în frigider, îi spuse Sophie lui Oliver. Este dezgustător! Janet spune că este un adevărat pericol biologic. Ar fi timpul să scăpăm de el.

Oliver deschise frigiderul, luă borcanul de dulceaţă şi-l aruncă la gunoi.

— S-a făcut.

În aceeaşi clipă, Janet intră în încăpere.

— Ce-ai aruncat acolo?

— Eşantionul domnului Collins, răspunse Sophie.

— Nu poţi face asta. Nu se ştie ce este, poate exista pericol de contaminare.

— Nu, spuse Oliver râzând. Nu este decât o ciupercă. Domnul Collins a găsit-o în grădina de zarzavat. Crede că asta îi distruge varza şi produce gaze în intestine.

— Te rog! spuse Janet care îşi deschidea iaurtul. Mănânc.

— O să vă pară rău! îi ironiză Josh. Mie îmi va reveni insigna de onoare de a-l fi primit la consultaţie.

— Bine ţi-a făcut, declară Oliver. Asta te va învăţa minte s-o laşi pe Tonie să se descurce cu insuportabila Deborah. Îl vei suporta cu stoicism pe fidelul nostru ipohondru!

Sophie nu se putu stăpâni să nu râdă. La începutul stagiului său la St. David, fusese descumpănită de această tendinţă de a se râde de pacienţii dificili, dar de-a lungul timpului, înţelesese că era un mijloc de a potoli iritarea pe care aceştia o provocau şi de a-i aborda cu calm. Oliver era mereu primul care vedea lucrurile dintr-un unghi comic. De fapt, tocmai simţul umorului o atrăsese mai întâi pe Sophie.

Tânăra femeie ridică ochii spre pendulă şi redeveni repede serioasă.

— Voi întârzia la spital. Pe mai târziu.

Cursul îndemnase şi la studiul urechii, ceea ce pica bine. Vineri dimineaţă, tânăra femeie avusese deja trei ocazii de a-şi folosi noile cunoştinţe. Penultimul pacient fu o fetiţă de opt ani care suferea de otită de când era foarte mică.

După ce reperase locul în care peretele conductului auditiv se alătura timpanului, introduse speculumul.

— Nu este o infecţie aparentă, dar timpanul reacţionează puţin. Voi mai face o timpanogramă ca luna trecută, pentru comparaţie. Ţi-e greu să auzi ce spune învăţătoarea, Kathy?

— Nu.

— N-aude niciodată când îi spun să-şi aranjeze camera, spuse mama sa. Atunci, nu aude deloc.

— Mă duc să aduc aparatul şi mă întorc.

Pe culoar, Sophie o întâlni pe Janet care o anunţă că

Ruby Murdoch se afla în sala de aşteptare.

— Este cu fiica sa, adăugă ea.

— Ei şi?

— Se uită chiorâş una la alta.

— Oh nu, oftă Sophie. Mulţumesc că m-ai avertizat.

Luă timpanometrul, sperând că mama şi fiica se vor împăca înainte de consultaţie.

Dar când îşi conduse mica pacientă, zece minute mai târziu, constată că cele două femei nu-şi vorbeau.

— Doamnă Murdoch? Este rândul dumneavoastră.

Ruby se ridică din fotoliu cu efort, în timp ce fiica sa privea drept în faţă.

— Vrei să vii şi dumneata, Felicity? întrebă Sophie, ca şi când nu remarcase nimic.

Interpelata ridică din umeri şi se ridică fără tragere de inimă. Consultaţia se anunţa dificilă.

— Nu arătaţi foarte bine astăzi, doamnă Murdoch, începu tânăra femeie luându-i pulsul. Aţi avut nevoie de vaporizatorul cu Ventoline în ultimele zile?

— Nu, răspunse Felicity în locul mamei sale. Consideră că nu foloseşte la nimic. Ca şi tratamentul antiinflamator. N-a deschis nici măcar o dată carnetul de observaţie. Am descoperit toate astea de dimineaţă.

Sophie era preocupată. Pulsul lui Ruby ajunsese la o sută treizeci. Tânăra femeie luă un vaporizator din dulap şi în timp ce-l scutura, observă respiraţia lui Ruby. Era foarte rapidă şi muşchii gâtului păreau încordaţi de efort.

— Asta pentru că… n-ai venit să mă vezi… în ultimele trei zile, făcu Ruby remarca, respirând greu.

— Expiraţi, doamnă Murdoch, ordonă Sophie, expiraţi cât mai mult posibil. Aşa… Bine. Acum, inspiraţi.

În timp ce vorbea, plasase vârful metalic sub nasul pacientei şi acţionase mecanismul pentru a elibera bronhodilatatorul.

— M-am săturat să mă tot cert cu tine, mamă, spuse Felicity, pe un ton acru. Nu mai rezist la toată această muncă suplimentară. Cu trei copii şi un soţ, am deja destule de făcut.

— Sunt şi copiii lui, contraatacă Ruby cu vocea şuierătoare. El nu ridică nici măcar un deget... Când mă gândesc ce nazuri a făcut... pentru că i-am cerut să-mi tundă peluza.

Respiraţia astmatică devenea din ce în ce mai grea.

— Sunt mama ta, nu? trase ea concluzia.

Cum Sophie se încrunta, Felicity se înşelă şi fu imediat în defensivă.

— Vă asigur, doctor Bennett, că i-am amintit doar mamei că v-a promis să meargă pe jos în fiecare zi la supermarket. Nu numai că asta mi-ar conveni, dar i-ar putea ameliora sănătatea.

— Modul în care mi-ai spus-o... nu l-am acceptat, protestă Ruby între două inspiraţii.

Sophie, care tocmai asculta plămânii lui Ruby, văzu lacrimi strălucind în ochii bătrânei doamne.

— Calmaţi-vă, doamnă Murdoch, spuse tânăra femeie, impresionată, această criză de astm nu-mi spune nimic bun.

Niciuna, nici cealaltă nu păru s-o audă.

— Există o soluţie, reluă Ruby şi tu o ştii...

— Nu, spuse fiica sa pe un ton tăios, nu poţi veni să locuieşti cu noi. Ţi-am spus-o deja. Nu vrea Brent. Ar fi în stare să mă părăsească. Nu-mi cere asta. Fac şi eu ce pot.

— Gata acum, spuse Ruby, ale cărei buze căpătaseră o culoare albăstrie.

Sophie interveni ferm între cele două femei.

— Vă duc în camera de tratamente, doamnă Murdoch. Trebuie neapărat să vi se stabilizeze respiraţia. Îi voi cere unui confrate să vă examineze. Felicity, reluă ea, ai putea să mă ajuţi susţinând-o de cealaltă parte, te rog?

— Este atât de grav? întrebă aceasta, alarmată. Credeam că exagera pentru a mă învinovăţi, ca de obicei.

— Pe aici, spuse Sophie fără să răspundă. Janet, poţi pregăti masca pentru a administra Ventoline în doză superioară, te rog?

În timp ce pacienta era instalată confortabil pe masa de consultaţii, medicamentul, pulverizat în picături extrem

de fine umplu masca de oxigen.

Fără să lase pulsul lui Ruby, Sophie, care-i adresa cuvinte liniştitoare pacientei, nu se întrerupse decât pentru a-i cere Janetei să se ducă să-i caute pe Oliver sau pe Josh. Vizibil foarte îngrijorată, Felicity stătea la căpătâiul mamei sale.

— Îmi pare rău mamă, regret într-adevăr.

Sophie întâmpină sosirea lui Oliver cu mare uşurare. Acesta luă imediat situaţia în mână. Alături de el, tânăra femeie se simţea puternică. Felicity fusese trimisă în sala de aşteptare, în timp ce Janet continua să alimenteze masca din vaporizator.

După ce luă tensiunea bătrânei doamne şi-i ascultase pieptul cu stetoscopul, Oliver o bătu uşor pe mână.

— Vă voi pune o perfuzie, o anunţă el. Vrei să instalezi o pungă cu medicament în soluţie, te rog, Sophie?

— Bineînţeles, încuviinţă tânăra femeie, fericită să se facă utilă, pentru a-şi alunga stresul.

Deoarece crizele de astm acute îi speriau la fel de mult pe medici, cât şi pe pacienţi, trebui să facă un efort pentru a-şi păstra calmul. Acum, respiraţia lui Ruby era mai puţin zgomotoasă.

Trebuia oare să tragă concluzia că starea i se ameliorase, sau că se înrăutăţise? se întrebă, ştiind că plămânii nezgomotoşi în timpul unei crize de astm, puteau fi de prost augur.

Oliver dezinfectă încheietura mâinii lui Ruby şi reuşi să înţepe vena, în ciuda tremuratului bătrânei doamne.

— Va fi în regulă, Ruby, îi spuse cu vocea sa liniştitoare. Ai să ieşi din impas. Nu este sub cortizon, nu-i aşa? o întrebă apoi pe Sophie.

— Nu.

— Respiri mai bine acum, Ruby? o întrebă luându-i pulsul.

Cu privirea plină de recunoştinţă, aceasta aprobă dând din cap. Oliver lăsă mâna bătrânei doamne şi, bătând-o uşor, se întoarse spre Sophie.

— Cred că starea sa este pe cale să se stabilizeze,

declară, agăţându-şi stetoscopul în jurul gâtului. Ţi-o încredinţez. Ţine-o un timp sub observaţie. În caz de nevoie, nu ezita să mă suni.

— Mulţumesc, Oliver, spuse Sophie, la fel de recunoscătoare ca Ruby Murdoch.

Medicul îi făcu cu ochiul.

— Sunt sigur că te-ai fi descurcat foarte bine şi fără mine.

Complimentul încălzi inima tinerei femei. Ştia totuşi că-i vor trebui ani de zile înainte de a dobândi priceperea şi siguranţa de care el tocmai dăduse dovadă. Încă de la început o impresionase această competenţă şi de-a lungul lunilor, admiraţia îi sporise. Doctorul Spencer era exact genul de practician care spera ea să devină.

Starea lui Ruby se ameliora încet. Trecu o oră întreagă până când Sophie se declară mulţumită. Oliver se întoarse în cabinetul său şi, pentru a compensa timpul pierdut, nu făcu pauză de prânz.

— Cum vă simţiţi? o întrebă Sophie pe doamna Murdoch.

— Rău, răspunse aceasta ridicând masca de oxigen. Felicity mai este acolo?

— Nu cred. A trebuit să se ducă s-o ia pe Laura de la grădiniţă.

— Dumnezeule, trebuie să-i cer scuze, oftă Ruby închizând ochii. Ştiu că nu mă pot instala la ei. Dar de la moartea lui Arthur al meu mă simt atât de singură!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— I-am făcut viaţa grea. Cred că voiam ca Brent să plece pentru ca să aibă şi ea tot atâta nevoie de mine, cum am eu de ea.

Compătimitoare, Sophie o asculta pe bătrâna doamnă, care simţea nevoia să se destăinuiască

Janet îşi vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Am nevoie de material pentru a lua sânge.

— Du-te, Janet. Doamna Murdoch se simte mai bine. Îi voi scoate perfuzia. V-ar face plăcere o ceaşcă de ceai, doamnă? o întrebă zâmbind pe pacienta epuizată.

— Mare plăcere, răspunse aceasta. Şi dacă mi-ai spune Ruby, ca ceilalţi medici?

— De acord, răspunse tânăra femeie, emoţionată să vadă că bătrâna doamnă o acceptase întocmai ca pe Oliver şi Josh.

Acest sentiment de mulţumire continuă şi în timpul weekendului pe care-l folosi pentru a munci cu înverşunare. Îşi promisese să-şi ia negreşit examenele pentru a-şi obţine diploma definitivă. Acum, ştia mai mult ca niciodată ce voia.

Ruby Murdoch era tocmai un excelent exemplu de pacient pus în valoare de medicina generală şi nu numai din cauza afecţiunilor sale multiple. Deoarece şi problemele psihologice jucau un rol cheie în starea sa fizică şi un generalist ţinea cont de ele în tratamentul prescris.

De fapt, Ruby îşi consacrase viaţa soţului şi fiicei până la a uita de existenţa altora. Nu avea prieteni şi după infarctul în urma căruia murise domnul Murdoch, îi trebuise o fractură de gleznă pentru a-şi da seama de singurătatea şi vulnerabilitatea sa. I se făcuse teamă şi se agăţase de fiica sa, pretextând degradarea progresivă a sănătăţii sale.

În vinerea aceea, Sophie vorbise puţin şi ascultase mult. Când

Felicity se întorsese să-şi ia mama, discuţia mai durase o oră între mamă şi fiică.

Dacă Sophie ar fi văzut-o pe Ruby Murdoch într-un serviciu de spital, s-ar fi concentrat numai asupra tratamentului astmului. N-ar fi fost posibil să privească pacienta în ansamblu. Era nevoie de timp pentru a stabili o legătură de încredere necesară cu pacientul şi familia sa.

Luni, tânăra femeie se duse la muncă, veselă şi plină de siguranţă. Se grăbea să găsească ambianţa centrului medical şi să-i împărtăşească lui Oliver câteva reflecţii asupra cazului lui Ruby.

Avu un şoc găsindu-l în parcaj.

— La naiba, este greu să începi săptămâna! îi spuse

Oliver oftând. Weekendul a fost prea scurt.

Brusc, entuziasmul Sophiei se prăbuşi.

— În acest caz, a fost bine? spuse ea cu o veselie prefăcută.

— Mai mult decât bine, răspunse Oliver cu un zâmbet încântat. A fost formidabil! Fantastic! De neuitat! Absolut…

Sophie trânti portiera.

— Sper că însoţitoarea ta este la fel de mulţumită.

— Nu s-a plâns de nimic.

Fără să-l aştepte, Sophie se îndreptă cu paşi furioşi spre uşa de intrare.

— Cu siguranţă, îl ironiză printre dinţi.

Deoarece dacă sărutul pe care i-l dăduse reflecta înflăcărarea de care era în stare în pat, însoţitoarea sa de weekend n-avea într-adevăr, pe acest plan, niciun motiv să se simtă frustrată.

Oliver o ajunse la câţiva metri de intrare.

— Ştii, poate te înşeli pe seama mea.

— Serios? spuse Sophie pe un ton acid. Cum asta?

Cu un zâmbet larg, Oliver îi deschise uşa.

— Poate sunt diferit de ceilalţi bărbaţi. Încep să împărtăşesc vederile tale asupra valorii angajamentului între un bărbat şi o femeie.

— Felicitări, spuse cu răceală Sophie. Presupun că ne vei anunţa curând că te căsătoreşti.

Oliver păru pe rând surprins şi grav.

— Ştii, Sophie Bennett, că ai într-adevăr idei bune? Ei poftim, îţi voi spune ce vom face: un schimb de invitaţii.

Se aplecă spre ea şi tânăra femeie îi simţi respiraţia caldă pe obraz.

— Tu mă inviţi la nunta ta, iar eu te invit la a mea.

Capitolul 1

Propunerea lui Oliver o lovise pe Sophie drept în inimă. În timpul logodnei cu Greg, îi plăcuse să viseze la ceremonia prin care se va celebra căsătoria lor. Era simbolul unui viitor liniştit şi tihnit. Rochia lungă albă, buchetele de flori şi defilarea invitaţilor, totul în visurile

sale simboliza începutul unei asociaţii pentru o viaţă. În plus, vizualiza o căsuţă mică, având un farmec demodat, cu un cărucior de copil în grădină, pe lângă centrul medical înfloritor pe care îşi vor fonda cariera.

Deruta acestor proiecte era încă prea recentă pentru ca să-i facă plăcere o invitaţie la o nuntă. Iar să fie invitată la cea a lui Oliver era pentru ea o perspectivă de coşmar.

În zilele următoare, Sophie nu încetă să se întrebe dacă Oliver vorbise serios.

De fiecare dată când îl vedea, îşi imagina clopoţei de argint şi cupidoni dansând pe cartonul invitaţiilor.

De altfel, el nu mai vorbise despre această căsătorie. Dar părea transfigurat de fericire şi se entuziasma din nimic.

De exemplu, când Sophie îl anunţase că Ruby Murdoch urma un program de slăbire, păru în culmea bucuriei.

— Formidabil! exclamase. Fantastic!

Aceştia erau termenii pe care-i folosise pentru a evoca weekendul cu Christine Prescott.

— Şi astmul? o întrebase, mai serios.

— E mai bine.

În mod normal, Sophie ar fi fost încântată să dea detalii despre progresele pacientei.

— Urmează cu regularitate terapia preventivă. Este mai mult de o săptămână de când n-a mai avut nevoie de Ventoline.

Pe de altă parte, s-ar fi spus că Oliver se hotărâse să-i dovedească Sophiei că-l dorea. Oricum, se aşeza mereu foarte aproape de ea în sala personalului şi nu pierdea nicio ocazie s-o atingă când, de exemplu, se apleca peste umărul său pentru a discuta rezultatele analizelor unui pacient. De fiecare dată când îi dădea un sfat, sau îi arăta un mod de a proceda, tânăra femeie se putea aştepta la o atingere fizică intenţionată. Când o atingea prin surprindere, reacţia tinerei femei era mai greu de ascuns. Şi asta se întâmpla din ce în ce mai des.

Totuşi, nu era vorba de hărţuire sexuală! îşi spuse

Sophie. Atunci, de ce se simţea hărţuită?

Încerca să se agaţe de munca sa şi de certitudinea că o carieră în medicina generală era pentru ea alegerea bună. Dar să facă pe indiferenta în faţa provocărilor lui Oliver se dovedea mai anevoios decât ar fi crezut. Şi-i trebuiră mai multe zile de eforturi pentru a întrezări un început de succes.

În acea dimineaţă, doamna Wentworth, o femeie de aproximativ şaizeci de ani, se prezentase la cabinetul său cu o erupţie urâtă de bubuliţe pe faţă. Sophie se gândise mai întâi la o alergie sau la o dermatită cauzată de contactul cu nişte flori, ca cele de primăvară sau crizanteme, apoi colanţii groşi, de culoarea pielii, pe care-i purta doamna Wentworth, o intrigaseră

Îi arătă lui Oliver cu un sentiment de mândrie reţeta pe care i-o scrisese.

Acesta aprobă alegerea unei creme cu corticoizi.

— Înţeleg că i-ai recomandat de asemenea un tratament pentru varice. Cum te-ai gândit la asta?

— Profesorul meu de dermatologie ne-a recomandat întotdeauna să vedem mai departe decât zona afectată. De exemplu, o inflamaţie pe faţă poate fi legată direct de o dermatită a gleznei.

— Este atinsă grav?

— Piciorul şi glezna stângă prezintă o inflamaţie importantă. Din loc în loc, aş vorbi mai curând de ulceraţie. Sper ca această cremă pe care i-am prescris-o îi va aduce o uşurare rapidă, dar poate ar trebui să consulte un dermatolog şi un flebolog. O voi vedea săptămâna viitoare. Este un caz interesant, încheie Sophie cu un zâmbet de satisfacţie. Sunt mulţumită că am pus un diagnostic bun.

— Dermatologia este o specialitate plină de satisfacţii, remarcă

Oliver, perfectă s-ar spune. Pacienţii nu mor niciodată, nu se vindecă niciodată complet şi nu te scoală niciodată din pat în mijlocul nopţii, recită el fără să râdă, în ciuda licăririi maliţioase care îi strălucea în ochi.

Sophie nu se putu stăpâni să nu-i zâmbească şi constată cu uşurare că putea aprecia glumele lui Oliver, fără să se chinuie gândindu-se că pe viitor umorul său va fi mai ales în beneficiul Christinei Prescott. Era un progres.

A doua zi, puţin înainte de ora şaptesprezece şi treizeci, un pacient alarmat apăru la centrul medical de urgenţă.

— Am ceva în ochi, gemu el în faţa biroului de la recepţie. Nu mai suport, mă înnebuneşte

Janet şi Josh plecaseră deja şi Oliver era în plină consultaţie. Sophie se oferi să se ocupe ea. Douăzeci de minute mai târziu, bătea la uşa lui Oliver care, din fericire, tocmai îşi conducea pacientul.

— Am în cabinet un anume Peter Phelps. Are un fragment de coajă care aderă la cornee, îi explică. I s-au livrat astăzi materiale pentru grădină şi vântul i-a aruncat o aşchie în ochi. Aparent, nu are nicio leziune, nici hemoragie sub conjunctivită.

— Ar fi mai bine să meargă la urgenţe. Noi nu avem materialul necesar.

— Vrea neapărat să intervenim imediat. Astăzi este aniversarea căsătoriei sale şi ţine să-şi ducă soţia la cină la restaurant. Din câte am înţeles, anul trecut a uitat.

— Înţeleg, zâmbi Oliver. Vrea să se facă iertat.

— I-am făcut anestezie locală şi am încercat să scot aşchia cu vată, din nefericire fără succes.

Oliver se ridică pentru a o urma.

— Un corp străin poate adera durabil la epiteliul corneei. Îţi voi arăta cum să procedezi…

După ce examină ochiul pacientului, Oliver alese un ac fin, căruia îi îndoi extremităţile.

— Aşa, se poate ţine paralel cu corneea, îi explică Sophiei. Este mai sigur. Apoi, trebuie să-l strecori sub corpul străin, folosind partea plată a acului.

Tânăra femeie tremura uşor poziţionându-şi mâna deasupra ochilor. Cea a lui Oliver se închise uşor peste a sa.

— Sprijină-te cu degetul mic sub ochi şi cu celălalt

ţine acul ca pe un stilou. Menţine pleoapa deschisă cu degetul stâng mare. Nu clipi, Peter.

Sub comanda lui Oliver, Sophie îşi regăsi pe deplin siguranţa. Cu o mişcare precisă, culese aşchia cu partea plată a acului. Cu ajutorul oftalmoscopului, Oliver verifică să nu mai fi rămas vreun fragment.

— Perfect, încheie, mulţumit. Ţi se va prescrie un colir cu antibiotic şi vei pune o compresă pe ochi. Vei avea aerul unui pirat la cină, dar atâta pagubă.

— Important este că pot să ies, spuse domnul Phelps, uşurat. Mulţumesc.

Oliver o ajută pe Sophie să panseze ochiul pacientului, pentru a evita aplicarea părţii adezive peste sprânceană. Mâinile li se atinseră de mai multe ori.

Tânăra femeie era încântată să constate că această atingere nu-i provoacă nicio reacţie nepotrivită. Da, cu siguranţă, făcea progrese.

În schimb, cunoscu o clipă de deprimare când Oliver sosi, lunea următoare, repetând pe toate tonurile că petrecuse un weekend formidabil. Dar de-a lungul zilelor, se ţinu de comportamentul pe care-l alesese şi se felicită pentru asta. Reuşi chiar să se sustragă frumoasei priviri cenuşii a lui Oliver, pentru a se scuti de mica furtună pe care aceasta o declanşa în ea de obicei. Era uşor: trebuia doar să întoarcă ochii la timp.

De altfel, avea impresia că tactica sa îl contraria pe Oliver. Când, în mod extraordinar, îi capta privirea, a sa devenea şi mai intensă, ca şi când îi ordona imperios să-i acorde toată atenţia. Asta nu făcea decât să întărească hotărârea Sophiei care, cu fiecare zi, se simţea mai puternică.

Săptămâna următoare, deja instalată în cabinet, îl auzi sosind şi anunţând cât îl ţinea gura că petrecuse un weekend absolut fa-bu-los şi simţi imediat că i se strânge inima.

Foarte repede, el apăru în uşă.

— Priveşte ce am găsit! exclamă foarte mulţumit, ridicând o pungă mare de plastic.

Scoase de acolo un sul de bandă de hârtie.

— Am păstrat toate graficele electrocardiogramelor pe care le-am făcut ca intern, în timpul stagiului la cardiologie. Sunt zeci.

Luă o bandă la întâmplare şi o desfăşură în faţa ei.

— Diagnosticul, te rog! îi ceru, foarte doct.

— Palpitaţii, răspunse Sophie cu siguranţă.

— Ritmul cardiac?

Ea luă rigla specială şi o aplică pe grafic.

— Trei sute. Ritmul ventriculelor este o sută cincizeci.

— Bine, aprobă Oliver aplecându-se peste tânăra femeie. Îţi voi da ceva mai dificil.

Trase un scaun, se aşeză lângă Sophie şi răscoli din nou în punga de plastic, pentru a scoate alte două benzi pe care le întinse în faţa ei.

— Spune-mi unde este insuficienţă aortică şi insuficienţă ventriculară şi ce determină diferenţa dintre grafice.

Sophie se concentră. Oliver era un pedagog excelent. Comenta amplu răspunsurile bune şi când aducea corectări, o făcea fără să discrediteze. Tânăra femeie aprecie profund lecţia, cât şi pe profesor.

— Ştii, asta îmi reîmprospătează la timp cunoştinţele, îi spuse Oliver. Josh şi cu mine tocmai avem intenţia să cumpărăm un electrocardiograf pentru St. David.

Sophie îl privi cu stupoare. Pentru un centru medical mic ca acesta, era o decizie neobişnuită. Aparatul era scump şi de o utilitate apriori discutabilă.

— Avem din ce în ce mai mulţi pacienţi în vârstă, cărora nu le place să meargă în altă parte pentru a face acest examen.

Tânăra femeie îi aruncă o privire preocupată.

— Sper că n-ai intenţia să transformi St. David într-un centru ultramodern, în care să se acorde tratamente sofisticate, dar unde pacienţii nu sunt primiţi niciodată de două ori la rând de acelaşi medic?

— Nu, linişteşte-te. St. David este şi va rămâne un

centru de medicină de familie. Este adevărat că unii pacienţi apreciază modul de funcţionare a noilor centre medicale: n-au de aşteptat şi nu le pasă că medicul care-i primeşte îi cunoaşte sau nu pe plan personal. Ce vor, este să fie trataţi în minimum de timp. Un fel de medicină de supermarket. Dar St. David va rămâne mica lăptărie din colţ.

Sophie oftă, uşurată.

— Sunt fericită să te aud spunând-o.

— De ce? întrebă Oliver, aruncându-i una dintre privirile sale intense.

Tânăra femeie deveni imediat atentă. Oare cum făcea de o înfierbânta astfel cu privirea?

— Ştii, împărtăşesc modul tău de a vedea lucrurile, reluă Oliver, fără s-o scape din ochi. Nu sunt mulţi oameni care au concepţia noastră despre practica medicală. Poate ai dori să rămâi printre noi după obţinerea definitivă a diplomei. Josh şi cu mine chiar suntem hotărâţi să luăm un nou asociat.

În timp ce Sophie îşi umezea buzele cu vârful limbii, văzu privirea lui Oliver aţintindu-se asupra lor, apoi pupilele i se dilatară şi ochii i se întunecară. Asta o făcu să se simtă atât de stânjenită, încât se întrebă cum ar putea suporta în fiecare zi acelaşi gen de încercare rămânând să lucreze cu el.

— Nu se pune problema.

Fără să vrea, îşi exprimă reacţia cu o voce arogantă şi nu-şi dădu seama de asta decât văzând expresia decepţionată de pe faţa lui Oliver. Era prea târziu pentru a-şi nuanţa răspunsul şi să refuze politicos o ofertă seducătoare. Era timpul să pună capăt acestei întrevederi între patru ochi.

— Am repetat destulă cardiologie, spuse tânăra femeie cu o voce nesigură.

Începu să adune graficele etalate pe biroul său.

— Eşti sigură? Voiam să revedem infarctul de miocard şi spasmele coronariene.

— Este suficient pentru astăzi, răspunse Sophie cu

fermitate. Avem pacienţi care ne aşteaptă.

Vinerea următoare, vizita Christinei Prescott mai zdruncină puţin hotărârile Sophiei care, brusc, se abţinu să se alăture confraţilor săi pentru pauza de cafea obişnuită dimineaţa, pentru a se scuti de a vedea mina bucuroasă a lui Oliver.

Dar când la sfârşitul dimineţii intră în sala personalului, o găsi pe delegata comercială a laboratorului în centrul atenţiei.

— Este într-adevăr un excelent reducător al lipidelor, îi asigura, aruncând spre spate cu un gest graţios al mâinii, părul bogat. Ajunge o capsulă pe zi. Efectele se fac simţite într-o lună, ba chiar după cincisprezece zile.

— Rezultatul este constant în timpul unui tratament prelungit? întrebă Oliver înainte de a muşca dintr-un biscuit.

Sophie aruncă o privire dezgustată spre prăjiturile rămase.

— Evident! îl asigură Christine. Studiile noastre au arătat o scădere a cantităţii de colesterol de la treizeci şi cinci la cincizeci la sută şi de trigliceride de la douăzeci la treizeci şi cinci la sută.

Îi adresă un zâmbet seducător Sophiei.

— Serveşte-te, spuse împingând pe masă farfuria cu chifle şi gustări.

— Mulţumesc, răspunse Sophie. Nu-mi este foame.

O observă discret pe Christine, care continua să laude meritele ultimului produs conceput de laboratorul său. Reprezentanta cunoştea bine subiectul şi era întru totul capabilă să răspundă întrebărilor celor mai dificile. Ca cea pe care i-o puse Oliver despre contraindicaţiile medicamentului.

— Este contraindicat în cazul bolilor cronice ale ficatului, în sarcină şi alăptare, răspunse Christine. Dar este incomparabil cu produsele pe care le-aţi prescris până acum. Deoarece rezultatele rămân stabile pentru toate formele de hiperlipemie şi pentru hiperglicemii mergând până la diabet.

Interesul Sophiei se trezi imediat, în ciuda antipatiei pe care o simţea pentru tânăra femeie. Ruby Murdoch suferea de diabet insulino-independent şi de o cantitate crescută de colesterol. Dacă regimul nu-i permitea să stăpânească boala, un tratament va fi necesar pentru a reduce riscurile de a-i pune inima în pericol.

— Vă voi lăsa toate informaţiile necesare, promise Christine, cât şi eşantioanele.

Josh se juca distrat cu un cuţit elveţian care purta logoul laboratorului farmaceutic al Christinei. Era cu siguranţă cadoul zilei. Aparent, primise şi Oliver unul. Sophie nu se putu împiedica să zâmbească văzându-l pe Josh luând cele două obiecte şi strecurându-le în buzunarul Janetei. Cu siguranţă, pentru gemeni. Bărbatul expunea păreri dezamăgitoare despre familie, dar nu-i uita pe copii.

Janet îi mulţumi cu un zâmbet, înainte de a se ridica pentru a merge să spele ceştile. Christine lăsă pliantele şi eşantioanele pe masă în faţa lui Oliver şi începu să-şi adune lucrurile.

— Am auzit spunându-se că ai petrecut un weekend fabulos, Christine, exclamă Sophie, pe un ton amabil.

Interpelata întoarse spre ea o privire uluită.

— Cum? Cine ţi-a spus asta?

Sophie se mulţumi să ridice sprâncenele şi să zâmbească uşor, cu subînţeles. Christine îi aruncă o privire lui Oliver care, în picioare în faţa ferestrei, era brusc absorbit de contemplarea parcajului.

— Ţi s-a vorbit despre altcineva, spuse Christine scuturându-şi buclele lungi blonde. În ce mă priveşte, contez pe weekendul următor pentru a mă amuza.

Oliver se întoarse imediat şi-şi trecu pofticios limba peste buze.

— Iată ceva promiţător, spuse cu o voce răguşită.

— Asta se va schimba, spuse Christine închizându-şi servieta-diplomat. În ultimul timp, weekendurile mele au fost lipsite de interes.

Sophie rămase cu gura căscată, întrebându-se oare ce bărbat trebuia să-i poată place Christinei Prescott.

Aceasta din urmă ieşi din încăpere şi Oliver se repezi spre ea.

— Ai un minut? o întrebă el. Aş vrea să-ţi vorbesc.

— Desigur, răspunse Christine.

— Să mergem în biroul meu, vrei?

La sfârşitul dimineţii, întâlnindu-l din nou pe Oliver, Sophie nu se putu stăpâni să nu-i trimită o înţepătură.

— Weekenduri lipsite de interes, repetă cu compasiune. Ai fi putut face un efort, Oliver.

Acesta nu păru deloc jignit.

— O voi face, promise cu o mină bucuroasă. Asta va fi o adevărată provocare!

Sophie îi răspunse vitejeşte la zâmbet, înăbuşindu-şi nu fără greutate dorinţa de a-i trage nişte palme.

Din fericire, pacienta pe care o primi după acest schimb de cuvinte, îi acapară toată atenţia. Pagan Ellis… De data aceasta, Sophie hotărî să pună capăt definitiv acelui proiect extravagant de a naşte pe o plajă uitată de lume. Dacă Pagan voia o naştere în apă, foarte bine. Spitalul putea să-i ofere acest gen de serviciu.

— Văd că ai făcut ecografia, remarcă ea. Perfect.

— A fost foarte bine, declară Pagan. Ai avut dreptate. Bebeluşul a fost chiar pe faţă cu ultrasunetele. S-a mişcat foarte mult. Fata care făcea ecografia a spus că-i era greu să-l măsoare. Avea impresia că dansa.

Sophie nu se lăsă impresionată de imaginaţia debordantă a lui Pagan.

— După dimensiunea fătului, pare să aibă cu cincisprezece zile mai mult decât am calculat. Eşti sigură de data pe care mi-ai dat-o?

Pagan deschise ochii mari, neîncrezători.

— Glumeşti? exclamă ea. Naşterea a fost planificată după stele, aproape la secundă. Ştiu când am conceput acest copil.

— Aveai cicluri regulate?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, dacă aveai, de exemplu, un ciclu de douăzeci şi opt de zile, ne-am putea baza pe o evoluţie în a

paisprezecea zi. Dar dacă ciclurile sunt neregulate, este mai dificil de dedus data concepţiei. Aşadar, ai avut cicluri regulate?

Pagan se încruntă.

— Uneori, răspunse ea vag. Dacă eram încordată şi dacă uitam să meditez, ciclurile erau perturbate.

— Care este cel mai scurt ciclu pe care l-ai avut?

— Cincisprezece zile, cred.

— Şi cel mai lung?

— Nu ştiu, răspunse Pagan, plictisită. Poate două luni.

Sophie notă, oftând.

— Ce importanţă are? exclamă Pagan, iritată. Sunt însărcinată, asta este tot ce contează.

— Fireşte. Dar mă preocupă câteva lucruri, reluă Sophie cu o voce fermă, între altele data exactă când vei naşte. Ai refuzat analizele de sânge. Aşa că nu ţi se cunoaşte grupa sanguină, ceea ce este indispensabil în cazul în care vei avea nevoie de o transfuzie. Nu ţi se cunoaşte nici factorul rezus, nici procentul de hemoglobină. Dacă eşti anemică, bebeluşul va primi mai puţin oxigen şi asta îi va frâna dezvoltarea.

— Este deja mare, ripostă Pagan cu mândrie.

— Îi poate afecta de asemenea dezvoltarea creierului, continuă Sophie. Acum, eşti în a şaisprezecea săptămână de sarcină şi în mod normal, ar trebui să măsurăm procentul de A.E.P., adică, de alfafetoproteine. Asta ne va conduce la descoperirea unor anomalii ereditare. Nu ştiu, de exemplu, nici dacă ai avut sifilis. Dacă ai avut şi n-ai urmat tratament înainte de a douăzecea săptămână, copilul ar putea să fie contaminat.

Cu vârful stiloului, Sophie bătea în dosarul lui Pagan.

— N-ai dat nicio probă de urină. Totuşi, este capital. Analiza permite descoperirea prezenţei albuminei sau a zahărului, semn de diabet. Mamele care sunt diabetice au deseori bebeluşi anormal de mari. Nu mi-ai dat nici măcar datele moaşei pe care ai ales-o!

Din nou, Pagan făcu ochii mari.

— Cunoşti nişte lucruri! Sunt impresionată. Toată această listă de examene de făcut este tipică Fecioarelor.

Şi pentru a contracara privirea severă a medicului său, adăugă:

— Haide, doctore, sarcina nu este o boală. Este un eveniment natural. Milioane de femei au născut singure în natură.

— Cea mai mare parte nu aveau primul lor copil la treizeci şi şapte de ani, răspunse calm Sophie. Şi unele au murit.

— Te-am lăsat să mă examinezi şi să-mi faci un frotiu, replică Pagan care de data aceasta se înfurie. Mi-ai luat tensiunea, m-ai cântărit. Acum, ajunge. Vreau să fac lucrurile în felul meu.

— Trebuie să mă laşi să le fac şi în al meu, răspunse Sophie pe un ton ferm. Altfel, voi fi obligată să-i cer unui alt medic din centru să mă înlocuiască.

— Nu poţi face asta, obiectă Pagan. Am verificat. Există o lege despre drepturile pacientului. Am dreptul să primesc îngrijiri care ţin cont de valorile şi credinţele grupului meu cultural, religios sau etnic.

Fu rândul lui Sophie să fie stupefiată.

— Ascultă, spuse Pagan, domolită. Dacă este atât de important pentru tine, accept analizele de sânge şi de urină.

— Este un început, recunoscu Sophie cu un zâmbet forţat. Deocamdată, mi-ar plăcea să ascult inima copilului şi să-ţi măsor abdomenul.

— Foarte bine, spuse Pagan cu amabilitate. Asta este tot?

— Aş dori să iau legătura cu moaşa ta.

Pagan păru supărată.

— De fapt, ne-am certat, pentru că mi-a recomandat în cele din urmă spitalul. Se pare că se poate naşte şi acolo în apă. Îţi imaginezi o cadă murdară, care a fost folosită de sute de ori?

— Este sterilizată cu regularitate, explică Sophie, obosită. Du-te şi te întinde pe masă. Mă duc să-mi iau

stetoscopul special.

Îl întâlni pe Oliver pe culoar.

— N-am reuşit, se lamentă tânăra femeie. Pagan Ellis contraatacă, amintindu-mi că există legi pentru a respecta credinţele pacienţilor.

— Pune totul pe hârtie, o sfătui Oliver. Enunţă repede riscurile pe care şi le asumă şi fă-o să semneze documentul. Să ia un duplicat acasă. Asta o va face să se gândească mai bine.

— Este o idee, recunoscu Sophie. Poate-şi va descoperi puţin bun-simţ.

— Dacă vrei, te voi ajuta să redactezi. Voi avea tot timpul în weekend.

— Ah, da? se miră Sophie. Credeam că trebuia să-l petreci cu o femeie care chiar s-a decis să se distreze până la urmă.

Oliver păru descumpănit. Îşi reveni repede, dar Sophie avu o bănuială.

— Voi avea totuşi timp să te ajut, răspunse Oliver cu dezinvoltură. Dacă vrei, ne întâlnim aici sâmbătă dimineaţa.

— Nu, îmi pare rău.

Perspectiva de a petrece o vreme singură cu Oliver în timp ce el nu s-ar fi gândit decât la weekend, n-o tenta câtuşi de puţin.

— Poate voi merge la Auckland, adăugă, sub un impuls brusc.

Tânăra femeie avu atunci satisfacţia de a vedea dezamăgirea înlocuind zâmbetul frumos al lui Oliver.

Până la urmă, redactă ea însăşi documentul în timpul unui weekend posomorât pe care-l petrecu închisă în casă, de teamă ca, ieşind în oraş, să nu dea din întâmplare peste Oliver şi Christine, recuperându-şi forţele după o noapte toridă.

— Devine ridicol, îşi repetă Sophie cu voce tare, pentru a zecea oară.

Nici măcar nu ştia exact ce era între ei. Evident, nu petrecuseră la Hanmer Springs un weekend minunat, cum

strigase în gura mare cu complezenţă Oliver. De altfel, indiferenţa Christinei era surprinzătoare.

Redactarea documentului îi ocupă aproape două ore. Îşi consultă manualul de obstetrică pentru a inventaria toate complicaţiile care se puteau produce în timpul unei naşteri şi care ar fi fost imposibil de rezolvat în afara spitalului. îl reciti cu satisfacţie. Avea cu ce s-o sperie pe viitoarea mamă insensibilă…

Luni dimineaţă, Oliver sosi cu o mină obosită. La gândul că nopţile precedente fuseseră probabil epuizante pentru el.

Sophie simţi repulsie.

— Ai petrecut un weekend plăcut la Auckland? o întrebă el venind s-o întâlnească în biroul său.

— Până la urmă nu m-am mai dus acolo, răspunse Sophie cu nonşalanţă.

— De ce? se miră Oliver.

— N-aveam niciun motiv întemeiat să mă duc.

— Aşadar, chiar s-a terminat între tine şi… cum îl cheamă? Fără speranţă de împăcare?

— Nu.

Sophie plecă ochii asupra hârtiilor etalate în faţa ei.

— Am redactat documentul în atenţia lui Pagan Ellis. Mi-ar plăcea să-l citeşti şi să-mi spui părerea ta.

— De acord, spuse Oliver cu un zâmbet larg. Şi dacă te pot ajuta cu altceva… sunt în întregime al tău.

Ei bine! se gândi cu cinism tânăra femeie. Fidel obiceiului său, nu va întârzia să intre în consideraţii personale.

Aşa că hotărî să-l menţină în registrul strict profesional, amintindu-i rolul oficial pe lângă ea.

— Tocmai, voi avea nişte cursuri despre tratamentul hipertensiunii. Mă întrebam dacă n-ai un manual bun de bază despre acest subiect, să-mi împrumuţi.

— Desigur. Dacă vrei, îţi pot oferi un examen neaşteptat, punându-ţi întrebări în scris. Îţi va permite să recapitulezi înainte de a asista la cursuri.

— De acord, răspunse Sophie aruncând o privire la

ceas, pentru a arăta că dorea să-şi înceapă munca.

Dar el nu păru să observe şi reluă:

— Dacă te-aş fi ştiut acasă în weekend, ţi-aş fi cerut părerea.

— Ah da? Şi despre ce? în cazul în care nu este despre cine? ripostă ironic tânăra femeie.

— Am intenţia să cumpăr o casă. Am vizitat câteva, dar ezit. Este mai bine să achiziţionez o casă modernă care nu m-ar costa prea scump s-o întreţin, sau să aleg una cu farmec şi caracter?

Uluită, Sophie tuşi.

— Întreab-o pe Janet, îi sugeră. Cunoaşte un agent imobiliar, nu?

— Cine, Dennis? Este un idiot.

Avu un zâmbet frumos şi Sophie îşi muşcă buza pentru a nu zâmbi şi ea.

— Preferinţa mea ar merge spre o casă veche, reluă Oliver. Cu o vedere frumoasă şi o grădină destul de mare pentru a se putea juca acolo copiii.

Brusc, faţa tinerei femei se întunecă.

— Continuă să cauţi. Până la urmă vei găsi casa ideală, cu o barieră albă în faţă.

— Exact! Eram sigur că vei avea o idee bună, Sophie.

Cu zâmbetul pe buze, Oliver Spencer se duse în cabinetul său. Planul pe care şi-l făcuse era chiar mai eficace decât sperase.

Ce privire avusese Sophie când îi evocase grădina plină de copii! Era evident că-şi dorea să aibă! Trebuia doar să-şi dea seama că el era cel cu care voia să-i facă.

Din fericire, ştia cum să se comporte pe viitor pentru ca Sophie să-i cadă în braţe…

Capitolul 8

Sophie trăia un adevărat coşmar.

Când tocmai petrecuse luni întregi alungându-şi din minte însăşi ideea de căsătorie, se găsea confruntată cu toată panoplia ceremoniei – rochii albe, buchete de trandafiri, decoraţiuni ridicole, amoraşi bucălaţi pe invitaţii… cât şi cu comentariile lui Tonie şi Janet care

priveau cu invidie cataloagele pe care tocmai le primise centrul.

— Amoraşii sunt puţin prea dolofani, hotărî Tonie. Dar îmi place mult porumbelul cu verigheta în cioc.

— Eu prefer potcoava cu trandafiri, spuse Janet oftând. Aduce noroc.

Ridică ochii şi întâlni privirea uluită a Sophiei.

— Tu ai comandat aceste modele?

— Nu! răspunse tânăra femeie cu putere. De ce aş face un asemenea lucru?

Tonie o privi, uluită.

— Eşti singura care a fost logodită recent. Din spusele lui Oliver, trebuia să mergi la Auckland. Ne-am gândit că te-ai împăcat cu Greg.

— Nu. Nu mă voi căsători cu el, şi nici cu altcineva. Şi dacă trebuia să mă căsătoresc, n-aş comanda aceste stupidităţi, adăugă aruncând o privire dezgustată spre cataloage.

— Le-a adus un vânzător de la o papetărie în această după-amiază. Cineva dintre noi i-ar fi telefonat pentru a livra un sortiment.

— Probabil au greşit centrul medical.

— În niciun caz, făcu vocea lui Oliver.

Josh şi cu el se opriseră în faţa mesei, gata să intre la ei.

— Eu le-am comandat, preciză Oliver indicând invitaţiile.

— Glumeşti! exclamă Josh cu aceeaşi privire dezgustată pe care o avea pentru eşantioanele domnului Collins. De ce te interesezi de acest gen de fleacuri?

— Pentru a mă căsători, desigur!

Urmă o lungă tăcere la capătul căreia Josh puse o mână pe fruntea confratelui său.

— N-are febră, constată el. Ciudat.

— Lasă-mă în pace, spuse Oliver, zâmbind.

— N-ai cu adevărat intenţia de a te căsători, nu-i aşa? îl întrebă Tonie, uluită.

— La drept vorbind, mă gândesc la asta de ceva timp.

Mi-a spus cineva recent că sunt incapabil să mă angajez. Ţin să demonstrez că este greşit.

Josh scutură din cap, neîncrezător.

— Eşti nebun! Ai mai fost căsătorit. Mi-ai spus că n-aveai de gând să mai cazi în capcană.

— Este adevărat, încuviinţă Oliver cu cea mai mare seriozitate. Dar când întâlneşti femeia ideală, îţi schimbi părerea.

Tonie îi adresă un zâmbet aprobator.

— Ştiam că nu eşti iremediabil pierdut pentru cauza cea bună. Spre deosebire de alţii, adăugă ea cu o privire insistentă în direcţia lui Josh.

Acesta oftă.

— Bun, renunţ. Spune-ne tot.

— Voi face un anunţ în timp util, răspunse Oliver. Vă promit o surpriză frumoasă.

— Cine este? întrebă Janet. O cunoaştem?

— Nu voi spune nimic. Ea trebuie să decidă când ne vom anunţa prietenii.

— Dar o cunoaştem? insistă Janet.

— Da.

— Nu pari surprinsă, Sophie, remarcă Josh. Ştii mai mult?

— În niciun caz, bâigui aceasta, încă sub şoc.

Cu efort, îşi reveni în fire.

— Ştiu chiar mai puţin decât voi, probabil. În definitiv, nu sunt aici de foarte mult timp.

— S-ar spune că sunt secole, spuse Josh.

— Mulţumesc frumos!

— Voiam să-ţi spun că nu-mi imaginez centrul medical fără tine. Îngeraşii aceştia sunt groteşti, reluă privind sortimentul de invitaţii.

— Nu găsesc, spuse Oliver. Aşa se fac. Ce crezi, Sophie? Mi-ar plăcea să am părerea ta.

Tânăra femeie nu putu decât să-l privească atent. Era incapabilă să rostească vreo vorbă.

Oliver îşi adună documentaţia.

— Bun, iau toate astea la mine. Există decizii pe care

trebuie să le iei în intimitate, adăugă făcându-i cu ochiul Sophiei.

— Există mai ales decizii pe care nu trebuie să le iei niciodată, îl ironiză Josh cu un aer întunecat. Nu înţeleg ce te-a apucat.

— Asta este dragostea! strigă în gura mare Oliver, deschizând uşa. Ar trebui să încerci. Este bine pentru moral.

— Ca şi supa de legume, spuse Josh, urmându-l. Nici aia nu-mi place.

Dacă weekendul precedent fusese jalnic, seara care urmă fu şi mai rea. Sophie încercă să se adâncească în lucrul pe care şi-l adusese acasă. Dar citirea întrebărilor pregătite cu grijă de Oliver despre tratamentul hipertensiunii nu contribui la a-i înveseli dispoziţia. Le redactase de mână. Avea un scris frumos, cursiv, larg şi aplecat. Sigur, cu câte un detaliu fantezist ici şi colo. Un scris care-i reflecta destul de bine personalitatea.

În căutarea unei mici plăceri care ar ajuta-o să risipească norii negri care se adunaseră deasupra capului său, Sophie optă pentru o baie caldă.

O dată cufundată în spumă, îşi regăsi toată luciditatea pentru a analiza situaţia.

Înainte de orice, gelozia faţă de Christine Prescott nu era justificată, îşi spuse, pentru că aceasta luase locul pe care nu-l voise ea. În plus, era în cunoştinţă de cauză că se hotărâse să nu aibă nicio legătură cu Oliver, bărbatul acesta uşuratic şi superficial.

Dar în fond, ce voise să spună asigurând că era în stare să se angajeze, spre deosebire de ce credea ea? Montase toate piesele unei legături cu Christine Prescott pentru a se face mai dorit? Asta ar explica reacţia ciudată a acesteia din urmă. Dar atunci, de ce adăugase vorbindu-i de achiziţionarea unei case cu grădină mare? Făcând să-i fie livrate cataloagele cu articole de nuntă? încerca s-o facă geloasă şi s-o îndrume să intre în competiţie cu altă femeie?

Dacă asta era situaţia, se înşela complet asupra ei,

deoarece genul acesta de mici jocuri n-o interesau. Nu voia decât marea dragoste. Bărbatul pe care-l va alege va trebui să aibă sentimente comparabile cu ale sale. Şi dacă astea erau sentimentele sale, nu se va putea pune problema să se joace.

Sophie fu mulţumită de raţionamentul său. Nu voia o legătură banală. îl voia… pe Oliver Spencer, trup şi suflet.

Cu un oftat de exasperare, ieşi din baie şi se şterse.

Ne-am întors de unde am plecat! se ironiză ea. Da, era îndrăgostită nebuneşte de el, de inteligenţa sa, de umorul, compasiunea sa pentru bolnavi şi de ochii cenuşii! îl iubea din prima zi în care se întâlniseră. Şi paradoxal, respectul pentru integritatea lui Oliver o făcuse să-şi analizeze propriile sentimente şi să rupă logodna. Dar nu avusese curajul să meargă mai departe.

Laşă, era laşă, decise ea, vârându-se în pat. Dacă ar fi avut ceva mai mult caracter, nu l-ar fi lăsat pe tatăl său s-o perturbe atât de mult timp. Nu s-ar fi amăgit cu o logodnă care n-avea niciun sens. Şi-ar fi acceptat deschis greşelile în loc să le ascundă. Şi nu s-ar fi speriat la perspectiva de a avea o legătură amoroasă cu Oliver Spencer. Ce importanţă avea dacă în ce-l privea pe el, la început fusese doar atracţie fizică? Trebuia să existe un început! Oare ce sperase ea? Ca Oliver să se angajeze pe viaţă înainte de a o atinge?

În plus, ea greşise reproşându-i ruptura logodnei sale. În fond, îi făcuse un serviciu. O făcuse să înţeleagă că putea să spere mai mult de la o căsătorie, decât prietenie, o îndemnase să acţioneze cu curaj pentru prima dată în viaţa ei. Rupsese legăturile de rutină.

Scutură din cap, gândindu-se că încercase chiar să le reînnoade. Ce stupiditate! Dacă Greg n-ar fi fost sedus între timp de o altă femeie, s-ar fi reintegrat într-o viaţă fără viitor.

Acum, ştia exact ce era cu ea. Cel puţin în ceea ce-l privea pe Oliver Spencer. Poate reprezenta pentru ea bărbatul ideal, dar nu era mai puţin adevărat că nu împărtăşeau aceleaşi valori, mai ales asupra necesităţii de

a te angaja pe viaţă.

În ziua următoare, Sophie trebui să facă un efort enorm pentru a da dovadă de un minimum de zel. Nimeni nu remarcă tensiunea care o stăpânea. Toţi erau mult prea ocupaţi să comenteze căsătoria lui Oliver şi să facă speculaţii asupra identităţii viitoarei soţii. În timpul orei de prânz, nu se vorbi despre altceva şi tânăra femeie, aşezată la distanţă pe canapea, încercă să se concentreze asupra unui articol care anunţa o epidemie de hepatită C.

— Oare cine este? Dă-mi măcar un indiciu, Oliver, îl rugă Janet. Cum este din punct de vedere fizic?

— Foarte frumoasă.

— Brunetă sau roşcată?

— Mai degrabă… blondă.

Sophie reciti aceeaşi frază pentru a treia oară fără să-i înţeleagă sensul, în timp ce cuvintele îi jucau în faţa ochilor.

— Ce meserie are? mai întrebă infirmiera. Are vreo legătură cu medicina?

— Da, răspunse Oliver zâmbind. Dar nu voi spune mai mult.

— Aţi stabilit deja data nunţii? întrebă Tonie.

— Nu. Încă n-am cerut-o în căsătorie.

— Chiar eşti sigur de tine! exclamă asistenta.

— Sunt superstiţios. Trebuie să-mi fac cererea într-un fel în care să fiu luat în serios.

— Dacă este femeia care îţi trebuie, va accepta, îl asigură Tonie cu înţelepciune.

— Nu te sinchisi dacă nu merge, îţi voi împrumuta micul meu carnet cu adrese, promise Josh.

— Mic! îl ironiză Tonie, sarcastic. Eşti la al paisprezecelea volum.

Janet se duse să se aşeze alături de Sophie.

— Eşti foarte tăcută. Te simţi bine?

Tânăra femeie dădu afirmativ din cap. Reciti prima frază a articolului pentru a zecea oară.

— Se estimează la patruzeci de mii numărul persoanelor bolnave de hepatita C în Noua Zeelandă,

spuse ea. Şi numărul creşte rapid. O epidemie despre care nu se vorbeşte destul, comentă privind-o pe Janet.

Apoi, văzând că aceasta nu reacţiona, lăsă revista şi se scuză, uşurată că avea în faţa ei o după-amiază de consultaţii pentru a o distrage.

Când veni seara, se întoarse acasă atât de epuizată, încât renunţă la orice introspecţie sau autocritică şi-şi turnă un pahar cu vin. Singurul mod de a scăpa era să uite această poveste, îşi spuse, să se adâncească în muncă, într-o carieră, poate să-şi deschidă într-o zi propriul cabinet de generalist.

Dădu din cap şi ţinu un toast.

Pentru început, poate va deveni al treilea asociat la St. David. Dar va suporta oare să-l vadă în fiecare zi pe Oliver, tânăr căsătorit, să admire fotografiile micilor Spenceri, puse la vedere pe tabloul lui Tonie? Ah nu! Niciodată.

Să practice ca asociată la St. David nu va putea dura. Va fi doar un mijloc de a-şi reveni din haosul vieţii sale afective. Ajunsese jos de tot, nu putea decât să urce.

De altfel, va începe imediat! hotărî ea. Examenul simulat asupra hipertensiunii era un mijloc ca oricare altul. Va vedea dacă va putea lucra pe un text scris de Oliver fără să-şi lase atenţia distrasă de autor.

Miercuri dimineaţă, Sophie ajunse la St. David cu o hotărâre nouă. Îşi lăsă poşeta pe birou, luă mapa cartonată şi se îndreptă decisă spre cabinetul lui Oliver. Uşa era deschisă. Medicul tocmai răsfoia o revistă medicală.

— Iată lucrarea pe care mi-ai dat s-o fac despre tratamentul hipertensiunii.

— Deja? se miră Oliver luând mapa. Ai lucrat toată noaptea!

— Aproape, mormăi ea.

Sophie tocmai descoperise invitaţiile etalate pe biroul lui Oliver. Acesta remarcă faptul.

— Sunt frumoase, nu găseşti?

— Da, da, răspunse tânăra femeie din vârful buzelor.

— Tocmai mă gândeam la călătoria de nuntă. Poate o

săptămână în insulele Fiji? Sau în insula Norfolk?

— M-am plictisit să spun că Hanmer Springs este foarte romantic, spuse Sophie glacial. Totul depinde de cât de departe vrei să mergi.

— Exact, aprobă Oliver ridicând spre ea o privire plină de sfidare. Până unde vrei să mergi, Sophie?

În timp ce această întrebare ciudată o lăsă pe tânăra femeie perplexă, ajunse până la ei vocea furioasă a lui Josh.

— Lasă-mă în pace, Tonie! Nu vreau cafea, nici paracetamol!

O uşă se închise trântindu-se. Sophie şi Oliver se întoarseră s-o vedă trecând pe Tonie, cu o ceaşcă de cafea în mână. Le adresă un zâmbet obosit.

— Pe cuvântul meu, voi mai încerca, spuse ea înainte de a continua să meargă spre sala personalului.

Oliver scutură din cap.

— Bietul Josh, o fi petrecut prea mult aseară, începu el pe un ton degajat. Părea palid în această dimineaţă, cu ochii roşii ca cineva care n-a prea dormit.

— Serios? spuse Sophie pe un ton ostil. Totuşi, nu este decât vineri.

— Cred că are probleme să scape de Deborah. Ar fi trebuit să mă asculte şi să joace sincer cu ea încă de la început.

Cele două telefoane de la recepţie sunară în acelaşi timp, iar Tonie se grăbi să răspundă la unul. Din nefericire, Janet nu sosise încă pentru a răspunde la celălalt, deoarece în ultimul timp, gemenii făceau mofturi să meargă la şcoală.

Sophie oftă.

— Ar fi de preferat să mă duc să răspund. Simt că va fi o zi grea.

Oliver luă o trusă mare de medic, aşezată pe podea lângă fotoliul său.

— Eu plec. Jumătate din cei ce locuiesc în casa de odihnă din Bay Villa au gripă. Asta mă va scuti să am de rezolvat alte probleme.

Sophie îl precedă pe culoar.

— Sper că Josh îşi va reveni. Nu-mi doresc să fiu singura care să înfrunte situaţia.

— Nu te nelinişti, spuse Oliver zâmbind. Nu te voi lăsa niciodată singură.

Tânăra femeie trecuse deja în spatele mesei şi ridicase receptorul unuia dintre telefoane.

— Centrul medical St. David, bună ziua.

— Alo? spuse o voce slabă.

— Sophie Bennett la telefon.

— Sophie? Oh, ce noroc! Sunt Pagan Ellis.

Tânăra femeie se încruntă. Nu recunoştea vocea viitoarei mame.

— Mă simt foarte rău. Nimic nu este în regulă.

— Calmează-te. Ce se întâmplă? Sângerezi?

— Nu… Mă… simt foarte ciudat.

— Poţi să vii? N-am nicio consultaţie înainte de ora nouă şi treizeci de minute. Te aştept.

Pagan sosi cu taxiul pe la ora nouă şi cincisprezece, palidă şi speriată.

— Mă doare capul, spuse ea în şoaptă. Mă doare peste tot. Şi am contracţii!

— Ai gripă, o anunţă Sophie puţin mai târziu. Cu temperatură mare. Ai luat paracetamol?

— Nu! Nu pot, gemu Pagan. Este prea periculos pentru copil.

— Febra poate fi mai periculoasă. Mă voi duce să-ţi aduc unul. De cât timp ai contracţii?

— De aseară.

— Sunt dureroase?

— Nu. Dar mă simt rău!

— Câte minute sunt între contracţii? Ştii?

— Aproximativ zece minute.

— Îi voi cere doctorului Cooper să vină să te examineze, Pagan, spuse Sophie cu blândeţe. Nu mă simt suficient de experimentată pentru a mă ocupa singură de tine.

Proasta dispoziţie a lui Josh dispăruse şi fu de un

calm olimpian când o examină pe viitoarea mamă.

— Nu sunt însărcinată decât în douăzeci de săptămâni se lamentă Pagan cu lacrimi în glas. Nu pot fi gata să nasc! Vreau să văd un specialist.

— Este exact ce mă pregăteam să-ţi propun, spuse Josh. Nu cred că eşti deja în travaliu. Colul este închis şi după părerea mea, virusul pe care l-ai contractat te-a dus în starea aceasta şi-ţi provoacă contracţiile. Ca măsură de siguranţă, te vom transfera la spital, în serviciul de ginecologie. Acolo te vor ţine un timp sub observaţie.

— Oh da, vă rog, murmură Pagan.

— Telefonez la ambulanţă.

Sosirea neaşteptată a lui Pagan produsese întârzierea consultaţiilor. Primul pacient al Sophiei trebui să aştepte douăzeci de minute.

— Am acceptat pentru tine o pacientă între două consultaţii, o anunţă Tonie când ea luă dosarul. Pe la ora zece, e bine?

— Desigur.

Descoperind cine era pacienta suplimentară, Sophie avu un şoc. Cu un zâmbet timid pe buze, Christine Prescott se aşează în faţa biroului său.

— Sper că nu te superi că am venit să te văd. Vreau să spun, ca pacientă.

— Deloc, spuse Sophie cu un zâmbet forţat.

— Chiar nu am un medic curant, explică stânjenită Christine. Sunt mereu în deplasare. Dar îmi voi da curând demisia şi ne vom stabili probabil la Christchurch.

Tânăra femeie sofisticată nu înceta să se joace cu unul din degete. Un deget care purta un inel împodobit cu un solitar. Sophie simţi un nod în gât.

— Te-ai logodit? o întrebă cu o voce gâtuită.

— Da… Din fericire!

Sophie înţelese ce va urma şi nu încercă nici măcar să zâmbească. Brusc, mâinile îi erau ca gheaţa.

— Sunt aproape sigură că sunt însărcinată, reluă Christine. De asta am venit să te văd. Vreau să fiu sigură înainte de a-mi anunţa logodnicul.

— Ce vârstă ai?

— Douăzeci şi doi de ani.

— Care este data ultimului ciclu?

— Trebuie să fie în urmă cu cinci, nu, şase săptămâni, cred. Sophie aruncă o privire pe calendar. Asta însemna două săptămâni înaintea weekendului lui Oliver la Hanmer Springs. Totul era limpede.

— Foloseşti vreun mijloc contraceptiv oarecare?

— Da, prezervative, răspunse Christine oftând. Dar s-a întâmplat să uităm în pasiune. Ştii cum se întâmplă…

Sophie strânse din dinţi la gândul că pacienta sa o credita cu o experienţă pe care n-o împărtăşise niciodată. Deoarece nu fusese dusă niciodată de o pasiune irezistibilă. Ar fi trebuit să încerce. Şi în acest caz, poate s-ar fi aflat ea în locul Christinei, cu un inel de logodnă pe deget şi cu copilul lui Oliver Spencer în pântece…

— Vom face o analiză de urină. Ar trebui să fie de-ajuns. Dar dacă avem nevoie de o confirmare, vom face un test sanguin.

Christine o urmări din ochi în timp ce lua cele necesare din dulapul metalic.

— Ca să fiu cinstită, este oarecum un şoc pentru mine, mărturisi ea. Nu ştiu cum va reacţiona logodnicul meu.

— Întotdeauna este un şoc când nu este prevăzut, spuse cu calm Sophie.

— La drept vorbind… vreau copii, dar nu prevăzusem unul atât de curând.

— Ia flaconul. Toaletele sunt chiar la dreapta, pe culoar.

Pentru tânăra femeie, restul dimineţii se desfăşură într-un fel de ceaţă. Din fericire, pacienţii săi nu prezentaseră decât afecţiuni minore. Evită să se ducă în sala personalului în timpul pauzei. Nu-i era foame. Nu-şi mai dorea nici să asiste la cursurile de miercuri la spital, dar se hotărî să se ducă totuşi, pentru a scăpa de la St. David.

Plecând, îl întâlni pe Oliver care se întorcea de la

vizite, cu trusa medicală în mână.

— Sper că irascibilitatea lui Josh n-a fost contagioasă, exclamă el cu ironie. Doresc să lucrez cu bună dispoziţie.

Tânăra femeie se opri brusc. Cum putea să fie atât de vesel? Fără îndoială, Christine nu-i comunicase încă vestea. Va fi oare la fel de radios când va afla că va fi tată?

— Cu siguranţă, îi răspunse aruncându-i o privire ucigătoare. Vei afla chiar veşti bune. Poate ar trebui să te felicit deja.

Oliver se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— Am primit-o pe Christine Prescott de dimineaţă. Frumos inel, dar ai face mai bine să te grăbeşti să trimiţi invitaţiile.

De data aceasta, Oliver o privi cu atenţie pe tânăra femeie, ca şi când o vedea pentru prima dată.

— Nu vă recomand o staţiune termală cu ape calde pentru a merge să vă petreceţi luna de miere, adăugă Sophie pe un ton triumfător. Nu este o idee foarte bună pentru o tânără căsătorită însărcinată.

Oliver păli.

— La naiba! Nu crezi totuşi că…

— Trebuie să plec, îl întrerupse tăios Sophie. Am un curs pentru îngrijirile prenatale. Pică bine, nu?

— Sophie, ascultă-mă. Christine Prescott este poate însărcinată, dar

— De aproximativ cinci săptămâni. Probabil l-a conceput în weekendul în care…

— Nu este copilul meu! izbucni Oliver. Este imposibil! Puţin îmi pasă de Christine Prescott. N-am atins-o niciodată. Nici măcar n-am dorit vreodată asta!

— Ah, da? îl ironiză Sophie. Şi ai tupeul să-mi ţii o predică despre onestitate!

Scutură din cap şi se întoarse.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Capitolul 9

Pendula de pe perete indica doar ora nouă.

Încă niciun pacient nu trecuse pe uşa centrului

medical St. David, dar exista impresia că era deja sfârşitul zilei.

Janet telefonase pentru a anunţa că va întârzia. Gemenii erau bolnavi şi baby-sitterul nu venea decât la ora zece. Josh era şi mai ursuz ca în ajun, iar Tonie nu-şi descleştase dinţii.

— L-am întrebat numai dacă se simte mai bine astăzi, mormăi ea, jignită. N-avea de ce să mă certe. Mă întreb uneori de ce mă trezesc dimineaţa, adăugă aproape smulgând foaia de la imprimantă.

Sophie dădu din cap cu lehamite. Era în aceeaşi stare de spirit. De fapt, se întreba mai degrabă de ce îşi dăduse osteneala să se vâre în pat, când nu închidea ochii toată noaptea. Până în zori fusese chinuită de imaginile lui Oliver, zâmbind radios, şi a Christinei, cu un aer provocator şi satisfăcut, cu un copil în braţe.

Nici nu-şi mai amintea exact de cursurile la care asistase în ajun. Se evocaseră diverse probleme legate de vârsta înaintată. Foarte repede, nu-l mai ascultase pe profesorul de geriatrie, încercând să-şi imagineze propria bătrâneţe. Probabil singură, cu o pisică drept companie. Ca Tonie…

— Iartă-mă. Ai spus ceva, Tonie?

— Nimic ce merită osteneala să fie repetat, oftă aceasta. Ai găsit mesajul pe care ţi l-am lăsat în coşul tău?

— Nu, nu m-am uitat încă în el, răspunse Sophie ridicându-se.

Telefonul sună şi Tonie răspunse.

— Bună ziua, domnule Collins. Adevărat? reluă după o scurtă pauză. Dumnezeule!

Vârful stiloului se apropie de numele lui Josh pe registrul de consultaţie. Îi făcu cu ochiul Sophiei, care aprobă cu un zâmbet. Dacă cineva merita să-l primească pe îngrozitorul domn Collins, acela era Josh Cooper.

Îşi schimbă părerea văzându-l pe Oliver împingând uşa. Cu cravata strâmbă şi obrajii prost bărbieriţi, părea obosit, ca după o noapte de insomnie. Poate că o consultaţie cu domnul Collins îi va reda puţină energie. Cu

un creion, arătă numele pacientului pe care Tonie tocmai îl înscrisese, apoi o căsuţă liberă sub numele lui Oliver, înainte de a o întreba pe asistentă din privire. Aceasta se încruntă, continuând să vorbească amabil cu interlocutorul său.

— Aveţi fără îndoială dreptate, domnule Collins, dar veţi vedea asta cu un medic. Eu nu sunt calificată pentru… Pot să vă propun o întâlnire la ora unsprezece, reluă ea cu fermitate. Iertaţi-mă, am un apel pe o altă linie.

— Să nu mi-l trimiţi, spuse Oliver cu un aer întunecat.

Îşi aţinti asupra Sophiei o privire intensă.

— Ce faci acolo?

— Citesc telecopia consultantului de la obstetrică şi ginecologie care a primit-o pe Pagan Ellis. Au reuşit să-i scadă temperatura şi datorită unei perfuzii cu salbutamol, i-au calmat activitatea uterină. Aparent, reluă Sophie cu un zâmbet, s-a înscris pentru a naşte la spital, în noiembrie.

— Ţi-am spus că bunul-simţ va învinge până la urmă.

— Într-adevăr, răspunse cu ironie tânăra femeie. Mă întreb de ce mi-am făcut griji!

Faţa lui Oliver se întunecă şi mai mult. O femeie însoţită de un copilaş care plângea, tocmai sosise. Tonie se întoarse spre Sophie.

— Ai putea să-i scoţi copcile micuţului Benjamin? Mama sa trebuie să-l ducă la creşă şi nu poate să aştepte sosirea lui Janet.

— Desigur.

Copilul, culcat în braţele mamei, dădea puternice lovituri de picior în semn de protest.

— Duceţi-l în camera de tratamente, îi sugeră Tonie. Va veni şi doctorţi Bennett.

— Când vei termina, aş vrea să-ţi vorbesc, spuse Oliver, Sophiei. Am încercat să te sun aseară.

— Ah, da?

O privea pe tânăra mamă luptându-se cu fiul său.

— A fost tot timpul ocupat, reluă Oliver pe un ton acuzator. Într-adevăr, de teamă ca tatăl său să nu-i

telefoneze ca în fiecare miercuri seara, luase precauţia să lase receptorul ridicat. Dar nu-şi imaginase vreodată că Oliver va încerca s-o găsească. Îi aruncă o privire stupefiată. Oare de câte ori încercase să-i telefoneze? Şi pentru ce motiv? De aceea avea cearcăne la ochi? Nu, această explicaţie era ridicolă…

— Voiam să pot lucra fără să fiu deranjată, răspunse Sophie. Îi urmări cu ochii pe mamă şi pe micuţul care protesta vehement. Era timpul să li se alăture.

— Vom avea cu siguranţă ocazia să vorbim mai târziu.

— Sper, spuse Oliver, tot întunecat. Te aştept în biroul meu. Ca urmare a unui turnir cu beţe mari, lui Ben trebui să i se pună patru copci deasupra ochiului stâng. Tânăra femeie încercă să-l calmeze cu un purceluş, dar după prima copcă aplicată, micuţul îşi manifestă zgomotos hotărârea de a-i primi şi pe ceilalţi trei.

O clipă, Sophie era gata să-i ceară ajutorul lui Oliver, dar hotărî să n-o facă. Până la urmă, o chemă pe Tonie în ajutor. Aceasta îl luă pe Ben pe genunchi, îl făcu să încrucişeze braţele şi-i strânse ferm încheieturile, în timp ce mama îi ţinea capul.

— Bine, aprobă Sophie înainte de a relua operaţia.

Tonie avu totuşi timp să primească nişte şuturi şi să descrie amănunţit provizia de bomboane pe care o păstra în birou.

În acest timp, sala de aşteptare se umpluse. Sophie administra apoi două vaccinuri antigripale, recoltă sânge pentru o analiză înainte de a o primi pe Ruby Murdoch. Aceasta purta un trening roz şi pantofi sport.

— Tocmai venisem să mă cântăresc şi să-mi iau tensiunea. Nu mă aşteptam să te văd.

— O înlocuiesc pe Janet, care întârzie puţin în această dimineaţă. Pari în plină formă, Ruby.

— Am pierdut şapte kilograme, anunţă aceasta cu mândrie. Am venit pe jos.

— Bravo! comentă Sophie strângând brasarda tensiometrului. Cum îţi merge cu astmul?

— Mai bine. În general, mă simt mult mai bine.

— Şi tensiunea ţi-a scăzut. Felicity ce face?

— Bine. Practică yoga. Am eu grijă de mica Laura marţea după-amiaza. Am un ajutor la menaj şi nu mănânc decât mâncărurile preparate de centrul dietetic. Pe scurt, am făcut progrese.

— Sunt încântată, spuse Sophie cu căldură. Continuă astfel. Îţi voi testa şi cantitatea de zahăr din sânge. Tânăra femeie o conducea pe Ruby Murdoch când sosi Janet, jenată.

— Îmi pare rău, Sophie. Va trebui să recuperezi timpul pierdut la consultaţii.

— Nu-ţi face probleme. Încep cu doamna Wentworth şi ea întârzie întotdeauna. Oricum, am impresia că am deja o zi de muncă în urma mea. Cum faci să susţii acest ritm?

— Asta nu-i nimic în comparaţie cu treaba care mă aşteaptă acasă, cu doi copii! răspunse Janet zâmbind. Vei vedea într-o zi cum este să munceşti cu adevărat.

Sophie zâmbi cu melancolie la gândul că poate nu va avea ocazia să ducă dintr-odată maternitatea şi cariera. Oftă, conştientă că hotărârea sa de a miza totul pe meserie, nu era cu adevărat sinceră.

Brusc, pe culoar se auzi vocea iritată a lui Josh. Sophie şi Janet schimbară o privire preocupată.

— Am spus că nu-l voi vedea. Sunt primul asociat aici. Dacă hotărăsc că trebuie să-l primească Oliver, îl va primi!

Janet o urmă pe Sophie până în biroul de la recepţie.

— Este vina mea, spuse ea. Este din cauza întârzierii mele.

— Nu tu ai creat probleme, Janet, replică Tonie pe un ton acid.

Şterse numele domnului Collins din coloana lui Josh şi ezită. Oliver o făcuse să înţeleagă limpede că nu-l va primi pe acest pacient suspicios la consultaţie. Sophie îşi făcu curaj.

— Mă voi ocupa eu de el.

Tonie o privi uluită.

— Glumeşti?

— Nu.

Dacă nu-l primea pe acest ipohondru, va fi obligată să meargă să-l vadă pe Oliver, cum îi ceruse acesta. Şi pe moment, domnul Collins era o opţiune mai puţin înspăimântătoare. Părea chiar drăguţ, aşezat într-un colţ din sala de aşteptare. Aproape complet chel, n-avea decât o fină coroană de păr alb pe un cap foarte roşu. Era gras şi când se ridică, tânăra femeie observă că nu-i ajungea decât până la umăr. S-ar fi spus că este un copil. Singurul amănunt alarmant era sacul mare din hârtie brună pe care-l avea în mână.

— Cazul meu nu este complicat, tânără doamnă, trâmbiţă el, o dată instalat în biroul Sophiei.

Volumul sonor al vocii sale era disproporţionat în raport cu talia. Puse sacul alături de scaun.

— Am o infecţie urinară, declară pacientul înainte de a o cerceta pe Sophie. Sunteţi infirmieră?

— Nu, sunt medic. Sunt în stagiu de generalist.

— Sunteţi cam tânără, nu? N-are importanţă. Eu ştiu ce am, o infecţie urinară, repetă el, cu o voce de stentor.

— Purtaţi aparat auditiv, domnule Collins?

— Ce spuneţi? vorbiţi puţin mai tare. Sunt cam tare de ureche.

— V-aţi conectat aparatul auditiv? repetă Sophie.

Domnul Collins îşi duse mâna la ureche, apoi o privi pe tânăra femeie.

— Repetaţi. Acum vă pot auzi.

— Ce vă face să credeţi că aveţi o infecţie urinară? îl întrebă Sophie, pronunţând distinct.

— Nu cred, sunt sigur! răspunse pacientul, indignat. Scrieţi-mi o reţetă. Un antibiotic cu spectru larg îi va veni de hac. Augmentin, de exemplu. Ultima dată, am făcut alergie la Amoxil.

— Vă voi prescrie antibiotice, dacă veţi avea nevoie de ele, declară Sophie pe un ton ferm. Ce simptome aveţi?

— Ce spuneţi?

— Aveţi febră? Vă doare când urinaţi?

— Bineînţeles că mă doare, ripostă domnul Collins aruncându-i o privire ofensată. Sunt chisturile.

— Ce spuneţi?

— Sunteţi surdă, tânără fată? Am chisturi în urină. Vă voi arăta. Se aplecă şi scoase din punga de hârtie o sticlă de lapte din plastic, de doi litri, pe care o puse cu bruscheţe pe birou. Conţinea un lichid galben. Sophie se dădu înapoi.

— Am adus un eşantion, anunţă el. Întotdeauna aduc unul. Sophie îşi muşcă buza pentru a nu izbucni în râs.

— Cât timp v-a trebuit s-o umpleţi?

— Două zile.

Luă sticla şi o scutură. Tânăra femeie se îndepărtă, de teamă ca dopul să nu fie bine înşurubat.

— Priviţi asta! exclamă domnul Collins foarte fericit. Chisturi. Milioane de mici microbi!

Sophie văzu nişte particule albe învârtindu-se şi strânse maxilarele pentru a rămâne de marmură.

— Aţi curăţat sticla înainte de a aduna eşantionul, domnule Collins?

— Am clătit-o puţin, răspunse acesta distrat.

— Şi v-a fost rău, înainte sau după ce aţi început să umpleţi sticla?

— După… Gâtul este cam strâmt, înţelegeţi?

— Lăsaţi-mi-o, spuse Sophie, care se stăpânea cu mare greutate. Îi vom analiza conţinutul şi în cazul în care consider că este necesar un tratament, vă voi telefona.

Tânăra femeie duse impresionantul eşantion in sala personalului, unde avu surpriza să-l găsească pe Ross, curierul lor, care bea un pahar cu apă.

— Aveam nevoie de asta… îi spuse Sophie. Sunt sub presiune.

Aruncă o privire sticlei pe care o ţinea Sophie şi se strâmbă de silă.

— Cum te simţi, Ross? întrebă tânăra femeie deschizând uşa frigiderului, pentru a pune sticla. Ce-ţi face spatele?

Văzând că nu era loc pentru o sticlă atât de mare,

Sophie închise uşa.

— Bine, mulţumesc. Pot să-ţi vorbesc?

— Fireşte, răspunse tânăra femeie privind pubela.

— Îmi doresc atât de mult să anunţ vestea cuiva, reluă bărbatul cu un zâmbet radios. Voi fi tată!

— Ah? Felicitări.

— Este minunat, nu? încă nu suntem căsătoriţi, dar n-are importanţă.

— N-are importanţă.

— Desigur, eşti invitată.

— Oh, este foarte amabil din partea ta, dar…

— Invităm tot personalul din St. David. În definitiv, aici ne-am întâlnit.

Tânăra femeie căută din ochi un loc unde să lase sticla.

— Nu ştiam, spuse distrată.

— Se împlineşte un an. Aveam să-i livrez un pachet doctorului Spencer şi eram foarte grăbit. În faţa uşii, m-am lovit de ea, care venea din sens invers şi a căzut cât era de lungă pe rampă.

— Dumnezeule…

— Era prima sa zi de muncă. Era furioasă.

— Îmi imaginez…

Sophie nu ştia cum să pună capăt conversaţiei. Ross părea atât de fericit, încât era insuportabil.

— Cu ce se ocupă?

— Este delegat comercial pentru un laborator farmaceutic.

Ross se încruntă în faţa aerului năucit al Sophiei.

— Cu siguranţă o cunoşti. Este Christine Prescott. Curând doamna Selkirk, adăugă el, foarte mândru.

— Ieşi cu ea de un an?

— Trăim împreună. Totul a mers foarte repede între noi. Încă de la început nu ne-am putut lipsi unul de celălalt. Numeroasele deplasări profesionale sunt o problemă, dar îşi va da demisia îndată ce ne vom căsători. Bun, reluă Ross cu un zâmbet larg, te las. Timpul este bani şi curând voi fi tată.

Mai târziu, Sophie nu-şi aminti decât de greutatea sticlei murdare pe care o avea încă în mână. În mod reflex o puse pe masă şi, cu ochii în gol, încercă să-şi adune ideile… Ca un automat, ridică receptorul şi formă numărul de la recepţie.

— Tonie? Oliver este în consultaţie în această clipă?

— Nu. Tocmai a plecat domnul Laney. Trebuie s-o primească pe doamna Chamberlain, dar ea este cu Janet şi-i va lua câteva minute. Este o guralivă.

— Să vorbească cât vrea. Şi doamna Wentworth? Tot adormită?

— Sforăie. Trebuie s-o trezesc?

— Nu, nu încă. Trebuie să-i vorbesc lui Oliver.

Închise, calm. Niciodată nu simţise o mânie atât de rece… încet, se îndreptă spre uşa biroului lui Oliver, învârti clanţa, intră şi-l privi pe Oliver cu un calm glacial.

— M-ai minţit, Oliver. Tu, duşmanul minciunii, m-ai minţit!

Capitolul 10

Nici măcar nu-i era ruşine.

Părea puţin surprins de această bruscă acuzaţie, dar câtuşi de puţin stânjenit că fusese ghicit.

Foarte decontractat, se rezemă cu spatele de scaun.

— Când te-am minţit exact, Sophie?

— Când mi-ai spus că aveai o aventură cu Christine Prescott.

— Nu ţi-am spus niciodată asta. Tu ai tras această concluzie.

— Ai făcut totul pentru a o crede.

Oliver ridică din umeri.

— Aparenţele sunt deseori înşelătoare…

— Şi n-ai nimic să-ţi reproşezi, aşa este? exclamă Sophie pe un ton caustic.

Se apropie de birou şi se aplecă spre el.

— Pentru mine, asta nu face nicio diferenţă, Oliver Spencer. M-ai minţit. Mai rău, ţi-a făcut plăcere.

— Exagerezi… La început, am fost mulţumit să văd că mica mea stratagemă dădea rezultate. Dar ieri, am avut un

şoc. Am înţeles că mersesem prea departe şi că nu va fi uşor să dau înapoi. N-am închis ochii toată noaptea, să ştii.

— Mă vedeai dezolată, îl ironiză Sophie. A fost o clipă când te-am bănuit că minţi. Am avut o îndoială în ziua în care Christine a vorbit fără entuziasm de ultimele sale weekenduri. Dar mi-am spus imediat că era imposibil, că dacă era o persoană pe lume care înţelegea cât de distructivă era minciuna, acela era Oliver Spencer.

— Este adevărat.

Împotriva oricărei aşteptări, părea ciudat de mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Şi mi-am spus că era timpul s-o înţelegi şi tu, reluă el cu gravitate. De ce m-ai minţit, Sophie, în legătură cu logodna ta?

— Nu te-am minţit cu adevărat.

— Nu, dar nici nu mi-ai deschis ochii, ceea ce este acelaşi lucru. În orice caz, recunoaşte că m-ai minţit în legătură cu mesajul care însoţea buchetul de trandafiri. Ai minţit de asemenea vorbind de o dată stabilită pentru căsătoria ta.

— Ştii deja toate astea, mormăi Sophie.

— Şi tu te-ai jucat cu mine. Poate chiar ţi-a făcut plăcere… Poate n-ai fost niciodată logodită cu Graham.

— Greg, îl corectă, iritată. Ba da, am fost logodită.

— Şi când ai rupt logodna?

— În timpul ultimului meu weekend la Auckland.

Stânjenită, Sophie întoarse privirea. Venise să-l acuze pe

Oliver de necinste şi iată că se afla în boxa acuzaţilor.

— Aşadar, ai rupt logodna înainte de a-ţi trimite flori. În acest caz, de ce ai păstrat inelul de logodnă?

— L-am scos a doua zi, replică Sophie pe un ton aspru.

— Explicând că l-ai trimis la bijutier. De ce? îţi era oare teamă de sentimentele tale?

Sophie nu-l putu privi în faţă. îl auzi dregându-şi glasul.

— Recunoaşte că am fost corect, Sophie… N-am

încercat să mă impun când am crezut că erai logodită. Te-am lăsat în pace. Am ţinut chiar cont de sfaturile tale când mi-ai sugerat să găsesc pe cineva care ar fi sensibil la farmecul meu.

— Aşadar, totul este din vina mea? întrebă neîncrezătoare tânăra femeie. Ai crezut că jucam ca tine? Dar ce se întâmplă între două fiinţe nu este un joc, Oliver. Este serios.

— Sunt serios, răspunse acesta, foarte calm. Voiam să ştii că eram capabil de altceva decât de o legătură superficială. Că doream să am o relaţie de cuplu şi chiar să mă căsătoresc, să fondez o familie. Da, vreau copii şi o casă cu grădină mare, adăugă Oliver cu convingere.

Indignată, Sophie îi ignoră expresia visătoare.

— Şi pentru a ajunge la asta, nu te dai înapoi de la nimic? Manipulezi oamenii?

— De acord, acceptă el oftând, am luat-o greşit, ştiu. Mi-am dat seama ieri, şi toată noaptea am încercat să te găsesc. La început am crezut că am avut o idee bună, dar a deviat. Nu mai ştiam ce să fac, reluă Oliver trecându-şi o mână prin păr. Am încercat să te fac să înţelegi ce simţeam, dar luai totul în zeflemea, pentru a tăia orice comunicare între noi.

Zâmbi conciliant.

— Dar pledez pentru circumstanţe atenuante… Am fost orbit de dragoste.

— N-ai nici cea mai mică idee ce este dragostea, mormăi Sophie, dezamăgită.

— Adevărat?

— Nu. Oamenii care se iubesc nu se joacă.

— Crezi? spuse el, părând decepţionat. Niciodată? De ce? Dragostea nu poate fi nostimă?

— Nu se joacă deloc cu sentimentele celuilalt, reluă tânăra femeie pe tonul unui adult care ceartă un copil. Nu încearcă să-l facă pe celălalt gelos.

— Aşadar, erai geloasă?

Fără să răspundă, Sophie îi aruncă o privire ucigătoare.

— Tu m-ai făcut gelos, continuă Oliver. Dar te iert.

Nervos, îşi trecu din nou mâna prin păr, înainte de a se ridica.

— Oare ce pot să fac pentru a te convinge?

— Să-mi spui adevărul.

— De acord. Dacă şi tu îmi spui adevărul.

— Mi se pare echitabil, spuse Sophie după o secundă de gândire.

Oliver rămase în loc. Se afla la aproximativ doi metri de ea. Ochii cenuşii se aţintiră asupra ei cu o privire blândă şi intensă în acelaşi timp, evident sinceră.

— Te iubesc, Sophie Bennet. Celelalte femei nu mă interesează. Cu tine vreau să trăiesc. Te vreau de soţie.

Scoase un oftat lung, ca şi când trecuse de o încercare.

— Este rândul tău, adăugă cu o voce gâtuită.

Sophie rămase mută de emoţie. Avea un nod în gât şi lupta cu lacrimile. Totuşi, trebuia să spună ceva. Oliver aştepta şi, deşi vedea tulbure, îşi dădea seama că era foarte emoţionat şi el. Vulnerabil, îi mărturisise sentimentele şi-i era teamă să fie respins.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, bâigui ea în cele din urmă, înainte de a izbucni în plâns.

Oliver se apropie de ea, îi întinse braţele şi o strânse lângă el. Cu nesfârşită tandreţe, îi acoperi cu mici sărutări pleoapele, obrajii, fruntea, bărbia, înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

— Te iubesc, îi repetă.

— Şi eu te iubesc, murmură timid Sophie.

Era prima dată când spunea aceste cuvinte şi când le înţelegea cu toate simţurile.

Oliver o sărută din nou, mai întâi cu blândeţe, apoi din ce în ce mai pasionat.

Niciunul dintre ei nu auzi că se bătea la uşă.

— Acum, pot s-o trimit pe doamna Chamberlain? întrebă vocea lui Tonie. Oh!

Oliver se îndreptă, dar braţul său nu părăsi umerii Sophiei. Aceasta se simţi roşind descoperind expresia

uluită de pe faţa lui Tonie.

— Nu încă, răspunse Oliver. Am o mică urgenţă de rezolvat.

Tonie deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet.

— Îi… voi oferi o ceaşcă de ceai doamnei Chamberlain, bâigui în cele din urmă, înainte de a închide uşa.

— Unde eram? reluă Oliver. Ah da!

Se aşeză, trăgând-o pe Sophie pe genunchii săi.

— Ştii, când ai plecat la Auckland, am petrecut două zile îngrozitoare. Mi te imaginam petrecându-ţi pe viitor viaţa cu un alt bărbat… O adevărată tortură! Aşa că am decis să te fac să înţelegi, oricât m-ar costa, că mă iubeşti şi tu.

— Aşa că ţi-ai scris scenariul pentru ca să mi te imaginez în compania Christinei Prescott în faţa unei case cu grădină şi o barieră albă, la apusul soarelui.

— Foarte urât, nu-i aşa? întrebă Oliver zâmbind.

Sophie luă un aer sever.

— Îngrozitor… Dar recunosc că aveai un motiv bun.

Zâmbiră când se bătu din nou la uşă. Era Josh, care păru la fel de uluit ca Tonie descoperind-o pe Sophie pe genunchii confratelui său.

— S-ar spune că deranjez, constată el cu un aer jovial.

— Da, răspunse Oliver. Şterge-o.

— Consideraţi că nu sunt aici. Dar unul dintre voi îmi poate spune ce să fac cu această sticlă de pe masa pe care mâncăm?

— Iartă-mă, spuse Sophie. N-ar fi trebuit s-o las acolo. Se poate arunca. Este un… eşantion de urină, adăugă râzând uşor.

Se făcu tăcere.

— Domnul Collins? spuseră Josh şi Oliver într-un glas.

Toţi începură să râdă.

— Dacă l-ai primit pe acest ipohondru la consultaţie, reluă Josh, acum faci parte cu adevărat din firma noastră,

Sophie. Ai devenit al treilea asociat.

— Nu încă, spuse Oliver. Tocmai ne pregăteam să vorbim despre asta. Dacă binevoieşti să ne laşi…

— Am plecat, replică Josh cu un zâmbet larg.

Îndată ce se închise uşa, Oliver o strânse pe tânăra femeie lângă el, dar aceasta se îndepărtă uşor.

— De ce m-ai sfătuit să mă împac cu Greg? Am crezut că era un mod de a mă face să înţeleg că nu te interesam.

Oliver oftă.

— Mi-am spus că dacă îmi împărtăşeai sentimentele, vei fi incapabilă să te căsătoreşti cu altul. Trebuia să devii şi tu conştientă de asta.

— Era o metodă puţin cam incorectă, nu? Dar a funcţionat, într-un anumit fel.

— Am crezut că asta se îndreaptă spre dezastru… reluă Oliver. Când Christine a spus că ultimele sale weekenduri fuseseră lipsite de interes, mi-a venit s-o strâng de gât.

— Şi eu! mai ales când ai etalat acele invitaţii.

— Bună idee, nu? întrebă Oliver maliţios. Vrei să anunţăm vestea celorlalţi?

— Cred că s-a făcut deja. Janet este singura care nu ne-a vizitat.

El se aplecă şi o sărută îndelung pe tânăra femeie, înainte de a se ridica brusc.

— Te previn, vreau o logodnă foarte scurtă, îi spuse foarte serios.

— Şi dacă am renunţa la ea? Să ne căsătorim direct.

— De acord! Să alegem una dintre aceste invitaţii dezagreabile. Dacă-ţi plac cu adevărat aceşti amoraşi, renunţ la porumbei.

Sophie izbucni în râs.

— Să mergem mai degrabă să ne vedem pacienţii. Doamna Chamberlain trebuie să fie la a treia ceaşcă de ceai, iar doamna Wentworth a dormit destul.

Oliver o eliberă pe Sophie, vizibil fără tragere de inimă.

— Promisiunea pe care ne-am făcut-o este pentru

totdeauna, nu-i aşa?

— Cea de a spune mereu adevărul?

— Da. Nu te voi minţi niciodată, Sophie. Şi nu voi mai juca jocuri stupide.

— N-aş vrea să încetezi să te amuzi, Oliver, răspunse Sophie zâmbind. Dar vreau să fiu în aceeaşi echipă cu tine.

— De acord. Şi cealaltă promisiune a noastră?

— Care?

— Tu mă inviţi la nunta ta şi eu te invit la a mea.

Sophie făcu ochii mari, uluită, apoi, încet, un zâmbet i se contur pe buze.

— În aceeaşi zi?

— În aceeaşi zi.

— La aceeaşi oră?

— Desigur.

— În acelaşi loc?

— Evident! Tu şi cu mine, Sophie Bennet… îţi dau întâlnire la nunta noastră. Încheiem afacerea?

Înainte de a răspunde, tânăra femeie aşteptă câteva clipe încântătoare. Ochii lui Oliver reflectau toată speranţa şi dragostea din lume. În sfârşit, dădu din cap cu solemnitate.

— Încheiem afacerea

Sfârşit